

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΗ΄ – ΤΕΥΧΟΣ 7 – ΙΟΥΛΙΟΣ 2011
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ του Μακ. Αρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδου Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καὶ Μορφωτικῆς
Ἑπιχειρήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας κ. Κύριλλος

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: Κωνσταντῖνος Χολέβας

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: Κωνσταντῖνος Χολέβας, Λίτσα Ἰ. Χατζηφώτη, Βασίλειος Τζέροπος, Δρ Θ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Ν. Κάλτζιας, Ἰασιῶν 1 – 115 21 Ἀθήνα, Τηλ.: 210-7272.356 – Fax 210-7272.380.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Ἰωάννου Γενναδίου 14, 115 21, ΑΘΗΝΑ Τηλ: 210 72.72.253, Fax: 210 72.72.251
<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιὰ τὴν ἀποστολὴ ἀνακοινώσεων καὶ εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιὰ τὸ περιοδικὸ ΕΚΚΛΗΣΙΑ: periodika@ecclesia.gr
- γιὰ τὸ περιοδικὸ ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: efimerios@ecclesia.gr • γιὰ τὸ περιοδικὸ ΘΕΟΛΟΓΙΑ: theologia@ecclesia.gr

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	420
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ	
<i>Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Συγχαρητήριοις ἐπιστολή πρὸς τὸν κ. Μάριον Μπέγζον ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν</i>	421
<i>Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Συγχαρητήριοις ἐπιστολή πρὸς τὸν κ. Χρυσόστομον Σταμούλην ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του εἰς τὴν θέσιν τοῦ Προέδρου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης</i>	423
ΜΗΝΥΜΑΤΑ	
<i>Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, Μήνυμα πρὸς τὴν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικῶν Ἔργου</i>	425
<i>Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, Μήνυμα γιὰ τὴν ἡμέρα κατὰ τῶν ναρκωτικῶν</i>	427
ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ	
Ἅγιος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος στὴν Ἀθήνα γιὰ τὰ Special Olympics	429
Πατριαρχικὴ Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἄμαρουσίου	431
<i>Τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, Ὁμιλία γιὰ τὰ Special Olympics</i>	433
ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ	
<i>Τοῦ Θεοδώρου Ξ. Γιάγκου, Κανονικὴ Παράδοση καὶ Λατρεία</i>	435
<i>Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Θεομοῦ Οὐσία τῆς πνευματικῆς ζωῆς: μία ἢ πολλές πνευματικότητες;</i>	444
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	451
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ.....	473
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	474
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ	480

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

Σ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ἰουλίου τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ δημοσιεύουμε τίς συγχαρητήριες ἐπιστολές τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν νέο Κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν κ. Μάριο Μπέγζο καὶ πρὸς τὸν νέο Πρόεδρο τοῦ Τμήματος Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ. κ. Χρυσόστομο Σταμούλη.

Στὴν ἐνότητα τῶν Μηνυμάτων μπορεῖτε νὰ διαβάσετε τὰ μηνύματα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου πρὸς τὴν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου (16.6.2011) καὶ γιὰ τὴν Παγκόσμιο Ἡμέρα κατὰ τῶν Ναρκωτικῶν (26.6.2011).

Τὸ Θέμα τοῦ Μηνὸς ἀναφέρεται στὴν ἐπίσκεψη τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὴν Ἀθήνα γιὰ τὴ διοργάνωση τῶν Εἰδικῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων – Spesial Olympics. Παραθέτουμε τὴ σχετικὴ εἰδησεογραφία καὶ τὴν ὁμιλία τοῦ Παναγιωτάτου στὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων.

Στὴν ἐνότητα τῶν Συνοδικῶν Ἀναλέκτων δημοσιεύουμε τὴν εἰσήγηση πού πραγματοποιήσε ὁ Καθηγητὴς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Θεόδωρος Γιάγκου στὴν Ἡμερίδα τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως (Βόλος, 27-29 Σεπτεμβρίου 2010) καὶ τὴν εἰσήγηση πού παρουσίασε ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Βασίλειος Θερμὸς, καθηγητὴς τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν στὴν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου (Πεντέλη, 16.6.2011).

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους ὁλοκληρώνεται μὲ τὰ συνήθη ὑπηρεσιακὰ κείμενα τῶν Κανονισμῶν-Ἀποφάσεων καὶ τῶν Προκηρῦξεων καὶ μὲ τίς εἰδησεογραφικὲς στήλες τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν καὶ τῶν Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν.

Λόγω τῶν θερινῶν ἀδειῶν τῶν ἐργαζομένων στὴ σύνταξη, ἐκτύπωση καὶ βιβλιοδεσία τοῦ Περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ἡ ὕλη τοῦ παρόντος τεύχους ἔκλεισε ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους. Τὸ ἐπόμενο τεῦχος θὰ ἐκδοθεῖ τὸν Σεπτέμβριο καὶ θὰ καλύπτει τὴν εἰδησεογραφία καὶ τὰ ὑπηρεσιακὰ κείμενα τοῦ Ἰουλίου καὶ τοῦ Αὐγούστου.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Συγχαρητήριοις ἐπιστολή πρὸς τὸν κ. Μάριον Μπέγζον ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 3341
Ἀριθμ. Διεκπ. 1537

Ἀθήνησι, 30ῆ Μαΐου 2011

Πρὸς
Τὸν Ἑλλογιμώτατον
κ. Μάριον Μπέγζον,
Κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.
Ἐνταῦθα.

Ἑλλογιμώτατε κύριε Κοσμήτορ,
ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

Μετά μεγάλης χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως ἐπληροφορήθημεν τὴν ἐπαξίαν ἐκλογὴν τῆς ὑμετέρας Ἑλλογιμότητος εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀθήνησι Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου διὰ τῆς ἀρίστης βουλήσεως τοῦ πρὸς τοῦτο συγκληθέντος ἐκλεκτορικοῦ σώματος κατὰ τὰς διενεργηθείσας κοσμητορικός ἐκλογάς. Ὅθεν, συγκαίρομεν ὑμῖν ὀλοθύμως διὰ τὴν τιμητικὴν ταύτην διάκρισιν, προστιθέμενην εἰς μίαν σειρὰν ἄλλων διακρίσεων, αἱ ὅποια κατηξίωσαν τὴν ὑμετέραν Ἑλλογιμότητα ἐν Ἑλλάδι τε καὶ διεθνῶς.

Τό περιφανές διδακτικόν καὶ ἐπιστημονικόν ὑμῶν ἔργον περὶ τῆς Φιλοσοφίας τῆς Θρησκείας, ἀλλὰ καὶ τῆς Ψυχολογίας καὶ Κοινωνιολογίας αὐτῆς, ἐνέχει κεφαλαιώδη σημασίαν διὰ τὴν ὑμετέραν Ἐκκλησίαν. Ἡ ῥαγδαία πρόοδος τῆς Φυσικῆς, τῆς τεχνολογίας καὶ ἐν γένει τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δύσαντος

αἰῶνος, συνακολούθως δέ αἱ ποικίλαι ἀνακατατάξεις συντελεσθεῖσαι εἰς τὴν κυρίαρχην ἐπιστημονικὴν, κοινωνιολογικὴν καὶ ψυχολογικὴν εἰκόνα τοῦ φαινομένου κόσμου, κατέστησαν ἐπιτακτικὴν τὴν ἀνάγκην τῆς θεολογικῆς, ἐπιστημολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς συνεπειᾶς καὶ μελέτης αὐτῶν. Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τομέως πρωτοποριακὴ ἔστι ἡ ὑμετέρα διατριβὴ ἐπὶ διδακτορία καὶ ἡ πληθὺς τῶν ἐν τῷ ἐρευνητικῷ τε καὶ εὐρυτέρῳ συγγραφικῷ ὑμῶν ἔργῳ μελετῶν, εἰς τὰς ὁποίας, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Νικολάου Νησιώτη, «ἡ ἀνεπιτήδευτος καλλιέπεια ἀνταποκρίνεται πρὸς τὸν πλοῦτον τῶν ιδεῶν καὶ τὴν βαθύτητα τοῦ φιλοσοφικοθεολογικοῦ στοχασμοῦ», καὶ τῶν ὁποίων αἱ ὑποσημειώσεις θὰ ἠδύναντο ἵνα ὀδηγήσωσιν εἰς πολλὰς ἐπὶ μέρους μελέτας, κατὰ τὴν ῥῆσιν τοῦ Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ κ. Εὐαγγέλου Θεοδώρου.

Δι' αὐτῶν ἐμβριθέστατα καὶ ἀξιοποικίλτως περιεκκοσμήθη, μετὰ στιβαροῦς θεολογικῆς γνώσεως καὶ βαρύτητος, ὁ θησαυρός καὶ πλοῦτος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Παραδόσεως, καὶ ἡ διαχρονικὴ δρᾶσις, ἐμπειρία καὶ γνησίᾳ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ εὐδοκιμωτάτῳ Αὐτῆς διαλόγῳ μετὰ τῆς θύραθεν Ἐπιστήμης καὶ ὄσων «παρὰ τοῖς ἔξω τῆς Ἐκκλησίας σπουδάζεται» (Γρηγόριος Νύσσης, *Εἰς τὸν βίον Μωυσέως*, 2.115). «Τρώγομεν γὰρ Αὐτοῦ τὴν σάρκα καὶ πίνομεν Αὐτοῦ τὸ αἷμα, κοινωνοὶ γινόμενοι διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ τῆς αἰσθητῆς ζωῆς τοῦ Λόγου καὶ τῆς Σοφίας. Σάρκα γὰρ καὶ αἷμα πᾶσαν Αὐτοῦ τὴν μυστικὴν ἐπιδημίαν ὠνόμασε καὶ τὴν ἐκ πρακτικῆς καὶ φυσικῆς καὶ θεολογικῆς συνεστώσαν διδασκαλίαν ἐδήλωσε, δι' ἧς τρέφεται τε ψυχὴ καὶ πρὸς τὴν τῶν ὄντων τέως θεωρίαν παρασκευάζεται» (Μέγας Βασίλειος, *Ἐπιστολαί*, 8.4). «Ἐνιοὶ δέ εὐφυεῖς

οιόμενοι είναι άξιοῦσι μήτε φιλοσοφίας ἄπτεσθαι μήτε διαλεκτικῆς, ἀλλά μηδέ τήν φυσικὴν θεωρίαν ἐκμανθάνειν, μόνην δέ καί ψιλὴν τήν πίστιν ἀπαιτοῦσιν, ὥσπερ εἰ μηδεμίαν ἡξίουσιν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι τῆς ἀμπέλου εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τούς βότρυας λαμβάνειν» (Κλήμης Ἀλεξανδρεὺς, *Στρωματεῖς*, 1.9.43).

Ἡ μετά σπουδαιότητος, τοιουτοτρόπως, ἐπιστημονικῆς παρακαταθήκης καί ἐπιφανεστάτου ἀκαδημαϊκοῦ ἔργου, ὑψηλοῦ αἰσθήματος συνέσεως καί εὐθύνης, ἀκόνου καί ἀκαμάτου ἐπιμελείας καί ἐμβριθοῦς μελέτης, ἔτι δέ ἐν βαθυτάτῃ πίστει, εὐσεβείᾳ καί ἐκκλησιαστικῷ ἤθει, ἐνάσκησις τῶν ἄχρι τοῦδε ὑμετέρων καθηκόντων, παρέχει εἰς πά-

ντας τήν βεβαιότητα ὅτι ἡ θητεία ὑμῶν εἰς τήν ὡς εἴρηται νέαν εὐθυνοφόρον θέσιν ὑμῶν θέλει στεφθῆ ὑπό πλήρους ἐπιτυχίας, ὅ καί ἐκ μέσης καρδίας εὐχόμεθα ὑμῖν.

Ἐπί δέ τούτοις, πεπειθότες ὅτι αὕτη θέλει χαρακτηρισθῆ ὑπό τῆς ἀγαθῆς συνεργασίας μετά τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ ἀποτελεῖ καί ὑποκάρδιον ἐπιθυμίαν ἡμῶν, ἐπικαλούμεθα ἐπί τήν ὑμετέραν Ἐλλογιμότητα δαψιλῆ παρά Θεοῦ τόν φωτισμόν, τήν εὐλογίαν καί τήν ἐνίσχυσιν καί διατελοῦμεν μετ' εὐχῶν διαπύρων.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Μᾶρκος Βασιλάκης

Συγχαρητήριοις ἐπιστολή πρὸς τὸν κ. Χρυσόστομον Σταμούλην
ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του εἰς τὴν θέσιν τοῦ Προέδρου
τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Πρωτ. 3708
Ἀριθμ. Διεκπ. 1690

Ἀθήνησι, 17ῃ Ἰουνίου 2011

Πρὸς
Τὸν Ἐλλογιμώτατον
κ. Χρυσόστομον Σταμούλην,
Πρόεδρον τοῦ Τμήματος Θεολογίας
τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
Εἰς Θεσσαλονίκην.

Ἐλλογιμώτατε κύριε Πρόεδρε,

Μετά μεγάλης χαρᾶς καὶ ἱκανοποίησεως ἐπληροφορήθημεν τὴν ἐπαξίαν ἐκλογὴν τῆς ὑμετέρας Ἐλλογιμότητος εἰς τὴν θέσιν τοῦ Προέδρου τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης διὰ τῆς ἀρίστης βουλήσεως τοῦ πρὸς τοῦτο συγκληθέντος ἐκλεκτορικοῦ σώματος κατὰ τὰς διενεργηθείσας ἐκλογὰς πρὸς ἀνάδειξιν Προέδρου καὶ Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τοῦ Τμήματος. Ὅθεν, συγχαίρομεν ὑμῖν ὀλοθύμως διὰ τὴν τιμητικὴν ταύτην διάκρισιν, προστιθεμένην εἰς μίαν σειρὰν ἄλλων διακρίσεων, αἱ ὁποῖαι κατηξίωσαν τὴν ὑμετέραν Ἐλλογιμότητα ἐν Ἑλλάδι τε καὶ διεθνῶς.

Τὸ περιφανές ἐπιστημονικὸν καὶ διδακτικὸν ὑμῶν ἔργον περὶ τῆς Δογματικῆς καὶ Συμβολικῆς Θεολογίας, ὡς καὶ περὶ τῆς φιλοκάλου Ὁρθοδόξου Αἰσθητικῆς, ἐνέχει κεφαλαιώδη τε καὶ πολυ-

εἰδῆ σημασίαν διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν. Ἡ δὲ πληθὺς τῶν ἐν τῷ τ' ἐρευνητικῷ καὶ εὐρυτέρῳ συγγραφικῷ ὑμῶν ἔργῳ μελετῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ πλουσιωτάτη ὑφ' ὑμῶν καλλιέργεια τῆς μουσικῆς δημιουργίας, διδασκαλίας καὶ συνθέσεως, λαμπρύνουσι τὴν τε τέχνην καὶ ἱεράν ἐπιστήμην.

Δι' αὐτῶν ἐμβριθέστατα καὶ ἀξιοποικίλτως περιεκασμήθη, μετὰ στιβαροῦς θεολογικῆς γνώσεως καὶ βαρύτητος, ὁ θησαυρὸς καὶ πλοῦτος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν Παραδόσεως καὶ ἡ γνησία μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας ἐν τε τῇ διαχρονικῇ Αὐτῆς δράσει καὶ ἐμπειρίᾳ τοῦ νοητοῦ κάλλους. «Τρώγομεν γὰρ Αὐτοῦ τὴν σάρκα καὶ πίνομεν Αὐτοῦ τὸ αἷμα, κοινωνοὶ γινόμενοι διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως καὶ τῆς αἰσθητῆς ζωῆς τοῦ Λόγου καὶ τῆς Σοφίας. Σάρκα γὰρ καὶ αἷμα πᾶσαν Αὐτοῦ τὴν μυστικὴν ἐπιδημίαν ὠνόμασε καὶ τὴν ἐκ πρακτικῆς καὶ φυσικῆς καὶ θεολογικῆς συνεστῶσαν διδασκαλίαν ἐδήλωσε, δι' ἧς τρέφεται τε ψυχὴ καὶ πρὸς τὴν τῶν ὄντων τέως θεωρίαν παρασκευάζεται» (Μέγας Βασίλειος, *Ἐπιστολαί*, 8.4).

Ἡ μετὰ σπουδαιοτάτης, τοιουτοτρόπως, ἐπιστημονικῆς καὶ καλλιτεχνικῆς παρακαταθήκης καὶ ἐπιφανεστάτου ἀκαδημαϊκοῦ ἔργου, ὑψηλοῦ αἰσθήματος συνέσεως καὶ εὐθύνης, ἀόκνου ἐπιμελείας καὶ ἐμβριθοῦς μελέτης, ἔτι δὲ ἐν βαθυτάτῃ πίστει, εὐσεβείᾳ καὶ ἐκκλησιαστικῷ ἠθει, ἐνάρετος ἐνάσκησις τῶν ἄχρι τοῦδε ὑμετέρων καθηκόντων, παρέχει εἰς πάντας τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ θητεία ὑμῶν εἰς τὴν ὡς εἴρηται νέαν εὐθυνοφόρον θέσιν ὑμῶν θέλει στεφθῆ ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ὃ καὶ ἐκ μέσης καρδίας εὐχόμεθα ὑμῖν, προσεπευχόμενοι ὅπως ἡ ὑμετέρα Ἐλλογιμότης, Χάριτι τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τοῦ τῆς κτίσεως παναρχονίου καὶ καλλοποιοῦ Λόγου, καὶ τῷ τοῦ μουσουργοῦ Πα-

ρακλήτου φωτισμῶ, ἀξιοθῆ καὶ ἐτέρας ἀναλόγου καρποφορίας αὐτῆς εἰς τό μέλλον.

Ἐπί δέ τούτοις, πεποιθότες ὅτι ἡ θητεία ὑμῶν θέλει χαρακτηρισθῆ ὑπό τῆς ἀγαθῆς συνεργασίας μετὰ τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ ὑποκάρδιον ἐπιθυμίαν ἡμῶν, ἐπικαλούμεθα ἐπί τὴν ὑμετέραν Ἐλλογιμότητα

δαψιλῆ παρὰ Θεοῦ τὸν φωτισμόν, τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ διατελοῦμεν μετ' εὐχῶν διαπύρων.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀρχιμ. Μάρκος Βασιλάκης

ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Μήνυμα προς τήν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καί Ποιμαντικοῦ ἔργου

Τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου

(Πεντέλη, 16.6.2011)

Σεβασμιώτατοι,
Θεοφιλέστατοι,
Ἀδελφοί Συμπρεσβύτεροι,
Ἐλλογιμώτατοι κ. Καθηγητές,

Μετ' ἰδιαίτερας χαρᾶς καί πατρικῆς ἀγάπης ἀπευθύνομαι σήμερον πρὸς πάντας τοὺς συγκροτοῦντας τήν ἐπιστημονικὴν αὐτὴν Ἡμερίδα, ἔχουσαν ὡς θέμα: «Τὸ πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ» (Ἰωάννου 3,8) - Ὁρθόδοξη πνευματικὴ ζωὴ - Σύγχρονοι ποιμαντικοὶ προβληματισμοί», ἡ ὁποία τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί διοργανοῦται ὑπὸ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καί Ποιμαντικοῦ ἔργου. Εὐχόμαι ἀπὸ καρδίας πρὸς ὅλους τοὺς συμμετέχοντες τὴν κατὰ Θεὸν χάριν καί τὸν φωτισμὸν τοῦ Παναγίου Ζωαρχικοῦ καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, διὰ τὴν ἐπιτυχῆ διεξαγωγὴν τῶν ἐργασιῶν τῆς παρουσίας ἡμερίδος, ἡ ὁποία, ὑπὸ τὸ φῶς τῶν ἐπισυμβαινόντων πολυεπιπέδων παγκοσμίων ἀλλαγῶν, παρουσιάζει ἰδιαίτερος σημαντικὸν ἐνδιαφέρον.

Ἐπιτρέπατέ μου ὀλίγας εἰσαγωγικὰς σκέψεις εἰς τὸ θέμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἄπτεται κατ' οὐσίαν τῆς βιωματικῆς ἐμπειρίας καί ἐκφράσεως τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν, πνευματικότητος ἣτις ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν σωστικὴν ἀντιπρότασιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ διαμορφωθέντα ἀδιέξοδα τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», ζεῖ ὁμως ἐν τῷ κόσμῳ καί διὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου. Ὁ ἀποκαλυπτικὸς πνευματικὸς ὀρθόδοξος λόγος Αὐτῆς βρῖσκεται εἰς ρῆξιν μετὰ τοῦ φρονήματος τοῦ κόσμου, ἡ ἀποστολὴ ὁμως Αὐτῆς εἶναι ὁ ἐντὸς τοῦ κόσμου ἄνθρωπος. Τὸ κήρυγμα τῆς Ἐκκλησίας στρέφεται εἰς ἅπαντα τὰ

προβλήματα τὰ ἀπειλοῦντα τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον, ὡς ἡ ἀποϊεροποίησης τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί ἡ ἀποπνευματικοποίησης τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Καί τοῦτο, ὅχι ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία δὲν βλέπει τὰ ὅσα θετικὰ ἐπισυμβαίνουν, ἀλλὰ διότι γνωρίζει ὅτι τὸ θετικὸν «τοῦ κόσμου τούτου» εἶναι καί αὐτὸ φορεὺς θανάτου, ἂν δὲν μεταμορφωθῇ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας εἰς ἔργον πρὸς δόξαν Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησία εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ κόσμου, ἀπορρίπτουσα ταυτοχρόνως τὴν διέπουσαν αὐτὸν λογικὴν. Ὅμιλεῖ εἰς τὸν ἄνθρωπον μετὰ γλώσσης καθημερινῆς, ἀπαιτοῦσα ταυτοχρόνως ὅπως ὑπερβῇ τὴν καθημερινότητα.

Εἰς τὴν ἀπομόνωσιν τοῦ συγχρόνου βίου ἡ Ἐκκλησία προβάλλει τὸν κοινοτικὸν - κοινοβιακὸν τρόπο ζωῆς. Ἐντὸς τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ πνεύματος τῶν καιρῶν μας καί ὑπὸ τὴν προοπτικὴν τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως ἡμῶν, ὁ ἄνθρωπος καλεῖται ὅπως ἐπιλέξῃ τὴν βιωματικὴν ἐμπειρίαν τοῦ προσφιλοῦς μηνύματος τῆς ἀναστάσεως καί τῆς ζωῆς. Κατὰ τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας αὐτὴ ἡ πραγματικότης βιώνεται συντόνως. Εἰς τὸ κέντρον τῆς Εὐχαριστιακῆς Τραπέζης εὐρίσκεται ὁ Χριστός, Πατὴρ καί ἀδελφός πάντων τῶν ἀνθρώπων, Ἐκεῖνος ὅστις προσφέρει τὸ Σῶμα καί τὸ Αἷμα Αὐτοῦ ὡς φάρμακον ἀθανασίας δι' ἕκαστον χριστιανόν. Οἱ ποιμένες δροῦν κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὴν Εὐχαριστίαν, ἔχοντες ὡς πρότυπον τὸν ὄντως καλὸν Ποιμένα, τὸν Χριστόν, ἵνα διακονήσουν τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον καί ἀπαλύνουν τὸν πόνο αὐτοῦ. Ὁ καλὸς Ποιμὴν τῆς ἐνορίας χρέος ἔχει τὴν συμπύκνωσιν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ τῆς αὐθεντικῆς ἐκφράσεως τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος, αἴτημα τῆς συγχρόνου ἀπροσώπου καί ἀντιπνευματικῆς πραγματικότητος, τὸ ὁποῖον μεθίστα-

ται διαρκῶς ἔτι ἐντονώτερον ἐξ αἰτίας τῆς ἀνθρωπίνης πλεονεξίας καί τῆς σφοδρᾶς ἐπιθυμίας ὅπως ἀνταλλάξῃ τόν Θεόν, ἀντικαθιστῶσα Αὐτόν διά τοῦ ἐγωισμοῦ καί τῆς ὕβρεως.

Ὁ καλός Ποιμὴν χρέος ἔχει ὅπως ἀποτελῇ πρότυπον, διά τό ποιμνιον αὐτοῦ, ἀντικατοπτρίζων πρὸς αὐτό τὰς ἀρετάς, τὰς ὁποίας ἐδιδάχθη ἀπό τόν Εὐαγγελικόν λόγον, ἥτοι τήν γνήσιαν ἀγάπην, τήν χαράν, τήν εἰρήνην, τήν μακροθυμίαν, τήν καλοσύνην, τήν ἀγαθότητα, τήν πίστιν, τήν πραότητα καί τήν ἐγκράτειαν.

Ἡ μετοχή εἰς τὰς εὐεργεσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀπαιτεῖ ἀπλῶς ταπεινότητα καί ἀγάπην. Δι' αὐτῶν καί μόνον δύναται ἵνα ἀνταπεξέλθῃ εἰς τὰς ὁσημέραι συσσωρευομένας ἀντιξοότητος καί λύπας καί ὀδύνας τῆς συγχρόνου ἀπανθρώπου ἐποχῆς. Ὁ σύγχρονος καλός Ποιμὴν διά τῆς καθοδηγήσεως τῶν πιστῶν εἰς τήν εὐαγγελικὴν μάνδραν, προσφέρει εἰς αὐτοὺς ὕδωρ ἀλλόμενον καί μάνα ἐξ οὐρανοῦ, διδάσκει τήν πραότητα καί τήν

ἀγαθότητα, τό πρότυπον διά τοῦ ὁποίου ἐπενεργεῖ εἰς τὰς ψυχὰς ἡ Θεία Χάρις.

Εἰς τήν πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν καί ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν Παῦλος γράφει: «Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλῶς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠΰξανεν» (Α' Κορ. 3, 6). Ἡ ἔκφρασις τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος ἀλλὰ καί ἡ βίωσις καί ἡ ἐμβάθυνσις εἰς αὐτήν, διά πασῶν τῶν σωστικῶν διά τόν ἄνθρωπο δυνάμεων, εἶναι ἀναμφιβόλως προῖόν τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Ἐντὸς τοῦ ἐπικρατοῦντος σκότους ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, φορέυς καί ἐκφραστὴς τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος, εἰς καιροὺς νεφελώδεις καί δυσχειμέρους διατηρεῖ ἄγρυπνον τόν φάρον, τόν καθηγούμενον τούς πλέοντας εἰς κυματώδη πελάγη ἀπελπισίας καί φυλάσσει ἄσβεστον τήν κανδήλαν τῆς θεοδότου Αὐτῆς ἀποστολῆς

Πατρικῶς εὐχόμεθα εὐδόωσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς παρούσης πνευματικῆς συνάξεως.

† Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος, Πρόεδρος

Μήνυμα για την Ήμέρα κατά τῶν ναρκωτικῶν

Τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Γερωνύμου

(26.6.2011)

Στούς καιρούς τῆς πολυποικίλης κρίσης πού μας στίζει τήν ἐποχή μας καί τήν πατρίδα μας, ἴσως μοιάζει ἐξωπραγματικό νά θυμόμαστε τή σημερινή παγκόσμια ἡμέρα κατά τῶν ναρκωτικῶν, τή στιγμή πού ὅλοι ἀσχολούμεθα μέ ἄλλα πολλά, μέ ἀριθμούς καί λογιστικές, μέ τό χρέος καί τό μνημόνιο...

Κι ὁμως! Ἡ σημερινή ἡμέρα δέν μπορεῖ παρᾶ νά εἶναι ἡμέρα περισυλλογῆς, ἀλλά καί ἡμέρα χρέους. Τοῦ ἀληθινοῦ μας χρέους ἀπέναντι στή νέα γενιά! Γιά τό τί ἀκόμη μποροῦμε ὅλοι μας νά κάνουμε γιά τήν καταπολέμηση τοῦ βασάνου αὐτοῦ -καί γενικότερα τῶν ἐξαρτήσεων- πού κατατρῶγει τά σωθικά τῆς νεολαίας μας.

Σήμερα πού ὅλοι ἀναρωτιόμαστε: «ποιά Ἑλλάδα θά παραδώσουμε στά παιδιά μας;», ἐπιβάλλεται νά στρέψουμε τούς προβολεῖς τοῦ ἐνδιαφέροντός μας σέ ὅλα ἐκεῖνα πού κρατοῦν ἀνύστακτη τή διάθεσή μας γιά ἀληθινή προσφορά στίς νεώτερες γενιές. Νά συνειδητοποιήσουμε καί πάλι πῶς ἡ πραγματική κρίση εἶναι τό ἔλλειμμα ἠθους, παιδείας, πολιτισμοῦ καί πνευματικῶν αἰσθητηρίων πού χαρακτηρίζει τήν ἐποχή μας. Νά τολμήσουμε τήν αὐτοκριτική μας, νά μή διστάσουμε νά πάρουμε τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, νά θωρακίσουμε τά παιδιά μας μέ τίς ἀρχές καί τίς ἀξίες, πού ἄρδυσαν χαρισματικά τόν τόπο μας καί τούς ἀνθρώπους του.

Ἔχει πολύ σωστά διαπιστωθεῖ πῶς ἡ οικονομική καί κάθε ἄλλη κρίση σπρώχνει τούς νέους κυρίως ἀνθρώπους ἀκόμη περισσότερο σέ ἀδιέξοδους δρόμους, σέ διαρκές ἐσωτερικό κενό καί ἀπόγνωση, στή μάστιγα τῆς κάθε ἐξάρτησης, στόν ψεύτικο παράδεισο πού δέν λυτρώνει, ἀλλά καταδυναστεύει τήν ἀνθρώπινη προσωπικότητα. Ἡ τω-

ρινή κρίση καί ἡ σημερινή παγκόσμια ἡμέρα κατά τῶν ναρκωτικῶν μᾶς δίνουν τήν πολύτιμη εὐκαιρία νά στοχεύσουμε στόν πυρῆνα τοῦ προβλήματος, νά μήν ἐπιτρέψουμε συμπεριφορές ἀδιαφορίας, νά ἀναζητήσουμε καί πάλι τή χαμένη οἰκογενειακή θαλπωρή, νά μιλήσουμε στά παιδιά καί τούς νέους πρῶτα μέ τό παράδειγμά μας κι ἔπειτα μέ τό λόγο μας- γιά τήν ἀληθινή εὐτυχία τῆς ζωῆς, γιά τό ὑπερούσιο νόημα τοῦ βίου, γιά τήν ἀξία τοῦ ἀγώνα, τῆς διαρκοῦς προσπάθειας χωρίς ἀπογοητεύσεις καί δεσμεύσεις γιά τήν ἐλευθερία, τήν ἀγάπη, τήν κατανόηση, τή δικαιοσύνη. Πῶς ὅλα αὐτά μποροῦν νά ὑπάρξουν στήν κοινωνία μας, πῶς τίποτε δέν χάθηκε ὀριστικά, φτάνει νά συνοδοιπορήσουμε μέ τόν Ἀρχηγό τῆς ζωῆς, τόν Ἰησοῦ, ὄχι στό δρόμο τῶν ψεύτικων παραδείσων, ἀλλά στήν προοπτική τῆς βιώσεως τοῦ ἀληθινοῦ.

Θέλω ἀκόμη νά ἐκφράσω τήν πατρική ἀγάπη καί τή συμπαράστασή μου πρὸς τούς νέους καί τίς νέες πού βρίσκονται ἀκόμη στό λαβύρινθο τῶν ἐξαρτήσεων καί νά τούς καλέσω νά σηκώσουν ψηλά τό κεφάλι, νά μήν ἀπελπισθοῦν, νά ζητήσουν τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί νά ἀπευθυνθοῦν στούς ἀρμοδίους φορεῖς, πού δραστηριοποιοῦνται παντοιοτρόπως γιά τήν ἐπίλυση τοῦ προβλήματός των. Ἰδιαιτέρως προσεύχομαι γιά ἐκείνους, καθῶς ἐπίσης καί γιά τό εὐρύτερο οἰκογενειακό περιβάλλον τους, γιά τούς ἀνθρώπους πού ἀληθινά τούς ἀγαποῦν καί ἀνηφορίζουν κι ἐκεῖνοι τό δικό τους σκληρό Γολγοθά.

Μέ σεβασμό καί τιμῆ δίνω τό χέρι μου καί συγχαίρω τά ἐξειδικευμένα στελέχη τῶν φορέων, πού ἀγωνίζονται νυχθημερόν γιά τήν ἐπιστροφή αὐτῶν τῶν πληγωμένων παιδιῶν μας στήν πραγματική ζωή καί τήν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τῆς

καθημερινότητας. Γνωρίζω τίς φιλότιμες προσπάθειές τους σέ καιρούς δύσκολους, καθώς ἔχουν νά ἀντιμετωπίσουν πολλά καί δυσεπίλυτα προβλήματα, ἀκόμα καί τό φάσμα ἑνός ιδιόμορφου ρατσισμού ἀπέναντι στά ἐξαρτημένα πρόσωπα πού κυριεύει δυστυχῶς τίς ψυχές πολλῶν συνανθρώπων μας.

Ὁ Κύριός μας, ὁ Θεός τῆς ἀγάπης καί τῆς συμπόνοιας, νά μᾶς βοηθήσει γιά νά δοῦμε ὁ καθένας τίς εὐθύνες μας, νά συμβάλλουμε οὐσιαστικά στήν ἐπίλυση τοῦ προβλήματος, φανερώνοντας ἔμπρακτα τήν ἀγάπη μας πρός τό συνάνθρωπο, πράγμα τό ὁποῖο εἶναι καί ἡ ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης μας πρός τόν ἴδιο τόν Θεό”.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος στήν Ἀθήνα γιά τά Special Olympics

Ἐπίσημη τετραήμερη ἐπίσκεψη στήν Ἀθήνα προκειμένου νά παραστέῃ στήν τελετή ἔναρξης τῶν Παγκοσμίων Ἀγῶνων Special Olympics πραγματοποίησε ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀπό τήν Παρασκευή 24 Ἰουνίου μέχρι καί τήν Τρίτη 28 Ἰουνίου τ.ἔ.. Κατά τήν παραμονή του στήν Ἀθήνα ὁ προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπεσκέφθη τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο, ὁ ὁποῖος παρέθεσε ἐπίσημο γεῦμα πρὸς τιμὴν του, τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας κ. Κάρολο Παπούλια, καθώς καί τόν Πρωθυπουργό κ. Γεώργιο Παπανδρέου.

Τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη συνόδευαν οἱ Μητροπολίτες Περγάμου Ἰωάννης, Ἀκαδημαϊκός καί Διευθυντής τοῦ Γραφείου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στήν Ἀθήνα, Ἰμβρου καί Τενέδου Κύριλλος, ὁ Ὑπογραμματεὺς τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς

Σύνοδου π. Ἰωακείμ Μπίλλης, ὁ Μ. Ἱεροκήρυκας π. Βησσαρίων Κομζιάς καί λαϊκοὶ συνεργάτες τοῦ Πατριαρχείου.

Παραθέτουμε τό Πρόγραμμα τῆς ἐπίσημης ἐπισκέψεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου στήν Ἀθήνα καί τούς Δελφούς ἀπό τίς 24 ἕως καί 28 Ἰουνίου:

24 Ἰουνίου 2011

- 12.15: Ἄφιξη στό Ἀεροδρόμιο «Ἑλ. Βενιζέλος» τῶν Ἀθηνῶν.
- 13.30: Ἐπίσκεψη στήν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν - Συνάντηση μέ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Ἱερώνυμο.
- 14.00: Παράθεση γεύματος ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Ἱερώνυμο πρὸς τιμὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στήν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν.

Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καί ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος κατά τήν συνάντησή τους στήν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν (24.6.2011).

18.00:	Συμμετοχή στην τελετή παρουσιάσεως της Μεγάλης Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας στό Μέγαρο Μουσικῆς Ἀθηνῶν.	13.45:	Μετάβαση στην Ὀλυμπιακή Δημοτική Πινακοθήκη «Σπύρος Λούης».
20.30:	Παράθεση δείπνου πρός τιμήν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἀπό τόν κ. Μουχάττ Κέντ, Προέδρου τοῦ Πολυεθνικοῦ Ὁμίλου Coca Cola (ἐταιρείας βασικοῦ χορηγοῦ τῶν Special Olympics), στό Μέγαρο Μουσικῆς.	14.00:	Ἐπίσημο γεῦμα τοῦ Δημάρχου πρός τιμήν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στό Κέντρο Τέχνης καί Πολιτισμοῦ τοῦ Δήμου Ἀμαρουσίου.
	25 Ἰουνίου 2011		27 Ἰουνίου 2011
19.30:	Ἐπίσκεψη στην ἐκθεση «Ρωμηοί Ἀρχιτέκτονες τῆς Πόλης».	10.00:	Συνάντηση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μέ τόν Πρωθυπουργό.
20.30-23.30:	Τελετή ἐνάρξεως τῶν Παγκοσμίων Ἀγῶνων Special Olympics στό Καλλιμάρμαρο Παναθηναϊκό Στάδιο.	11.00:	Εἰδική ἐκδήλωση στην Βουλή τῶν Ἑλλήνων - Ὑπογραφή τῆς Διακηρύξεως γιά τά δικαιώματα τῶν ἀτόμων μέ νοητική ὑστέρηση.
	26 Ἰουνίου 2011	13.00:	Γεῦμα τῆς Ἐνώσεως Δικαστῶν καί Εἰσαγγελέων Ἑλλάδος πρός τιμήν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.
07.30:	Ὑποδοχή Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στά προπύλαια τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου. Ὁρθρος καί Πατριαρχική Θεία Λειτουργία.	17.30:	Ἐπίσκεψη στόν Σύλλογο Ἴμβριῶν.
11.30-12.45:	Ὑποδοχή Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στό χῶρο μπροστά του Δημαρχιακοῦ Μεγάρου.	19.30:	Ἐπίσκεψη στό Ἐπισκοπεῖο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ.
	Ἀνακήρυξη Πατριάρχου Βαρθολομαίου σέ ἐπίτιμο Δημότη τοῦ Δήμου Ἀμαρουσίου στην αἴθουσα τελετῶν τοῦ Δήμου. Ἀνάγωση καί ἐπίδοση τιμητικῆς διάκρισης. Προσφώνηση Δημάρχου Ἀμαρουσίου - Ἀντιφώνηση Πατριάρχου.	20.30:	Ἐκδήλωση μέ τήν εὐκαιρία τοῦ Διεθνoῦς Ἔτους Δασῶν καί τήν 10ετιαν τοῦ Κέντρου ΓΑΙΑ στόν κήπο τοῦ Μουσείου Γουλανδρῆ Φυσικῆς Ἱστορίας.
13.00:	Μετονομασία Πάρκου Ἀμαρουσίου σέ Πάρκο «Εὐνίκης Κέννεντυ».		28 Ἰουνίου 2011
		11.00:	Τελετή ἐγκαινίων τῆς ἐκθέσεως «Τό Βυζάντιο στην ἱστορική συνέχεια» τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτιστικοῦ Κέντρου Δελφῶν καί τοῦ Μουσείου Μπενάκη.
		14.00:	Ἐπιστροφή στην Ἀθήνα.
		19.00:	Τελετή ἀπονομῆς στόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη τοῦ Βραβείου «Βύρωνα Ἀντίπα» στό Μέγαρο Μουσικῆς Ἀθηνῶν.
		22.30:	Ἀναχώρηση γιά Κωνσταντινούπολη.

Πατριαρχική Θεία Λειτουργία στόν Ἱερό Ναό Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου

(26.6.1011)

Τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο ὑποδέχθηκε τήν Κυριακή 26 Ἰουνίου τό πρωί τό Μαρούσι, ὅπου στόν Ἱερό Ναό τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τελέσθηκε Πατριαρχική Θεία Λειτουργία.

Τῆς Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, συμπαραστατούμενος ἀπό τούς Μητροπολίτες Περγάμου Ἰωάννη, Ἰμβρου Κύριλλο, Σάμου καί Ἰκαρίας Εὐσέβιο, Ζακύνθου Χρυσόστομο, Ἰλίου Ἀθηναγόρα καί Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ Κύριλλο.

Στό Ἱερό παρέστησαν συμπροσευχόμενοι οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Νύσσης Ἐλευθέριος καί Ναζιανζοῦ Θεοδώρητος.

Στήν προσφώνησή του ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ κ. Κύριλλος, μεταξύ ἄλλων τόνισε: “Ἱερός Κληρικός, Λαός καί Ἄρχοντες ἀναφωνοῦμε: Εὖ παρέστητε τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Γένους Πατριάρχα”.

Ἐν συνέχειᾳ ὁ κ. Κύριλλος ὑπογράμμισε ὅτι “τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο στή συνείδηση ὄλων τῶν ὀρθοδόξων εἶναι ἐκεῖνος ὁ εὐλογημένος καί ἱερός θεσμός, ὁ ὁποῖος καθιερώθηκε ἀπό τούς ἱερούς κανόνες τῶν Ἱερῶν Συνόδων. Λαμπρύνθηκε ἀπό ἅγιες καί μεγάλες πατριαρχικές μορφές καί καθαγιασθηκε ἀπό τό αἶμα ὁμολογητῶν καί μαρτύρων Πατριαρχῶν καί Ἐπισκόπων”.

Ἐπίσης ὁ Μητροπολίτης Κηφισίας, ἀνέφερε: “Ἡ νεοσύστατη Ἱερά Μητρόπολη Κηφισίας,

Στιγμιότυπο ἀπό τήν ὑποδοχή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στόν Δῆμο Ἀμαρουσίου. Διακρίνονται ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σάμου κ. Εὐσέβιος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας κ. Κύριλλος, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰλίου κ. Ἀθηναγόρας, ὁ Ἀρχιεραγματεὺς τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιμ. Μᾶρκος Βασιλάκης καί ὁ Δήμαρχος Ἀμαρουσίου κ. Γ. Πατούλης (26.6.2011).

Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ ἀνήκουσα στίς Μητροπόλεις τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δέν παύει νά σέβεται τόν Οἰκουμενικό Θρόνο καί τόν Προκαθήμενό του”.

“Νά ἀναγνωρίζει τίς θυσίες καί τούς ἀγῶνες του καί νά συμμετέχει στό μαρτύριό του, πού ἀποτελεῖ τήν δόξα καί τόν στέφανόν του. Αὐτόν τόν σεβασμό στόν Οἰκουμενικό Θρόνο καί τόν ἐκάστοτε Προκαθήμενό του καί τήν τιμή ἀπονέμει καί ἡ ἐλαχιστότητά μου. Ἀλλά καί ὁ λαός τοῦ Ἀμαρουσίου, σέβεται τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί τόν θεσμό καί τά πρόσωπα τό ὁποῖο τό ὑπηρετοῦν”, πρόσθεσε ὁ κ. Κύριλλος.

Ὁ Μητροπολίτης Κύριλλος μετά τήν προσφώνησή του, προσέφερε στόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη εἰς ἀνάμνηση τῆς Θείας Λειτουργίας ἕναν σταυρό εὐλογίας.

Ἀπό τήν πλευρά του ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, μεταξύ ἄλλων τόνισε: “Ἀποδεχθήκαμε τήν ἀδελφική πρόσκληση τοῦ Ποιμενάρχου τοῦ τόπου, ἀφ’ ἑνός μὲν γιά νά ἐκπληρωθεῖ ἡ εὐγενής ἐπιθυμία του, ἀφ’ ἑτέρου δέ γιά νά ἐκφράσουμε εἰς αὐτόν τήν στοργή καί τήν συμπαράσταση τῆς Ἁγιωτάτης Μητρὸς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως γιά τή νέα Ἐπισκοπική του διακονία”.

Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀναφερόμενος στόν Μητροπολίτη Κηφισίας κ. Κύριλλο μεταξύ ἄλλων τόνισε: “Ἱερώτατε Μητροπολίτα Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ κ. Κύριλλε, ἡ θεία χάρις σᾶς ἐκάλεσε ἐπὶ τό ἐκκλησιαστικόν πηδάλιον τοῦ τμήματος τούτου τῆς εὐάνδρου Ἀττικῆς γῆς, εἰς ἡμέρας δυσκόλους γνωρίζουσα προφανῶς ὅτι εἶστε ἄξιος καί ἱκανός γιά νά ὀδηγήσετε τήν Ἱεράν ὀλκάδα τῆς ἀρχιουσάτου μητροπόλεώς σας, ἐν ἀσφαλείᾳ”.

“Ἐντός τῆς ὀλκάδος αὐτῆς, εὐρίσκονται καί ἱκανοί ἀπόγονοι ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας καί τῶν Νήσων τῆς Προποντίδος καί ἐκ τοῦ Πόντου, βιαίως ἐκριζωθέντων τέκνων τοῦ Οἰκουμενικοῦ μας Πατριαρχείου, τά ὁποῖα ἐδῶ εὗρων καταφυγή καί ἐστία”, πρόσθεσε ὁ κ. Βαρθολομαῖος.

Ἐν συνέχειᾳ ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης προσέφερε στόν Μητροπολίτη Κηφισίας ἕνα Ἅγιο Δισκοπότηρο ἀπό τήν Κωνσταντινούπολη γιά νά ἐνθυμεῖται πάντοτε στίς προσευχές του τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο.

Τέλος, ὁ Πατριάρχης ζήτησε ἀπό τόν Ἀρχιμανδρίτη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κύριλλο Συκῆ νά ἀναγνώσει τήν ἐπίσημη Συνοδική Πράξη Ἁγιοκατατάξεως τοῦ Ὁσιομάρτυρος Ἐφραὶμ τοῦ νέου καί θαυματουργοῦ.

Ὁμιλία στή Βουλή γιά τά Special Olympics

Τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου

(27.6.2011)

Ἐξοχώτατε κύριε Πρωθυπουργέ,
Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων,
Ἐξοχώτατοι,
Ἀξιότιμε κύριε Πρόεδρε τῶν Διεθνῶν Σπέσιαλ Ὀλύμπικς,
Ἐρίτιμε κυρία Πρόεδρε τῶν Σπέσιαλ Ὀλύμπικς τῶν Ἀθηνῶν,
Ἀγαπητοί συμπαρόντες.

Μέ πολλήν συγκίνησιν καί χαράν χαιρετίζομεν τό μέγα παγκόσμιον ἀθλητικόν καί ἀνθρωπιστικόν γεγονός, τό ὁποῖον διεξάγεται ἐδῶ εἰς τάς κλεινάς Ἀθήνας, τήν πρωτεύουσαν πόλιν τῆς Χώρας, ἡ ὁποία ἐχάρισεν εἰς τήν ἀνθρωπότητα τοῦς Ὀλυμπιακοῦς Ἀγῶνας, τήν ιδέαν τοῦ «εὖ ἀγωνίζεσθαι» καί τά μέγала ἰδανικά τῆς Δημοκρατίας, τῆς ἀξιοπρεπείας, τῆς ἐλευθερίας καί τῆς σοφίας.

Οἱ ἀρχαῖοι Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες προωρίζοντο μόνον διά τόν στενόν κύκλον τῶν σωματικῶς προνομιούχων καί κατά τοῦτο, παρά τό μεγαλεῖον των, ἦσαν μονομερεῖς, ὅπως καί οἱ κατά τό 1896 ἀναβιώσαντες συνώνυμοί των. Ἦλθεν ὅμως εἰς τάς ἡμέρας μας ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία διηύρυνε τά ὅρια τοῦ Ὀλυμπιακοῦ ιδεώδους καί ἤνοιξε τάς πύλας τῶν ἀγωνιστικῶν χώρων εἰς ὅλους, τόσον μέ τοῦς Παρολυμπιακοῦς, ὅσον καί μέ τοῦς Σπέσιαλ Ὀλύμπικς. Εἰδικώτερον διά τοῦς τελευταίους, μεγάλη εἶναι ἡ κοινή πάντων ἡμῶν εὐγνωμοσύνη τόσον πρός τήν γυμνάστριαν Ἄνναν McGlone Burke, ὅσον καί πρός τήν εὐγενή θυγατέρα τῆς μεγάλης οικογενείας τῶν Kennedy Εὐνίκην Kennedy Shriver, εἰς τήν εὐαισθησίαν καί τόν ἀνθρωπισμόν τῶν ὁποίων ὀφείλεται ἡ ιδέα τῆς συστάσεως αὐτῶν τῶν εἰδικῶν ἀθλητικῶν ἀγῶνων καί ἡ ὑλοποίησίς τῆς. Οἱ Σπέσιαλ Ὀλύμπικς, ὠραῖον ἐφεύρημα τῆς ἀγάπης, δίδουν τήν χαράν

τῆς συμμετοχῆς εἰς μεγάλας ἀθλητικάς συναντήσεις εἰς ὅσους δέν πληροῦν τάς προϋποθέσεις συμμετοχῆς εἰς τοῦς συνήθεις Ὀλυμπιακοῦς ἢ τοῦς Παρολυμπιακοῦς Ἀγῶνας. Δηλαδή, δίδουν εἰς τοῦς ἀθλητάς εἰδικῶν σωματοπνευματικῶν καταστάσεων αὐτό πού ὡς ἄνθρωποι δικαιούνται, ὥστε νά μή ὑποβιβάζεται τό παράπαν ἡ ἱερότης τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου των. Τούτου ἔνεκεν καί ἐξ ἀρχῆς περιεβάλομεν τήν διοργάνωσιν τῶν μέ τήν Πατριαρχικήν ἡμῶν εὐλογίαν καί ἐστρατεύθημεν ἐξ ἀρχῆς εἰς τάς τάξεις τῶν Ἐθελοντῶν των.

Ἦτο μεγάλη χαρά δι' ἡμᾶς νά ὑποδεχθῶμεν πρό ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, εἰς τήν Κωνσταντινούπολιν, τοῦς λαμπαδηδρόμους τῶν Σπέσιαλ Ὀλύμπικς καί τοῦς συνοδούς των. Ἡ ἀγάπη τῆς Μητρός Ἐκκλησίας δι' αὐτούς εἶναι ἀπέραντος καί κατεβλήθη προσπάθεια νά τό καταστήσωμεν ψηλαφητόν. Ἐχάρησαν πολύ καί ἀνυποκρίτως! Εἶχον μάλιστα τήν καλωσύνην νά μᾶς χαρίσουν τήν δάδα τῆς λαμπαδηδρομίας, τήν ὁποίαν καί φυλάσσομεν εἰς τά Πατριαρχεῖα ὡς σπουδαῖον κειμήλιον τῆς ἀγάπης των, ἀλλά καί ὡς ἐνθύμημα τῆς ἀνάγκης διά διαρκεῖς ἀγῶνας ἐναντίον τῶν προκαταλήψεων, τῶν διακρίσεων, τῆς ἀναξιοπρεπείας, τοῦ κοινωνικοῦ ἀποκλεισμοῦ καί τῆς πρὸς τόν ἄλλον, τόν οἰονδήποτε ἄλλον, σκληρότητος. Σήμερον ἡ φλόγα τῆς δαδός ἐκείνης φωτίζει τήν ἔναρξιν τῶν Ἀγῶνων, ἀλλά καί τά πρόσωπα τῶν ἀθλητῶν, τοῦς ὁποίους ἀναμφιβόλως συνέχει ἡ μεγάλη χαρά τῆς συμμετοχῆς. Καί βεβαίως, ἐάν εἰς ἄλλους ἀγῶνας ὁ κύριος σκοπός εἶναι ἡ νίκη, εἰς τούτους τοῦς ἀγῶνας ὁ κύριος σκοπός εἶναι ἡ συμμετοχή καθ' ἑαυτήν καί ἡ κατά δύναμιν προσπάθεια. Ὅλοι οἱ συμμε-

τέχοντες είναι a priori νικηταί. Νικηταί τῆς ἐλπίδος!

Θλιβόμεθα ἀκούοντας παραχόρδους τινάς φωνᾶς ὅτι δῆθεν οἱ Σπέσιαλ Ὀλύμπικς χαρακτηρίζονται ἀπό «συμπονετικόν συγκροτισμόν καί κολακευτικόν λαϊκισμόν πού ἀντιμετωπίζει τό ἄτομον μέ νοητικήν ἀναπηρία ὡς ἀντικείμενον οἴκτου καί ἐλέους». Προφανῶς αἱ φωναί αὐταί ἔχουν παρανοήσει τόσον τά κίνητρα ὅσον καί τήν φιλοσοφίαν τοῦ θεσμοῦ. Ἡ ἱστορία του μαρτυρεῖ ὅτι ὄχι οἴκτος καί ἔλεος, ἀλλά ἀγάπη, καθαρᾶ ἀγάπη, φωτισμένη ἀγάπη, χριστιανική ἀγάπη καί σεβασμός, εὐρίσκονται ὀπισθεν τῶν Σπέσιαλ Ὀλύμπικς ἀπό τῆς ἡμέρας τῶν πρώτων ὀραματιστῶν των μέχρι σήμερα. Εἶναι ὠραῖον πού ἡ ἔναρξις τῶν ἀγῶνων παραλληλίζεται μέ τό ταξίδι τοῦ Ὀδυσσέως. Ἀλήθεια, πού ὁ οἴκτος καί τό ἔλεος εἰς τό ταξίδι τοῦ Ὀδυσσέως; Ὁ Ὀδυσσεύς, λοιπόν, καί ὅταν ἀπέμεινε μέ ἓν τραυματισμένον πλοῖον καί ὀλίγους ἀδυνάμους συντρόφους, εἶχε θάρρος καί ἀποφασιστικότητα, ἀλλά καί καλήν συνεργασίαν μέ τούς συντρόφους του. Οἱ Σπέσιαλ Ὀλύμπικς πρέπει νά διακρίνονται καί ἀπό τά τρία αὐτά στοιχεῖα: Θάρρος - Ἀποφασιστικότητα - Συντροφικότητα, τά ὅποια, παρεμπιπτόντως, εἶναι καί σπουδαῖαι χριστιανικαί ἀρεταί.

Ὁ Χριστιανός λαμβάνει θάρρος ἀπό τόν Θεόν, θαρρεῖ εἰς τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καί δέν ἀπογοητεύεται ἀπό τάς οἰασδήποτε δυσκολίας. Εἶναι ἀποφασιστικός εἰς τό ἀγαθόν καί ἡ ἀγάπη τόν

ὀδηγεῖ εἰς τήν καλήν σχέσιν μέ τόν ἄλλον, εἰς τήν συνεργασίαν, τήν συντροφικότητα, τήν κατίσχυσιν τοῦ «ἡμεῖς» ἐπί τοῦ «ἐγώ». Οἱ Σπέσιαλ Ὀλύμπικς εὐχόμεθα νά ἀναδείξουν σπουδαίως τήν δύναμιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καί νά ἀποβοῦν ἓνα ὠραῖον ταξίδι δι' ὅλους τούς ἀθλητάς, πού θά τούς ὀδηγήσῃ εἰς τήν Ἰθάκην τῆς αὐτοεκτιμήσεως, τῆς ἠθικῆς ἱκανοποιήσεως, τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀγάπης. Ἀπό ὅλον τόν κόσμον συναγμένα τόσα χαρούμενα πρόσωπα, ὠραΐζουν τό Καλλιμάραρον, τάς Ἀθήνας, τήν Ἑλλάδα ὅλην, ἡ ὁποία μέ ἀνοικτῆν ἀγκάλην τά ὑπεδέχθη. Ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡ Μητέρα Ἐκκλησία, τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον καί ὁ Πατριάρχης προσωπικῶς, συγχαίρομεν καί εὐλογοῦμεν καί προσευχόμεθα δι' ὅλους τούς ἀθλητάς, καθῶς καί διά τούς εὐγενεῖς διοργανωτάς τῶν Ἀγῶνων, τούς ἐθελοντάς, τούς καλλιτέχνας, τούς χορηγούς καί ὄσους παντοιοτρόπως συνέβαλον διά τήν διοργάνωσιν καί θά συμβάλουν εἰς τήν διεξαγωγὴν τῶν ἀγῶνων. Προσέτι ἐκφράζομεν τήν βαθεῖαν ἱκανοποίησιν ἡμῶν διότι ἡ εἰς Ἀθήνας διοργάνωσις τῶν Σπέσιαλ Ὀλύμπικς δίδει τήν καλήν εὐκαιρίαν εἰς ἡμᾶς πάντας νά παραστώμεν μάρτυρες τῆς ὑπογραφῆς, ἐνώπιον τοσοῦτων ἐκλεκτῶν ἐπισήμων παρισταμένων, σπουδαίας Διακηρύξεως ὑπέρ τῶν Ἀτόμων μέ Διανοητικήν Ἀναπηρίαν. Εὐχόμεθα αἱ ἀρχαί καί τά σημεῖα τῆς Διακηρύξεως ταύτης νά εὐρουν εὐρυτάτην παγκοσμίως ἀπήχησιν, ἐπί κατισχύσει τῆς ἀγάπης.

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.

Κανονική Παράδοση και Λατρεία

Τοῦ Θεοδώρου Ξ. Γιάγκου
Καθηγητοῦ Α.Π.Θ.

(Εισήγηση στήν Ἡμερίδα τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς
Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως, Βόλος, 27-29.9.2010)

«Τάξις συνέχει πάντα, καί τά ἐπουράνια ἀλλά καί τά ἐπίγεια»¹. Μέ αὐτή τήν ἀποφθεγματική ρήση, πού ἔχει τίς καταβολές τῆς στήν ἀρχαιοελληνική φιλοσοφική σκέψη καί πού στή συνέχεια ἀναπαράγεται καί ἀναπτύσσεται θεολογικά ἰδίως στά Ἀραιοπαγιτικά συγγράμματα, ἀρχίζει τό ἐρμηνευτικό σχόλιό του ὁ Βαλσαμών στόν 34ο ἀποστολικό κανόνα, σέ ἓνα κανόνα ὁ ὁποῖος κατά βάση ἔχει διοικητικό περιεχόμενο. Ἡ διάρθρωση καί ἡ λειτουργία τῆς ἐπαρχιακῆς συνόδου ἔχουν θεμελιώδεις ἐκκλησιολογικό ὑπόβαθρο τήν ἀρμονική σχέση μεταξύ του Πρώτου, τῆς κεφαλῆς δηλ. τῆς συνόδου, καί τῶν ὑπολοίπων μελῶν τῆς. Ἡ ἀρμονική σχέση ἀποβλέπει στόν δοξασμό τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ πηγή, ἡ ἔκφραση καί ἡ συνισταμένη τῆς τάξεως². Τό ἐπίγειο θυσιαστήριο καί ὡς προέκταση αὐτοῦ ὁ ἐπίγειος θρόνος τοῦ ἐπισκόπου ἔχουν τήν ἀναγωγή τους στό ἐπουράνιο θυσιαστήριο καί στόν ἐπουράνιο θρόνο τοῦ «Βασιλέως τῆς δόξης».

Ἀπό αὐτή τήν ἀναγωγική σχέση προκύπτει ἡ πρώτη καί βασική ἀφετηρία τῆς κανονικῆς νομοθεσίας τῆς Ἐκκλησίας γιά τά λειτουργικά καί ὄχι μόνο θέματα. Τουλάχιστον ἔτσι ὑποστηρίζεται ἀπό τόν ἅγιο Νικόδημο τόν Ἀγιορείτη. «Αὐτή ἡ Τριάς τόν ... νοητόν κόσμον τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας κατασκεύασα μέ τούς ἱερούς τούτους καί θείους κανόνας συνέστησεν αὐτόν καί συνέπηξε· ἐξ ὧν ἡ τῶν πατριαρχῶν ἀποτίκτεται εὐταξία, ἡ τῶν ἀρχιεπισκόπων ἀρμονία, ἡ τῶν ἱερέων κοσμιότης, ἡ τῶν διακόνων ἡ σεμνοπρέπεια, ἡ τῶν κληρικῶν ἡ σεβασμιότης, ἡ τῶν μοναχῶν ἡ εὐρυθμία, τῶν πνευματικῶν πατέρων ἡ πρὸς διόρθωσιν ἀπαιτούμενη γνῶσις, τῶν βασιλέων παρὰ πάντων ὀφειλομένη τιμή καί πάντων ἀπλῶς τῶν χριστιανῶν ἡ πρέπουσα χριστιανοῖς διαγωγή καί κατάστασις, καί καθολικῶς εἰπεῖν ἐκ τῶν ἱερῶν τούτων κανόνων ἡ κάτω ἐκκλησιαστική ἱεραρχία γί-

νεται μίμημα καί ἐκ σφράγισμα τῆς οὐρανοῦ ἱεραρχίας. Καί αἱ δύο ὁμοῦ ἱεραρχίαι ἀποκαθιστῶνται μία, ἓν μέλος ἀνακρουομένη ἐναρμόνιον καί πάγχορδον»³.

Λόγω αὐτοῦ τοῦ θεολογικοῦ προτύπου, κυρίαρχησε, ἰδίως στά κανονικά κείμενα, ἡ σταθερή πεποίθηση ὅτι ἡ τάξη θά πρέπει νά περιφρουρεῖται, χωρίς νά τίθενται σέ διαβαθμίσεις ἀξίας ἡ χρησιμότητος οἱ κανόνες τῆς καί ἐπομένως ὑπό τήν προϋπόθεση τῆς ἀποδοχῆς ἢ μὴ αὐτῶν, καθ' ὅσον, κατά τόν Συμεών Θεσσαλονίκης, «οὐδέν μικρόν ἐν τῇ τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, οὐδέν δίχα λόγου, ὅτι αὐτοῦ τοῦ ζῶντος Λόγου ἡ Ἐκκλησία, διό μετά λόγου πάντα μεγίστου..., ὅτι ἡ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὐταξία καί ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐστίν»⁴. Ἔτσι ὁ Συμεών συνιστᾷ στόν ἀποδέκτη καί στούς ἀναγνώστες τοῦ ἔργου του (τοῦ Διαλόγου) νά περιφρουροῦν, νά συντηροῦν καί νά ὑπερμαχοῦν γιά τήν ἐκκλησιαστική τάξη.

Ἡ λεπτολογία καί σέ κάποια ἔκταση ἡ σχολαστικότητα, ὡς πρὸς τήν τάξη καί τούς κανόνες τῆς, πού καταγράφονται στά ἔργα τοῦ μεγάλου ὑστεροβυζαντινοῦ λειτουργιολόγου ἀσφαλῶς δέν προέκυψαν ἀπό παρθενογέννηση. Οἱ ἱστορικοί τῆς λατρείας ἔχουν ἐπισημάνει καί περιγράψει διά πολλῶν ὅτι ἡ τάξη ἀκολούθησε μία διαδρομή στήν ὁποία συνέκλιναν πολλοί παράδρομοι, ὡσάν τήν κοίτη ἑνός εὐρύχωρου ποταμοῦ, στήν ὁποία ῥέουν, ἐνίοτε μεταφέροντες ὀρμητικά ρεύματα, οἱ ἐκατέρωθεν καί κατά διαστήματα σχηματιζόμενοι διάφοροι παραπόταμοι, μικροί καί μεγάλοι. Σέ αὐτή τή ροή γιά νά μὴν ὑπάρξει ὑπερχείλιση καί ἐπομένως καταστροφή τῆς λειτουργικῆς ἄρουσας προέκυπτε συχνά ἡ ἀνάγκη νά τεθοῦν ἀναχώματα. Αὐτόν τόν προστατευτικό ρόλο ἀνέλαβαν κυρίως οἱ κανονολόγοι πατέρες καί οἱ σύνοδοι.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η πλειονότητα των ιερών κανόνων έχει κατά τό μάλλον ἢ ἥττον λειτουργικό περιεχόμενο. Ὅλες σχεδόν οἱ σύνοδοι καί οἱ πλείστοι τῶν κανονολόγων πατέρων ἀντιμετώπισαν λειτουργικά ζητήματα θεσπίζοντας σχετικούς κανόνες. Μάλιστα στό νομοθετικο-κανονικό ἔργο κάποιων συνόδων, π.χ. τῆς Λαοδικείας, ἡ λατρεία ἦταν τό κυρίαρχο θέμα⁵. Εἶναι ἐνδεικτικό ὅτι τό *corpus canonum* τῆς Ἐκκλησίας ἀρχίζει μέ ἕνα κανόνα, τόν 1ο ἀποστολικό, πού ἔχει λειτουργικό περιεχόμενο. «Ἐπίσκοπος χειροτονεῖσθω ὑπό ἐπισκόπων δύο ἢ τριῶν». Ἀκόμη καί ἂν τό «χειροτονεῖσθω» ἐκληφθεῖ μέ τήν ἔννοια τῆς ψήφου, «καθώς τινές εἶπον ἀκολουθήσαντες τοῖς ἀγράφοις λεγομένοις»⁶, ἐν τούτοις καί σέ αὐτή τήν περίπτωση ἡ ψήφος δέν εἶναι ἐντελῶς ξένη μέ τή λειτουργική πράξη, καθ' ὅσον δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ἀποκομμένη ἀπό τό μυστήριο τῆς χειροτονίας. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι «εἰς τά πρακτικά τῆς πατριαρχικῆς συνόδου Κωνσταντινουπόλεως ἐκ τοῦ ἰδ' αἰῶνος, τά διασωθέντα εἰς κώδικα τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βιέννης, ἀφθονοῦν αἱ μαρτυρίαι, ὅτι οἱ ὑποψήφιοι, οἱ ἐκλεγέντες δηλαδή πρὸς πλήρωσιν ἑνός μητροπολιτικοῦ, ἀρχιεπισκοπικοῦ κ.λπ. θρόνου καί μήπω χειροτονηθέντες εἰς τόν ἐπισκοπικόν βαθμόν προεσβύτεροι, ἤσκουν τά διοικητικά των καθήκοντα εἴτε αὐτοτελῶς, εἴτε μετέχοντες τῆς συνόδου, μάλιστα δέ καί ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀρχιερέων. Ὡς δέ ἐκ τῶν πηγῶν προκύπτει ἡ αὐτή παγία τακτική ἐφηρμοζέτο καί ἐπί τῆς ἐκλογῆς τῶν πατριαρχῶν»⁷.

Ἀντικείμενο τῶν ιερῶν κανόνων εἶναι κυρίως τά μυστήρια: τῆς θ. εὐχαριστίας, τοῦ βαπτίσματος, τοῦ χρίσματος, τῆς χειροτονίας, τοῦ γάμου, τῆς μοναχικῆς κουρᾶς καί τῆς μετανοίας. «Ἡ σχέσις τῆς κανονικῆς τάξεως πρὸς τήν ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς θ. εὐχαριστίας καί τοῖς λοιποῖς μυστηρίοις συγκροτούμενην ἐκκλησίαν εἶναι προφανῆς. Ἡ κανονική τάξις ἀποτελοῦσα τήν δομήν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀδύνατον νά ὑπάρξῃ, καί ἐάν ὑπάρχῃ εἶναι ἐπιζήμιος, χωρίς τά συγκροτοῦντα, συνάπτοντα καί ζωοποιοῦντα διά τοῦ Παναγίου Πνεύματος τό σῶμα μυστήρια, ὧν κέντρον ἡ θ. εὐχαριστία. Κατά τήν εὐστοχον ρῆσιν τοῦ Νικολάου Καβάσιλα: Ἡ Ἐκκλησία διά τῶν μυστηρίων σημαίνεται»⁸.

Ἐπειδή ἀκριβῶς ἡ ἐκκλησιαστική ζωὴ εἶναι μυστηριακή, γι' αὐτό καί ὁ κανονικός νομοθέτης

ἐπέδειξε ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον νά χαραχθοῦν τά ὄρια τῆς κανονικότητος τῶν μυστηρίων, λαμβανομένων κατ' ἐξοχὴν ὑπ' ὄψη τῶν θεολογικῶν ἀρχῶν καί προϋποθέσεων. Ἐξάλλου οἱ ἰ. κανόνες ἔχουν πρωτίστως θεολογικό περιεχόμενο. Ἡ ἔκτασις τῆς σχέσεως κανόνων καί λατρείας μπορεῖ νά διευρύνεται ἢ νά συρρικνώνεται ἀνάλογα μέ τά κριτήρια τά ὁποῖα τίθενται. Π.χ. ἂν θεωρήσουμε ὅτι ἕνας πολὺ μέγας ἀριθμὸς κανόνων ἔχει ἐπιτιμιακό-κυρωτικό χαρακτήρα, μέ κύριο περιεχόμενο τὴ στέρησις τῆς μετοχῆς στή θ. εὐχαριστία, τότε ἀσφαλῶς αὐτὴ ἡ σχέση καθίσταται πολὺ πιὸ ἰσχυρὴ καί καθοριστικὴ. Τό «ἀφοριζέσθω» πού ἀπαντᾶται σέ ἕνα πολὺ μέγας ἀριθμὸς συνοδικῶν καί πατερικῶν κανόνων, μπορεῖ νά περιορισθῆκε ὡς πρὸς τὴ χρονικὴ ἔκτασίν του ἀπὸ τὴ μεταγενέστερη ἐξομολογητικὴ κανονικὴ γραμματεία, πού ἀποδίδεται κατὰ τό πλεῖστον στὸν Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννη Δ' Νηστευτῆ (582-595), ὁ ὁποῖος εἰσήγαγε νηστεία καί γονυκλισίαι ἀντισταθμίζοντας τὴ μείωσις τοῦ χρόνου τῆς ἀκοινωνησίας⁹, ἐν τούτοις καί σέ αὐτὴ τὴν περίπτωσι, δηλ. τῆς πρόταξις τῆς ἀσκήσεως, πάλιν ἐμπλεκομένη εἶναι ἡ θ. εὐχαριστία. Νηστεύουμε, γονυκλιτοῦμε καί προσευχομεθα προετοιμαζόμενοι γιὰ τὴ μετοχὴ στή θ. εὐχαριστία. Ἀνάλογα ἰσχύουν καί γιὰ τό «καθαρίζεσθω». Ὅμως σέ αὐτὴν τὴν περίπτωσι κυριαρχεῖ ἕνας περιορισμὸς, ὁ ὁποῖος ἐδράζεται σέ παλαιοδιαθηκικὴ νομικὴ ἀρχὴ (Ναοὺμ 1,9): «οὐκ ἐκδικήσεις δὶς ἐπὶ τό αὐτό»¹⁰. Ἐτσι ἀπορρίφθηκε ἡ ἐπιβολὴ διπλῆς ποινῆς, δηλ. ταυτόχρονα τῆς καθαιρέσεως καί τοῦ ἀφορισμοῦ. Οἱ καθαιρεθέντες κληρικοὶ δέν ἀποκόπτονται ἀπὸ τὴν εὐχαριστιακὴ μετοχὴ, καθ' ὅσον ἡ ἀπώλεια τῆς ἱερωσύνης καί ἡ στήν τάξι τῶν λαϊκῶν ἢ μοναχῶν κατάταξι τῶν καθαιρεθέντων κληρικῶν, δηλ. ἡ ἀφαίρεσις τῆς ἐξουσίας νά τελοῦν μυστήριον, εἶναι ἰσόβια ποινὴ¹¹.

Ὁ ἄρρηκτος δεσμὸς τῶν κανόνων καί τῆς λατρείας ἐπιμαρτυρεῖται ἀπὸ πολλὰς πηγὰς: ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα λειτουργικοκανονικὰ ἔργα, ὅπως π.χ. ἡ *Διαθήκη Κυρίου*, ἢ *Ἀποστολικὴ παράδοσις τοῦ Ἰππολύτου*, οἱ *Ἀποστολικὲς Διαταγές*, μέχρι καί τίς μεταγενέστερες νομοκανονικὲς συλλογές, ὅπως ὁ *Νομοκάνοντας* σέ ν' τίτλους τοῦ Ἰωάννη Σχολαστικοῦ καί ὁ *Νομοκάνοντας* σέ ἰδ' τίτλους, τοῦ ὁποῖου ἡ δευτέρη ἀναθεωρημένη μορφή ἀνήκει στὸν πατριάρχη Φώτιο. Σέ ὅλα αὐτὰ τά ἔργα

περιέχονται κεφάλαια, τίτλοι και διατάξεις αποκλειστικά λειτουργικού περιεχομένου ή σύμμικτη ύλη που έχει και λειτουργικό περιεχόμενο.

Τό ίδιο ισχύει, και μάλιστα σε έκτενέστερο βαθμό, και με τις Κανονικές Απόκρισεις, κυρίως της μεσοβυζαντινής και ύστεροβυζαντινής περιόδου, όπως π.χ. αυτές του πατριάρχη Φωτίου προς τον Λέοντα Κατάνης, του Πέτρου Χαρτοφύλακα, του Νικολάου Γ' Γραμματικού, του Νικηφόρου Χαρτοφύλακα, του Θεόδωρου Βαλσαμώνα, του Νικήτα Ἡρακλείας, του Ἰωάννη Κίτρου, του Δημητρίου Χωματιανού, του Συμεών Θεσσαλονίκης, του Ἰωάσαφ Ἐφέσου, του Γενναδίου Σχολαρίου. Τό ἀντικείμενο τῶν ἐρωτήσεων πού ὑποβάλλονταν σέ ἐξέχουσες ἐκκλησιαστικές προσωπικότητες, ὅπως αὐτές πού προαναφέρθηκαν, ἀναγνωρισμένης ἐμπειρίας καί καταρτίσεως περί τούς κανόνες, ἀναφέρεται συνήθως σέ θέματα λειτουργικῆς τάξεως. Ἡ λατρεία προσείλκυσε τό ἐνδιαφέρον ὄχι μόνο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ νομοθέτη ἀλλά καί τοῦ πολιτειακοῦ. Ἐνδεικτικό παράδειγμα οἱ Νεαρές 3, 4, 15, 16, 17 κ.ἄλ. τοῦ Λέοντος Σ' Σοφοῦ¹². Ὅμως κυρίως μετά τήν Εἰκονομαχία, τόν καθοριστικότερο ρόλο γιά τήν ἀντιμετώπιση λειτουργικῶν ζητημάτων ἀνέλαβε ἡ πατριαρχική σύνοδος Κωνσταντινουπόλεως. Ἀρκεῖ κανεῖς νά λάβει ὑπόψη τά πρακτικά τῆς συνόδου πού περιέχονται στόν προμνημονευθέντα κώδικα τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῆς Βιέννης καί πολλά σχόλια τοῦ Βαλσαμώνα στούς κανόνες.

Ἡ Κωνσταντινούπολη κατέστη τό αὐθεντικό κέντρο, τό ὅποιο ἔδινε ἀπαντήσεις σέ λειτουργικές ἀπορίες καί λύσεις σέ λειτουργικά προβλήματα, τόσο σέ ἐκκλησίες καί πρόσωπα πού ἀνήκαν στή δικαιοδοσία της ὅσο καί σέ ἄλλες δικαιοδοσίες. Ἔτσι πλέον ἐπιβάλλεται ἐν πολλοῖς ἡ κωνσταντινουπολιτική τάξη, περιοριζομένων τῶν τοπικῶν συνηθειῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν. Ὑπενθυμίζω ἐν προκειμένῳ τήν ἀρκετά γνωστή Ἀπόκριση τοῦ Βαλσαμώνα πρὸς τόν Μάρκο Ἀλεξανδρείας περί τοῦ ἂν εἶναι δεκτές ἢ ὄχι «αἱ περί τά μέρη τῆς Ἀλεξανδρείας καί τῶν Ἱεροσολύμων ἀναγιγνωσκόμεναι λειτουργίαι καί λεγόμεναι συγγραφήναι παρὰ τῶν ἁγίων ἀποστόλων Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί Μάρκου»¹³. Ὁ συγκεκριμένος κανονολόγος, ὁ ὅποιος ὄντας πατριάρχης Ἀντιοχείας διέμενε στήν Κωνσταντινούπολη καί συχνά στά σχόλιά του

ὑπερμαχοῦσε γιά τά δίκαια τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τάχθηκε κατά τῆς τέλεσης τῶν δύο αὐτῶν λειτουργιῶν, «Ψηφίζόμεθα ... μή εἶναι δεκτάς αὐτάς, κἂν γάρ ἐγένοντο, παντελοῦς ἀπραξίας κατεψηφίσθησαν ὡς καί ἄλλα πολλά», καί ὑποστήριξε ὅτι «ὀφείλουσι πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ ἀκολουθεῖν τῷ ἔθει τῆς Νέας Ρώμης, ἥτοι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καί ἱεουργεῖν κατά τὰς παραδόσεις τῶν μεγάλων διδασκάλων καί φωστῆρων τῆς εὐσεβείας, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου καί τοῦ ἁγίου Βασιλείου. Φησὶν γάρ τό μα' κεφάλαιον τοῦ α' τίτλου τοῦ β' βιβλίου τῶν Βασιλικῶν. *Περί ὧν ἔγγραφος οὐ κείται νόμος, παραφυλάττειν δεῖ τό ἔθος, ᾧ ἡ Ρώμη κέχρηται*»¹⁴.

Στήν προκειμένη περίπτωση ὁ Βαλσαμὼν φαίνεται νά μὴν λέει στόν Μάρκο Ἀλεξανδρείας ὅλη τήν ἀλήθεια, καί γι' αὐτό τά ἐπιχειρήματά του δέν εἶναι ἀπολύτως πειστικά, οὔτε καί ὁ ἴδιος μοιάζει νά εἶναι συνεπής τουλάχιστον πρὸς ὅσα σχετικά ὑποστηρίζει στό σχόλιό του στόν 32ο κανόνα τῆς Πενθέκτης: «Σημείωσαι ἀπό τοῦ παρόντος κανόνος ὅτι πρῶτος ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφοθέος, ὁ πρῶτος ἀρχιερατεύσας τῆς τῶν Ἱεροσολυμιτῶν ἐκκλησίας, παρέδωκε τήν θείαν ἱεροτελεστείαν, ἥτις παρ' ἡμῖν ἀγνοεῖται (ἐδῶ εἶναι σαφῆς καί συγκεκριμένος ὡς πρὸς τό ποιά ἐκκλησία δέν τελεῖ τή συγκεκριμένη λειτουργία), παρὰ δέ τοῖς Ἱεροσολυμίταις καί τοῖς Παλαιστινίοις ἐνεργεῖται ἐν ταῖς μεγάλαις ἑορταῖς. Οἱ δέ Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν εἶναι καί τοῦ ἁγίου Μάρκου, ἢ καί χρώνται ὡς τά πολλά (προφανῶς μέ ὅσα λέει ἐδῶ ἀντιφάσκει πρὸς τήν κατηγορηματική θέση πού διατύπωσε στήν Ἀπόκρισή του, ὅτι δηλ. οἱ δύο λειτουργίες ἔτυχαν «παντελοῦς ἀπραξίας»). Ἐγὼ δέ συνοδικῶς, μᾶλλον δέ καί ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τοῦ ἁγίου ἐλάλησα τοῦτο, ὅτε ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ἐνεδήμει εἰς τήν βασιλεύουσαν· μέλλων γάρ λειτουργῆσαι μεθ' ἡμῶν καί τοῦ οἰκουμενικοῦ ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, ὥρμησε κρατεῖν τό τῆς τοῦ Ἰακώβου (γράφει Μάρκου) λειτουργίας κοντάκιον, ἀλλ' ἐκωλύθη παρ' αὐτοῦ, καί ὑπέσχετο λειτουργεῖν καθὼς καί ἡμεῖς»¹⁵.

Ὁ Βαλσαμὼν στήν Ἀπόκρισή του γιά νά προβάλλει περαιτέρω τή θέση τοῦ προσέφυγε στή νομική ἀρχή πού ἀνάγεται στόν Οὐλπιανό, ἡ ὅποια ὁμως ἴσχυε μόνο γιά τήν ἀρχαία Ρώμη (ὅπου δέν ὑπῆρχε ἔγγραφος νόμος παραφυλάττεται τό ἔθος

της Ρώμης), παρακάμπτοντας τόν 32ο κανόνα της Πενθέκτης, για να υποστηρίξει ότι θά πρέπει να κρατείται η πράξη της Νέας Ρώμης, αδιαφορώντας για τό ἔθος τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν. Εἶναι προφανές ὅτι πίσω ἀπό τή θέση τοῦ Βαλσαμῶνα ὑποκρύπτεται μία κυρίαρχη πεποίθηση, ὅτι δηλ. ἡ παράδοση καί ἡ κανονικότητα ὡς πρός τή λειτουργική πράξη θά πρέπει νά ἀναζητεῖται πλέον στήν Κωνσταντινούπολη, κατοχυρωμένη αὐτή ἡ πεποίθηση ἐν προκειμένῳ μέ ἕνα ἀμφισβητούμενο νομικό κατασκευάσμα, ὅπως ἐξάλλου συνήθιζε νά πράττει ὁ Βαλσαμῶν καί γιά ἄλλες περιπτώσεις.

Ἡ λειτουργική τάξη τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐξάιρεται ὡς ἡ ἀυθεντική καί προβάλλεται ὡς τό πρότυπο μέ τή σύμπραξη τῶν ὀργάνων ἐξουσίας (τοῦ αὐτοκράτορα καί τῆς πατριαρχικῆς συνόδου) καί ἔτσι διαδίδεται πρός τήν περιφέρεια. Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι οἱ σύνοδοι τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, παρά τό γεγονός ὅτι πολλές ἀπό αὐτές ἦταν ἐμπειριστάτες εὐρισκόμενες ὑπό τόν ζυγόν ἄλλοεθνῶν, δέν ἀναδείκνυαν τίς τοπικές λειτουργικές συνήθειες ἢ ὅτι δέν εἶχαν τή δυνατότητα νά ἀποφαίνονται γιά τά λειτουργικά θέματα πού τούς ἀπασχολοῦσαν.

Πρὶν ἀπό τέσσερις μῆνες σέ αὐτόν ἐδῶ τόν χώρο σέ ἕνα παρόμοιο συνέδριο (τῆς SOL) εἶχα τήν εὐκαιρία νά παρουσιάσω τίς ἀποφάσεις πού ἔλαβε ἡ πατριαρχική σύνοδος τῆς Ἀντιοχείας κατά τό β' μισό τοῦ 11ου αἰῶνα μέ βάση τά ἔργα τοῦ μοναχοῦ Νίκωνος Μαυρορεῖτη, ἰδίως τό Τακτικόν, μίας σημαντικῆς πηγῆς, ἡ ὁποία δυστυχῶς παραμένει στό μεγαλύτερο μέρος ἀνέκδοτη¹⁶. Ἀπό αὐτές τίς ἀποφάσεις συνάγεται πόσο ζωτικά ἦταν τά λειτουργικά θέματα πού ἀπασχολοῦσαν τήν περιφέρεια καί πόσο ἀξιόλογες ἦταν οἱ λύσεις πού ἔδωσε ἡ σύνοδος τῆς Ἀντιοχείας, χωρίς αὐτές νά ὑστεροῦν σέ σχέση μέ ἀνάλογες πού ἐκδόθηκαν ἀπό τήν πατριαρχική σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὅμως οὔτε ἡ φωνή οὔτε ὁ ἀντίλαλος τῆς ἐπαρχίας ἦταν τόσο ἰσχυροί γιά νά φτάσουν στά αὐτὰ τῶν συντακτῶν τῶν ὑστεροβυζαντινῶν καί μεταβυζαντινῶν νομοκανονικῶν καί κανονικῶν συλλογῶν. Ἡ ὕλη αὐτῶν τῶν συλλογῶν ἦταν σχεδόν ἀπόλυτα περιφραγμένη ἀπό τήν κανονική σκέψη καί παράδοση τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ συντάκτες τῶν συλλογῶν εἴτε ζοῦσαν στό κέντρο τῆς

αὐτοκρατορίας εἴτε στήν εὐρύτερη περιφέρεια προσέφευγαν στά νομικά καί κανονικά κείμενα πού παρήχθησαν στήν Κωνσταντινούπολη.

Ἔτσι στίς συλλογές τους περιλαμβάνουν παραθέματα ἀπό τά ἐρμηνευτικά σχόλια στούς κανόνες τοῦ Ζωναρά καί κυρίως τοῦ Βαλσαμῶνα, ἀποφάσεις τῆς πατριαρχικῆς συνόδου Κωνσταντινουπόλεως, θέσεις πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως, νόμους τῶν αὐτοκρατόρων, ἀποκρίσεις κανονολόγων, καί ταξινομοῦν συστηματικά τήν ὕλη συναφῶς μέ τούς ἱερούς κανόνες, κατά θέματα σέ κεφάλαια, πρός διευκόλυνση τῶν χρηστῶν. Ἀναφέρομαι στό *Σύνταγμα κατά στοιχείων* τοῦ Ματθαίου Βλάσταρη, στούς Νομοκάνονες: τοῦ Ἰσαάκ μοναχοῦ, τοῦ Μανουήλ Μαλαξοῦ, τοῦ Ἰωάννου Κρητικοῦ, τοῦ Θεοκλήτου Καρατζῆ, στό *Μέγα Νόμιμον*, στόν *Νομοκάνονα πάνυ ὠφέλιμον καί πλουσιώτατον, στή Βακτηρία ἀρχιερέων* τοῦ Ἰακώβου ἀπό τά Ἰωάννινα κ.ἄ. Αὐτές οἱ συλλογές ἦταν τά πιό εὐχρηστα καί πρόσφορα ἐγχειρίδια, τά ὁποῖα παρείχαν ἀρχές καί γιά τά λειτουργικά καθήκοντα τῶν κληρικῶν. Μάλιστα θά μπορούσαμε νά χαρακτηρίσουμε τόν Νομοκάνονα τοῦ Μανουήλ Μαλαξοῦ, τήν πιό διαδεδομένη συλλογή κατά τήν τουρκοκρατία¹⁷, μέ τίς πολλές μεταγενέστερες προσθήκες, καί ὡς ἕνα ἰδιόμορφο «λειτουργικό» βιβλίο, καθ' ὅσο σέ αὐτό ἐντάχθηκαν οὐκ ὀλίγες λειτουργικές διατάξεις. Ἄν θέλουμε νά μελετήσουμε τήν ἱστορία τῆς λατρείας κατά τήν τουρκοκρατία δέν θά πρέπει νά ἀγνοήσουμε αὐτές τίς συλλογές, ἐκδεδομένες καί μή, γιατί ἦταν τά πρῶτα καί τά κατ' ἐξοχήν κείμενα σέ χρήση. Δέν εἶναι τυχαῖον ὅτι ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης στά σχόλια τοῦ Πηδαλίου καί ὁ ἀντιγράφων τό Πηδάλιον Χριστόφορος Προδρομίτης στά σχόλια τοῦ Κανονικοῦ του ἐπικεντρώνουν τό ἐνδιαφέρον τους στή λατρεία, ἀποβλέποντες ταυτόχρονα στήν ἀποκάθαρση ἀπό τά «ὀθνεῖα στοιχεῖα» καί τή νόθευση τῶν κανόνων πού συντελέσθηκε σέ πολλά χειρόγραφα ἀντίγραφα νομοκανονικῶν συλλογῶν τῆς τουρκοκρατίας. Αὐτοῖ ἐπαναφέρουν καί πάλιν στό προσκήνιον τή λειτουργική παράδοση τῆς Κωνσταντινουπόλεως προχωρώντας ἕνα βῆμα πιό πέρα, ἀφοῦ προσθέτουν στοιχεῖα καί ἀπό τή λειτουργική τάξη τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὅμως δέν σημαίνει ὅτι ὅσα υἰοθετεῖ ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἦταν καί ἡ μοναδι-

κή ή μόνη όρθή τάξη, καθ' όσον οί πηγές σέ πολ-
λά λειτουργικά θέματα καταγράφουν ένα πλουρα-
λισμό.

Όπως στίς νομοκανονικές συλλογές περιέχο-
νται λειτουργικά θέματα, κατά τόν ίδιο τρόπο και
σέ κάποια λειτουργικά βιβλία (π.χ. στό *Ίερατι-
κόν*) περιέχεται άνθολόγιο ι. κανόνων, ένω κάποι-
ες ακολουθίες είναι άμεσα έξαρτημένες από τούς
κανόνες. Π.χ. ή *Τάξις περί τής άποδοχής τών
αίρετικών* του Εύχολογίου διαρθρώνεται γύρω
άπό τούς κανόνες 7 τής Β' Οικουμενικής και 95
τής Πενθέκτης¹⁸, οί όποιοι χαρακτηρίζονται άπό
τό πνεύμα τής επίεικείας. Άν θέλουμε νά δούμε
ποία ήταν ή πράξη για αυτό τό φλέγον ζήτημα τής
άποδοχής τών αίρετικών, θά πρέπει νά δούμε τί
υιοθέτησαν τά λειτουργικά βιβλία και όχι τί μεμο-
νωμένα διατυπώθηκε σέ κάποιες πηγές ή άκόμη
σέ κάποιες τοπικές συνόδους, μεταξύ αυτών και ή
σύνοδος τής Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 1755, ή
όποία άποφάσισε τόν άναβαπτισμό τών Λατίνων
και τών Άρμενίων¹⁹.

Έγινε λόγος προηγουμένως για πλουραλισμό
στήν κανονική παράδοση. Είναι προφανές ότι οί
κανόνες είναι διατάξεις πού θεσπίστηκαν για τήν
άντιμετώπιση συγκεκριμένων προβλημάτων, τά
όποια άνέκυπταν σέ συγκεκριμένο τόπο και χρό-
νο. Θά τολμούσα νά τούς χαρακτηρίσω μέ άρκετή
δόση ύπερβολής ότι είναι κάποιες μόνο σταγόνες
άπό τόν μεγάλο ταμειυτήρα τής καθόλου έκκλη-
σιαστικής τάξεως. Έξάλλου τό όλο οικόδομημα
αυτής τής τάξεως ούτε περιορίσθηκε ούτε έξα-
ντλήθηκε στους 770 άποστολικούς, συνοδικούς
και πατερικούς κανόνες. Είναι χαρακτηριστικό
ότι ή πλούσια χειρόγραφη παράδοση τών πολλών
νομοκανονικών συλλογών κυριολεκτικά κατακλύ-
ζεται άπό κανόνες τής οὔτω καλουμένης ψευδο-
κανονικής παραδόσεως, όπως π.χ. οί κανόνες πού
άποδίδονται στους πατριάρχες Κωνσταντινου-
πόλεως Ίωάννη Νηστευτή (582-595), Νικηφόρο
Όμολογητή (806-815) και Νικόλαο Κωνσταν-
τινουπόλεως (Γ' Γραμματικό, 1081-1111;). Στίς
χειρόγραφες συλλογές οί συμπλητές καταχωρί-
ζουν μαζί τούς κανόνες και τούς ψευδοκανόνες
άδιακριτως, χωρίς νά έπισημαίνουν όποιαδήποτε
διαφορά κύρους, ή και ένίοτε προτάσσουν τούς
δεύτερους σέ σχέση μέ τούς πρώτους, άνάλογα βέ-
βαια μέ τό στόχο πού επιδιώκουν. Η ψευδοκανο-

νική παράδοση δέν περιφρονήθηκε άπό τήν Έκ-
κλησία, γιατί διαμορφώθηκε έντός τών κόλπων
της, και έξέφρασε έν πολλοίς τό έκκλησιαστικό
ήθος, παρά τίς άρκετές ύπερβολές και ένίοτε
άστοχες διατυπώσεις. Οί περισσότεροι άπό
αυτούς τούς κανόνες έχουν λειτουργικό περιεχό-
μενο και καλύπτουν κενά τής έπίσημης (ας μου
έπιτραπεί ό όρος) κανονικής νομοθεσίας.

Στό Βυζάντιο, ιδίως πριν άπό τόν 12ο αιώνα, οί
κανονικές προβλέψεις τής Έκκλησίας δέν είχαν
στατικότητα ούτε ήταν πάντοτε δέσμιες, κυρίως σέ
θέματα λατρείας, στους κανόνες τών Οικουμε-
νικών συνόδων και σέ όλους τούς άλλους πού προ-
σέλαβαν οικουμενικό κύρος μέ τόν 2ο κανόνα τής
Πενθέκτης. Τό οικόδομημα τής λατρείας θεμελιώ-
θηκε σέ μία ποικιλία τοπικών παραδόσεων, κά-
ποιες φορές άντικρουομένων, ύποκειμένων πά-
ντως στους νόμους τής ρευστότητας, καθ' όσον ή
λατρεία είναι έκφραση ένός ζωντανού όργανισ-
μοῦ πού ύφίσταται τήν έξέλιξη μέσα στόν χρόνο.
Η Έκκλησία άναγνώριζε πολλούς νομοθέτες και
ρυθμιστές τής λειτουργικής τάξεως: κήτορες
μονών, συντάκτες ή άντιγραφείς λειτουργικών τυ-
πικών, συντάκτες κτητορικών τυπικών, άρχιερείς,
μοναχοί, κοσμικοί άρχοντες, όσοι γέροντες, άκό-
μη και όσες γυναίκες προέβαιναν στή σύνταξη
κανόνων και διατάξεων περί τής λατρείας, χωρίς
νά άμφισβητούνται, έφ' όσον βέβαια αυτοί
κινούνταν σέ έκκλησιαστικό πλαίσιο. Όσοι γνω-
ρίζουν καλά τίς πηγές μπορούν νά έπιβεβαιώσουν
ότι πολλές φορές είναι δύσκολο νά άποφανθει κά-
ποιος ποιά άπό τίς έπί μέρους πράξεις είναι κανο-
νική ή άντικανονική, παραδοσιακή ή άντιπαραδο-
σιακή. Η Έκκλησία άφηνε άρκετά περιθώρια
«αυτοσχεδιασμοῦ» και προσωπικής πρωτοβου-
λίας, νέων συνθέσεων και διορθωτικών ή άκόμη
και άνανεωτικών διατάξεων. Ό προμνημονευθείς
Νίκων Μαυρορείτης συχνά στά κείμενά του διαπι-
στώνει ότι «τά τυπικά τών μεγάλων μοναστηρίων,
τών Ίεροσολύμων, τών Στουδίων και τοῦ Άγίου
Όρους οὔ συμφωνοῦν τέως εἰς τοιαῦτα τούς ίε-
ρους κανόνες ούτε τών έν ταῖς θείαις γραφαῖς δι-
δασκόντων εἴτε άλλην γραφήν ένθεσμον»²⁰, π.χ.
στό θέμα τής κατάλυσης τών δεσποτικών νηστειών
λόγω τών έορτῶν, ή στό θέμα τής τελέσεως τελεί-
ας ή προηγιασμένης λειτουργίας κατά τή μεγάλη
Τεσσαρακοστή. Σύμφωνα μέ τόν 52ο κανόνα τής

Πενθέκτης όρίζεται τέλεση τελείας λειτουργίας μόνο κατά τὰ Σάββατα, τὶς Κυριακὲς καὶ τὴν ἑορτὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ὅμως, ὅπως ἀναφέρει ὁ Νίκων καὶ ἡ μαρτυρία του διασταυρώνεται καὶ ἀπὸ ἄλλες πηγές, ἐάν ὁ ναὸς δὲν ἦταν ἐπ' ὀνόματι τῆς Θεοτόκου, κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό, σύμφωνα μὲ τὸ Ἱεροσολυμιτικὸ Τυπικὸ, ἐτελεῖτο ἡ λειτουργία τῶν Προηγιασμένων²¹.

Πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ μελετήσω τὴν ἐξέλιξη τοῦ κύκλου τῶν ἑορταζομένων ἁγίων μέσα ἀπὸ τὴ σχετικὴ ὕλη τῶν λεξιοναρίων. Διαπιστώθηκε ὅτι αὐτὸς ὁ κύκλος ἦταν ἀρκετὰ περιορισμένος στὰ μεγαλογράμματα λεξιονάρια, δηλ. τοῦ 9ου καὶ 10ου αἰώνα, ἐνῶ στὴ συνέχεια ἐμπλουτίσθηκε καὶ διευρύνθηκε σημαντικά, σὲ σημεῖο σὲ κάποιες περιπτώσεις νὰ καλύπτει τὶς περισσότερες ἡμέρες τῶν περισσότερων μηνῶν, μὲ συνέπεια νὰ ὑποχωρεῖ ἡ νηστεία. Ἐπίσης διαπιστώθηκε ὅτι αὐτὸς ὁ κύκλος σπάνια ταυτιζόταν πλήρως στὴν ὕλη τῶν διαφόρων χειρογράφων, κυρίως σὲ αὐτὰ πρὶν ἀπὸ τὸν 12ο αἰώνα. Ἀκόμη καὶ χειρόγραφα τῆς ἴδιας ἐποχῆς πού προέρχονταν μαρτυρημένα ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη περιεῖχαν διαφορετικὸ κύκλο, δηλ. ἄλλος ἦταν ὁ κύκλος τῶν λεξιοναρίων πού ἀντέγραφαν τὸ Τυπικὸ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας καὶ ἄλλος ὁ κύκλος τῶν λεξιοναρίων ναῶν ἢ μονῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως²². Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀκόμη παράδειγμα πού ἐπιβεβαιώνει τὴ ρευστότητα τῆς λειτουργικῆς πράξεως. Ὁ Νίκων γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει αὐτὴ τὴν ποικιλία ἀναζήτησε οὐκ ὀλίγα λειτουργικά τυπικά μονῶν τῆς ἐποχῆς του καὶ ἰδιαίτερα πολὺ πιὸ ἀρχαῖα γιὰ νὰ βρεῖ στηρίγματα, προκειμένου νὰ θέσει φραγμὸ στὴν ὑπερβολὴ τῆς διεύρυνσης αὐτοῦ τοῦ κύκλου, ἡ ὁποία εἶχε ἀρνητικὲς συνέπειες γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη²³.

Ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες τῶν παραδειγμάτων πού ἐπιβεβαιώνουν τὴ ρευστότητα στὴ λειτουργικὴ τάξη θὰ ἀναφέρω τρία παραδείγματα ἀπὸ δύο ἀγιολογικὲς πηγές, γιὰ νὰ ὑπογραμμίσω ταυτόχρονα τὴ μεγάλη ἀξία πού ἔχουν οἱ συγκεκριμένες πηγές γιὰ τὴ γνώση τῆς ἱστορίας τῆς λατρείας. Τὰ ἀγιολογικά κείμενα, ἰδίως οἱ βίοι τῶν ὁσίων, περιέχουν ἕνα ἀνεκτίμητο πλοῦτο πληροφοριῶν γιὰ τὴ λατρεία. Ἀπὸ τὸν Βίο τοῦ Ἐπιφανίου Κύπρου συνάγεται ὅτι αὐτὸς χειροτονήθηκε ἀπὸ ἕνα μόνον ἐπίσκοπο, τὸν Κυθραῖας Πάππο, παρὰ τὴ σαφέ-

στατὴ ἐπιταγὴ τοῦ 1ου, ὅπως εἶδαμε, ἀποστολικοῦ κανόνα. Μάλιστα ἡ χειροτονία του ἔγινε στούς τρεῖς βαθμούς τῆς ἱερωσύνης ἀθρόον σὲ μία ἡμέρα καὶ στὴν ἴδια λειτουργία. «Εἷς δὲ τις τῶν διακόνων ἐπιλαβόμενος τῆς κεφαλῆς Ἐπιφανίου, ἤγεν αὐτὸν πρὸς Πάππον ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου μετὰ βίας, ὥστε συνελθεῖν καὶ ἄλλους πλείστους, ὅπως διασῶσουσιν αὐτὸν ἐπὶ τῷ θυσιαστηρίῳ. Χειροτονεῖ οὖν αὐτὸν διάκονον καὶ πάλιν δίδωσιν εἰρήνην, καὶ χειροτονεῖ αὐτὸν πρεσβύτερον καὶ γίνεται ἡ ἀκολουθία καὶ χειροτονεῖ αὐτὸν ἐπίσκοπον. Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας ἀπλήθομεν ἐν τῷ ἐπισκοπείῳ»²⁴.

Τὸ δεύτερο παράθεμα σχετίζεται μὲ τὴν ἀγαμία τῶν κληρικῶν. Ὅπως φαίνεται, ὁ βιογράφος παρουσιάζει τὸν Ἐπιφάνιο νὰ τάσσεται ὑπὲρ τῆς ὑποχρεωτικῆς ἀγαμίας, παρὰ τὴν ἀντίθετη ἀπόφαση, τὴν ὁποία οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἱστορικοὶ τοῦ ε' αἰώνα ἀποδίδουν στὴν Α' οἰκουμενικὴ μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Παφνούτιο²⁵, καὶ παρὰ τοὺς σαφεῖς κανόνες τῆς συνόδου τῆς Γάγγρας (1ος, 4ος, 9ος, 14ος, 16ος, βλ. καὶ 5ος καὶ 51ος ἀποστόλων). «Ἦν γάρ καὶ τοῦτο πεφυλαγμένον τῷ μακαρίῳ· ἐν γάρ τῇ ὥρᾳ τῆς προσενέξεως οὐδέποτε ἐτελείωσεν τὴν προσένεξιν, ἕως οὗ ἴδεν τὴν ὄπτασιαν· εἰώθει ὁ μακάριος λέγειν τοὺς λόγους, καὶ εὐθέως ἀπεκαλύπτετο αὐτῷ. Ποτὲ οὖν εἰπὼν τρίτον τὸν λόγον, οὐκ ἐγένετο τὰ τῆς ὄπτασιος. Τούτου δὲ πενθοῦντος, καὶ δεομένου ὥστε μηνυθῆναι τὴν αἰτίαν, Ἐπιφανίῳ πρῶτον ἐπέχει τῷ ἐξ ἀριστερῶν διακόνῳ τὸ ριπιστήριον διακρατοῦντι τὸ λειτουργικόν. Ὡς δὲ ἐπέσχεν τούτῳ, θεωρεῖ Ἐπιφάνιος, ὅτι ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτοῦ ἐφέρετο ἡ λέπρα. Ἦν δὲ τοῦτο κατάδηλον πᾶσιν ὅτι ἀνάτιος οὐκ ἦν. Ὁ οὖν Ἐπιφάνιος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα· καὶ τὸ λειτουργικὸν σκεῦος ἐκούφισεν, λέγων πρὸς αὐτὸν μετ' εὐμενείας· Ἀπελθε, φησί, τέκνον, ἐν τῷ σῶ οἴκῳ, καὶ τῶν θείων μυστηρίων μὴ μεταλάβῃς ἄρτι. Εὐθέως δὲ αὐτὸς ἐξῆλθεν καὶ ἐπορεύθη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ. Δίδωσι δὲ Ἐπιφάνιος ἄλλῳ διακόνῳ τὸ ριπιστήριον. Καὶ ἀρξάμενος τῶν θείων λόγων μετὰ φόβου καὶ δακρύων, ὡς ἐτελείωσεν, εὐθέως ἴδεν τὴν ὄπτασιαν. Μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας, προσκαλεσάμενος Ἐπιφάνιος τὸν διάκονον, ἠρώτα μαθεῖν θέλων τὴν αἰτίαν· τοῦ δὲ λέγοντος ὅτι τὴν νύκτα ἐκείνην μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἐκοιμήθη, προσκαλεσάμενος Ἐπιφάνιος

ἅπαν τό ἱερατεῖον, εἶπεν πρὸς αὐτούς μετ' εὐμενείας· Ὅσοι, φησί, τέκνα, κατηξιώθητε τοῦ κλήρου, λύσατε τὰ διαβήματα ὑμῶν, τοῦ μὴ βαίνειν ἐπὶ τούτοις, ὅπως θεραπεύσητε ὅσιον ἄνδρα τόν ἐπ' ἐκκλησίαις κηρύττοντα, καί λέγοντα· Καί οἱ ἔχοντες γυναῖκας, ὡς μὴ ἔχοντες. Ἐκτοτε οὖν οὐκέτι ἐχειροτόνει Ἐπιφάνιος ἔχοντα γυναῖκα, ἀλλὰ ἄνδρας ὁσίους, τόν μονήρη βίον μετεροχόμενους, καί ἄνδρας χήρους δεδοκιμασμένους. Ἦν γάρ ἀληθῶς ἰδεῖν τήν Ἐκκλησίαν, ὡς νύμφην καλήν περικεκοσμημένην ἀπό τῆς ἱερωσύνης»²⁶. Ἀνάλογη θέση διατυπώνει ὁ Ἐπιφάνιος καί στό *Πανάριον*²⁷, ἡ ὁποία ἐν πολλοῖς συμπληρώνει καί ἐπεξηγεῖ τὰ ὅσα ἀναφέρει ὁ βιογράφος.

Στόν Βίο τοῦ Πέτρου τοῦ ἐν Ἀτρῶα διαβάζουμε τήν ἐξῆς ἰδιαιτερότητα τάξεως πού ἐπεβλήθη ἀπό τήν κοινοβιακή τάξη τῆς μονῆς: «Ἐν μιᾷ γάρ τῶν ἡμερῶν συνέβη τόν ὅσιον πατέρα ἡμῶν Πέτρον εἰς τό πέραν τῆς μονῆς εὐκτήριον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καλούμενον πρὸς λειτουργίαν παρὰ τοῦ μεγάλου ποιμένος ἀπολυθῆναι· καί δὴ τελέσαντος αὐτοῦ τήν θείαν λειτουργίαν καταλαμβάνει τήν μονήν τήν ἱερατικήν στολήν ἐνδεδυμένος - ἦν γάρ κοινοβιακή παράδοσις ἐγκελεύεσθαι μήτε ἐκδύεσθαι μήτε ἐνδύεσθαι μήτε ἕτερον τί τόν ὑποτακτικόν ποιεῖν δίχα τῆς τοῦ προεστώτος κελεύσεως καί εὐχῆς»²⁸.

Σέ κάθε ἐποχὴ παρατηρεῖται ὄχι μόνον ἐτερότητα πράξεων ἀλλὰ καί ἰδιαίτερο θεολογικολειτουργικό πλαίσιο πού περιβάλλει καί κατοχυρώνει τέτοιες πράξεις. Ἀπό τὰ πολλά παραδείγματα θά παραθέσω ἓνα μόνο, ἀπό τό σχόλιο τοῦ Βαλσαμῶνα στόν 2ο κανόνα τῆς Ἀντιοχείας. Αὐτό ἀναφέρεται στήν ὑποχρέωση τῶν πιστῶν νά παραμένουν ἀπό τήν ἀρχή μέχρι τό τέλος τῆς θ. λειτουργίας. Ὅμως οὐσιαστικά ἡ ἑναρξη τῆς λειτουργίας κατὰ τόν Βαλσαμῶνα δέν ἦταν ἀπό τό «Εὐλογημένη» ἀλλὰ μετὰ τό Εὐαγγέλιο.

«Ἐπί τῆς λειτουργίας δέ καί μόνης νόει διοριζεσθαι ταῦτα τοὺς ρηθέντας κανόνας, οὐ μὴν ἐπὶ τῶν ἐτέρων ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν. Ἐπεὶ δέ λέγουσι τινές, καί διὰ τί ὁ οἰκουμενικός Πατριάρχης τήν ἁγίαν Κυριακήν προκύπτων ἀπό τοῦ στασιδίου αὐτοῦ οὐ καρτερεῖ μέχρι τῆς ἀπολύσεως τῆς λειτουργίας, ἀλλὰ μετὰ τό Εὐαγγέλιον ὑποχωρεῖ; Λέγομεν πρὸς αὐτούς, ὅτι κυρίως ἡ θεία λειτουργία μετὰ τήν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου ἀνάγνωσιν γί-

νεται. Ἐπεὶ γάρ ἅπαντα τὰ ἐν ταῖς ἁγίαις ἐκκλησίαις ψαλλόμενα εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ, ἢ ἀπό τῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἰσὶν ἢ ἀπό τῆς Νέας· μετὰ τήν ἑναρξιν γάρ αὐτίκα ψαλμοὶ στιχολογοῦνται, μέχρι τῆς τοῦ Ἀποστόλου ἀναγνώσεως, οἵτινες τῆς Παλαιᾶς εἰσι Διαθήκης· μετὰ δέ τό Εὐαγγέλιον ἄρχεται ἡ τελετὴ τῆς λειτουργίας τῆς ὑπεραχράντου θυσίας· καλῶς ὁ πατριάρχης πρὸ ταύτης καί μετὰ τό ἅγιον Εὐαγγέλιον ὑποχωρεῖ, καί οὐ προσκρούει τοῖς κανόσιν. Ὡστε οὐδέ τις προσκρούει, εἰ μετὰ τό Εὐαγγέλιον ἢ πρὸ τοῦ Εὐαγγελίου ἀποχωρεῖ, πλὴν διὰ ἀναγκαίαν καί εὐσεβῆ αἰτίαν, καί μὴ ἐπιψόγον»²⁹.

Ἡ Ἐκκλησία σέ αὐτές τῆς θέσεις δέν προέβαλε κάποια κριτική. Ἀντίθετα ἦταν ἀρνητικὴ στήν ὑπερβολὴ καί στήν παρερμηνεία τῶν ἱερῶν κανόνων ἢ στὴ διαστροφή τῆς ἐν γένει λειτουργικῆς καί κανονικῆς παραδόσεως. Ἐνδεικτικὸ παράδειγμα ἡ θέση τοῦ Βαλσαμῶνα πού διατυπώνεται συνοπτικά στό σχόλιό του στόν 9ο κανόνα τῆς Α' Οἰκουμενικῆς («Ἐλεγον γάρ τινές ὅτι ὥσπερ τό βάπτισμα νέον ἄνθρωπον ποιεῖ τόν βαπτισθέντα, οὕτω καί ἡ ἱερωσύνη τὰ πρὸ τῆς ἱερωσύνης ἀπαλείφει· ὅπερ τοῖς κανόσιν οὐκ ἔδοξεν»³⁰) καί ἀναλυτικότερα στό σχόλιό του στόν 12ο τῆς Ἀγκύρας: «Τῷ παρόντι κανόνι χρῆσάμενος ὁ ἁγιώτατος ἐκείνος πατριάρχης κυρὸς Πολύευκτος, πρῶτον μὲν ἐξώθησεν ἐκ τῶν ἱερῶν περιβόλων τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Θεοῦ μεγάλης ἐκκλησίας τόν βασιλέα κυρόν Ἰωάννην τόν Τσιμισκήν, ὡς φονεύσαντα τόν βασιλέα κύριον Νικηφόρον τόν Φωκᾶν· ὕστερον δέ ἐδέξατο. Εἶπε γάρ μετὰ τῆς ἁγίας συνόδου ἐν τῇ γενομένη τῆνικαύτα συνοδικῇ πράξει, τῇ ἐν τῷ χαρτοφυλακείῳ ἀποκειμένη, ὡς, ἐπεὶ τό χρῆσμα τοῦ ἁγίου βαπτίσματος τὰ πρὸ τούτου ἁμαρτήματα ἀπαλείφει, οἷα καί ὅσα ἂν ὦσι, πάντως καί τό χρῆσμα τῆς βασιλείας τόν πρὸ ταύτης γεγονότα φόνον παρὰ τοῦ Τσιμισκῆ ἐξήλειψεν. Ἀκολούθως οὖν τῇ τοιαύτῃ πράξει, λέγουσιν ὅσοι μᾶλλον εἰσι συμπαθέστεροι καί τόν τοῦ Θεοῦ ἔλεον τῆς κρίσεως προαρπάζουσι, διὰ τοῦ χρίσματος τῆς ἀρχιερωσύνης τὰ πρὸ ταύτης ἀπολείφεσθαι ἁμαρτήματα, καί διενίστανται καλῶς περὶ τῶν πρὸ τῆς ἀρχιερωσύνης ψυχικῶν μολυσμάτων τοὺς ἀρχιερεῖς μὴ εὐθύνεσθαι· ὡς γάρ οἱ βασιλεῖς Χριστοὶ Κυρίου κέκληνται καί εἰσὶν, οὕτω καί οἱ ἀρχιερεῖς εἰσὶ τέ καί ὀνομάζονται. Κατασκευά-

ζουσι δέ τόν οικεῖον λόγον καί ἀπό τοῦ εἶναι τῆς αὐτῆς δυνάμεως τὰς ἀναγινωσκομένας εὐχάς, ὅτε στέφονται οἱ βασιλεῖς καί ὅτε χειροτονοῦνται οἱ ἀρχιερεῖς. Ἀντί δέ τοῦ χριομένου ἐλαίου τοῖς βασιλεῦσι καί τοῖς ἀρχιερεῦσι, κατά τόν παλαιόν νόμον, εἶπον ἀρκεῖν τοῖς ἀρχιερεῦσι τόν ἐπικείμενον ζυγόν τοῦ εὐαγγελίου τῷ τραχήλῳ αὐτῶν καί τήν δι' ἐπικλήσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος σφραγίδα τοῦ χειροτονοῦντος. Εἰς συγκρότησιν δέ τούτων πάντων ἀναντίρρητον, χρῶνται καί τῷ τοῦ μεγάλου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου λόγῳ, τῷ γραφέντι μετά τήν οικεῖαν χειροτονίαν πρὸς τόν πατέρα αὐτοῦ, οὗ ἡ ἀρχή· Πάλιν ἐπ' ἐμέ χρίσμα καί πνεῦμα· καί μάθης ὅτι οὐδέν ἦττον ἀξιοῦται τῆς τοῦ παναγίου Πνεύματος χάριτος ὁ ἀναξίως χειροτονηθείς, καί ἐν καθαρότητι τόν μετά τήν χειροτονίαν βίον ἀνύσας, τοῦ ἀξίως χειροτονηθέντος, καί μετά τῆς αὐτῆς καθαρότητος τόν ἐν ἡμῖν βίον ἀπολιπόντος»³¹.

Ἡ συμπλοκή τῶν διαφορῶν παραδόσεων καί τάσεων μέσα ἀπό ἀτραπούς ποικίλων διεργασιῶν ὀδήγησε ὅλο καί πιό πολύ στή θεσμοποίηση τῆς λατρείας. Ἐχῶ τή γνώμη, τουλάχιστον ἀπό τά ἔργα τοῦ Νίκωνα αὐτό συνάγεται, ὅτι ἀπό τόν 11ο αἰῶνα προβάλλεται ἐντονότερα ἡ ἀνάγκη συγγραφῆς Διατάξεων καί Τυπικῶν πού νά ὀριοθετοῦν ποιὰ θά πρέπει νά εἶναι ἡ ἀποδεκτή πράξη. Στή πορεία τῆς λειτουργικῆς τάξεως ἀχώριστος συνοδός ἦταν καί ὁ κανονικός νομοθέτης, ὁ ὁποῖος δέν ἦταν πάντοτε καί ὁ καλός σύμβουλος, καθ' ὅσον ἦταν ἐπιρροεπής σέ ἕνα πνεῦμα νομιτισμοῦ. Ὑπάρχουν οὐκ ὀλίγες κανονικές διατάξεις, κυρίως ἀπό τή λεγόμενη ψευδοκανονική παράδοση, οἱ ὁποῖες δέν προήγαγαν τό λειτουργικό ἦθος. Π.χ. ἡ διάταξη: «Πρεσβύτερος οἷαν ἡμέραν ἄφηται νεκροῦ

καί θάψη αὐτόν, οὐ λειτουργήσῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· εἰ δέ λειτουργήσῃ, ἔχει ἐπιτίμιον χρόνον α' τοῦ μή κοινωνεῖν καί πάλιν λειτουργεῖτω, διότι ἀψάμενος νεκροῦ ὅλην τήν ἡμέραν νεκρός ἐστίν». Αὐτός ὁ «κανόνας», πού ἐπηρεάσθηκε ἀπό τίς περιμιάσματος ἀντιλήψεις, ἀσφαλῶς δέν συνάδει μέ τή διδασκαλία περὶ τῆς ἱερότητος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, οὔτε μέ τήν τάξη νά τίθενται λείψανα ἁγίων στήν καθιέρωση ναῶν ἢ ἀκόμη καί νά θάπτονται σώματα, κυρίως ἱεραρχῶν ἢ ἐπισήμων προσώπων ἢ ἁγίων μοναχῶν καί κητόρων, ἐντός τῶν ναῶν ἢ σέ εὐκτήριους οἴκους. Ὁ ἐμφωλεύων νομιτισμός λειτουργήσῃ ἀρνητικά καί σέ βάρος κυρίως τῆς εὐχαριστιακῆς ζωῆς. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ διάταξη πού ἀπαντᾷ στίς περισσότερες χειρόγραφες νομοκανονικές συλλογές, ἤδη ἀπό τόν 15ο αἰῶνα. «Ὁφείλουσιν οἱ ὀρθῶς βιῶντες καί τὰς Τετραδοπαρασκευάς φυλάττοντες ὄλου του χρόνου, ἵνα μεταλαμβάνωσι τό μέγα Πάσχα, τά Χριστούγεννα, τῶν ἁγίων ἀποστόλων καί τῆς Θεοτόκου, ἐάν καί ταύτας τὰς νηστείας φυλάττουσι, δηλονότι ὅσοι εἶναι ἄξιοι καί ἔξω ἀπό κανόνων»³². Σέ αὐτή τή συνήθεια, ἡ ὁποία εἶχε τό ἔρεισμα τῆς κανονικότητος καί τῆς παραδοσιακότητος, ἀντέδρασαν ὡς γνωστόν οἱ Κολλυβάδες³⁴.

Κατακλείοντας ἐπισημαίνουμε ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον νά μελετήσουμε σέ βάθος τίς κανονικές πηγές, ἰδίως τίς πολλές ἀνέκδοτες, γιά νά δοῦμε ποιό εἶναι τό γνήσιο καί ποιό τό νόθο, ποιό εἶναι τό κανονικό καί ποιό ἦταν αὐτό πού ὑψωσε φραγμό καί ἀπομάκρυνε τούς χριστιανούς ἀπό τόν πλοῦτο τῆς θεολογίας καί τῆς ἐλευθερίας πού παρέχει ἡ «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ» (Ἰω. 4,23) λατρεία τοῦ ἀληθινοῦ καί μεγάλου Θεοῦ. Οἱ τομές πρέπει νά γίνουν, ἐφόσον προηγηθεῖ μελέτη σέ βάθος καί ἐφόσον ὑπάρχει διάκριση.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Γ. Ράλλη - Μ. Ποτλή, *Σύνταγμα τῶν θείων καί ἱερῶν κανόνων ...*, τ. Β', Ἀθήναι 1852, σ. 46. Βλ. καί σχόλιο τοῦ ἰδίου στόν 14ο κανόνα τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς συνόδου, ὅπ.π., σ. 616, καί σχόλιο τοῦ Ζωναρά στόν 31ο κανόνα τῶν ἀποστόλων, ὅπ.π., σ. 39 κ.ἄλ.
2. Βλ. σχετικά Παντελεήμονος Ροδοπούλου, *Ἐκκλησιολογική θεώρησις τοῦ τριακοστοῦ τετάρτου ἀποστολικοῦ κανόνος*, *Μελέται Α'*. *Κανονικά - Ποιμαντικά - Λειτουργικά - Οἰκουμενικά - Διάφορα* [Ἀνάλεκτα Βλατάδων, 56], Θεσσαλονίκη 1993, σ. 153-164.
3. *Πηδάλιον*, Ἀθήναι 1957, σ. ις'.

4. *Διάλογος*, κεφ. τξε´, PG 155, 680BC.
5. Βλ. σχετικά Παντελεήμονος Ροδοπούλου, *Οί κανόνες της συνόδου της Λαοδικείας ως «νόμος» της Έκκλησίας περί της θείας λατρείας*, *Μελέται Α´*, ὄπ.π., σ. 15-35.
6. Βλ. σχόλιο τοῦ Βαλασαμῶνα στόν 1ο κανόνα τῶν ἀποστόλων, Γ. Ράλλη - Μ. Ποτλή, ὄπ.π., σ. 3.
7. Σπ. Τρωιάνου, Περὶ τήν σχέσιν ἐκλογῆς καὶ χειροτονίας ἐπὶ ἐπισκόπων, *Χριστιανός*, τεῦχ. 269 (1984) 5-6. Βλ. καὶ Δ. Καψάλη, *Ἡ συμμετοχὴ τῶν ἐψηφισμένων ὡς ἐπισκόπων στήν πατριαρχική σύνοδο. Συμβολή στή λειτουργία τοῦ θεομοῦ τῆς πατριαρχικῆς συνόδου ἕως τόν ιδ´ αἰῶνα*, Ἀθήνα 2005, σ. 211.
8. Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, *Ἡ ποιμαντική διακονία κατὰ τούς ἱερούς κανόνας*, Πειραιεύς 1976, σ. 69.
9. Βλ. Ματθαίου Βλαστάρεως, *Ἐκ τοῦ Κανονικοῦ του ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ*, Γ. Ράλλη - Μ. Ποτλή, ὄπ.π., τ. Δ´, Ἀθήναι 1854, σ. 435-436. Βλ., ἐνδεικτικά καὶ Θ. Ξ. Γιάγκου, *Ἰσαάκ μοναχοῦ Νομοκάνονον πρόχειρον*, Θεσσαλονίκη 2003, σ. 79 ἔξ.
10. Βλ. Θ. Ξ. Γιάγκου - Γ. Πουλή, Πηγές τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ποινικοῦ δικαίου μέ σχόλια καὶ βιβλιογραφία, Θεσσαλονίκη 2007, σ. 105. Βλ. καὶ Σπ. Τρωιάνος - Γ. Πουλῆς, *Ἐκκλησιαστικό δίκαιο*, 2η ἔκδ., Ἀθήνα-Κομοτηνὴ 2003, σ. 577.
11. Βλ. κανόνα 3 Μ. Βασιλείου καὶ τὰ σχόλια τῶν Ζωναρά καὶ Βαλασαμῶνα στόν ἴδιο κανόνα, Γ. Ράλλη - Μ. Ποτλή, ὄπ.π., τ. Δ´, σ. 99-101.
12. Βλ. Σπ. Ν. Τρωιάνος, *Οἱ νεαρές του Λέοντος ς´ τοῦ Σοφοῦ, Προλεγόμενα, κείμενο, ἀπόδοση στή νεοελληνική, εὔρετήρια καὶ ἐπίμετρο*, Ἀθήνα 2007, σ. 27, 49 ἔξ.
13. Γ. Ράλλη - Μ. Ποτλή, ὄπ.π., τ. Δ´, σ. 448.
14. Ὅπ.π., σ. 449.
15. Ὅπ.π., τ. Β´, σ. 337-338.
16. Th. X. Yiangou, From the Untestified to Instituted Liturgical Practise. The Quest of Nikon of the Black Mountain (ὑπό ἔκδοση).
17. Βλ. σχετικά Θ. Ξ. Γιάγκου, Χριστοφόρου Προδρομίτη Κανονικόν, Θεσσαλονίκη 2007, σ. 72* ἔξ.
18. Βλ. *L' Euchologio Barberini gr. 336 (ff1-263)*, ἔκδ. St. Parenti καὶ Elena Velkovska, Ρώμη 1995, σ. 152-158 καὶ M. Arranz, *L' Euchologio Constantinopolitano agli inizi del secolo XI. Hagiasmatario & Archieraticon (Rituale & Pontificale)*, Ρώμη 1996, σ. 262-267.
19. Βλ. ἐνδεικτικά Th. Papadopoulos, *Studies and documents relating to the history of the Greek Church and people under Turkish domination*, Λευκωσία 1990, σ. 15 ἔξ. Γιά τό θέμα τῆς ἀποδοχῆς τῶν αἰρετικῶν βλ. Θ. Ξ. Γιάγκου, *Κανόνες καὶ Λατρεία*, Θεσσαλονίκη 2001, σ. 403 ἔξ., ὅπου καὶ ἀναφορὰ στή σχετική βιβλιογραφία, σ. 405-406.
20. Βλ. χφ. Σινᾶ 436 (441), φ. 71r, 101r, 101v, 102v, 298v κ.ἄλ. V. Benešević, Taktikon Nikona Černogorca Grečeskij tekst po rukopisi No 441 Sinajskago monastyrja sv. Jekateriny, *Zapiski Ist.-Filol. Fakulteta Patrogradskago, Universiteta* 138, Πετρούπολη 1917, σ. 45.
21. Βλ. Θ. Ξ. Γιάγκου, *Νίκων ὁ Μαυρορεΐτης. Βίος-συγγραφικό ἔργο-κανονική διδασκαλία*, Θεσσαλονίκη 1991, σ. 230.
22. Βλ. Θ. Ξ. Γιάγκου, *Κανόνες καὶ λατρεία*, ὄπ.π., σ. 108 ἔξ.
23. Βλ. Θ. Ξ. Γιάγκου, *Νίκων ὁ Μαυρορεΐτης*. ὄπ.π., σ. 241 ἔξ.
24. PG 41, 68CD.
25. Σωκράτους *Ἐκκλησιαστική Ἱστορία* 1, 11, PG 67, 101C-104BZ Σωζομενοῦ *Ἐκκλησιαστική Ἱστορία*, 1, 23, PG 67, 925BC.
26. PG 41, 72D-73B.
27. PG 42, 824A-C.
28. V. Laurent (ἔκδ.), *La vie merveillense de saint Pierre d'Atroa (†837)* [Subsidia hagiographica, 29], Βρυξέλλες 1956, σ. 89, 91.
29. Ράλλη - Μ. Ποτλή, ὄπ.π., τ. Γ´, Ἀθήναι 1853, σ. 128-129.
30. Ὅπ.π., τ. Β´, σ. 137.
31. Ὅπ.π., τ. Γ´, σ. 44.
32. Βλ. π.χ. χφ. Μ. Λαύρας K14 (1301) φ. 182ᾰ. Βλ. σχετικά Θ. Ξ. Γιάγκου, *Κανόνες καὶ λατρεία*, ὄπ.π., σ. 342.
33. Βλ. π.χ. Θ. Παπαδοπούλου, *Κυπριακά νόμιμα*, *Μελέται καὶ ὑπομνήματα*, τ. I, Λευκωσία 1984, σ. 107.
34. Γιά τή σχετική διδασκαλία τῶν Κολλυβάδων βλ. Νικοδήμου Σκρέττα, *Ἡ θεία εὐχαριστία καὶ τὰ προνόμια τῆς Κυριακῆς κατὰ τή διδασκαλία τῶν Κολλυβάδων*, Θεσσαλονίκη 2008, σ. 94 ἔξ.

Ουσία τῆς πνευματικῆς ζωῆς: μία ἢ πολλές πνευματικότητες;

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Θεοδοῦ
Καθηγητοῦ Α.Ε.Α.Α.

(Εἰσήγηση στήν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς
Θείας Λατρείας καί Ποιμαντικοῦ Ἔργου, Πεντέλη, 16.6.211)

Σεβασμιώτατοι, Θεοφιλέστατε, σεβαστοί πατέρες, κύριοι καθηγητές, ἀγαπητοί ἀδελφοί καί ἀδελφές,

Εὐχαριστῶ θερμά γιά τήν τιμή νά συμβάλω στόν σημερινό προβληματισμό. Εἶναι ὄντως ἀσυνήθιστη ἡ πρωτοβουλία νά διοργανώνονται συνεδριακές ἐκδηλώσεις γιά ἀμιγῶς πνευματικά θέματα, διότι ἔχει ἐπικρατήσει νά θεωροῦνται αὐτονομία, πρᾶγμα ἀμφίβολο ὅπως θά δοῦμε. Ὁρθά λοιπόν ἐκριθῆ ἀπό τήν ἐπιτροπή ὅτι ἀπαιτεῖται διευκρίνιση τῆς ἔννοιας τῆς πνευματικότητας, ἀφοῦ ἔχουν κατά καιρούς ἐμφιλοχωρήσει πολλές παρερμηνεῖες. Σέ αὐτές ἔχουν συμβάλει καί κοσμικές σημασίες τῆς λέξης «πνευματικός», οἱ ὁποῖες ἐπηρεάζουν, ἔστω καί ἀνεπίγνωστα, τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ πῶ παλιά ἐκδοχή τῆς πνευματικότητας, αὐτή πού ἔρχεται ἀπό τό παρελθόν καί παραμένει ἀκόμα καί σήμερα ἐνεργή (ἄν καί λιγότερο ἀπ' ὅσο στό παρελθόν), εἶναι ἐκεῖνη πού ὀρίζει τήν πνευματικότητα κυρίως ὡς *αὐτοσυγκράτηση*. Δηλαδή, «πνευματικότητα» εἶναι τό νά μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νά συγκρατεῖ τίς ὁρμές του, τά συναισθήματά του, τίς ἐπιθυμίες του. Ἡ αὐτοσυγκράτηση αὐτή δέν εἶναι πάντοτε συνειδητή, διότι ἐπιστρατεύονται καί ψυχολογικοί μηχανισμοί ἄμυνας τοῦ ἐγώ (κυρίως ἡ ἀπόθηση, ἡ ἄρνηση, καί ἡ ἐκλογίκευση), οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀνεπίγνωστοι.

Θά ὀνομάζουμε αὐτοῦ τοῦ εἴδους τήν πνευματικότητα «ἠθικολογική» ἢ «πουριτανική». Κι αὐτό, διότι τό ἐνδιαφέρον ὅλο βρῖσκεται στήν *ἠθική, ὅπως αὐτή νοεῖται μέ βάση ἐξωτερικά κριτήρια*. Πολλές φορές τεκμηριώνουμε αὐτή τήν ἄποψή μας σέ ἀνάλογα χωρία· γιά παράδειγμα: ἐφ' ὅσον καρπός τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἶναι καί ἡ πραότητα, τότε συμπεραίνουμε πῶς ὅποιος δέν θυμώνει

εἶναι ἄνθρωπος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Δέν εἶναι δύσκολο νά φανταστεῖ κανεῖς πόσες αὐταπάτες χωρᾶνε ἐδῶ, οἱ ὁποῖες ἐνδέχεται νά ὀδηγήσουν σέ ἀληθινές τραγωδίες.

Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός μᾶς ζήτησε: «Μή κρίνετε κατ' ὄψιν»¹. Ἀλλά ἐκτός ἀπό τήν ἐντολή αὐτή τοῦ Χριστοῦ, μία ἐνδιαφέρουσα παρατήρηση ἔχουμε καί στήν «Κλίμακα» τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτη, ὁ ὁποῖος γράφει: «Μερικοί ἄνθρωποι –δέν ξέρω γιατί– ἔχουν ἔμφυτες κάποιες ἀρετές· τούς εἶναι εὐκόλη ἡ πραότητα, τούς εἶναι εὐκόλη ἡ ἐγκράτεια, τούς εἶναι εὐκόλη ἡ ὑπομονή. Ἀντίθετα, ἄλλοι δυσκολεύονται πάρα πολύ νά τά ἀποκτήσουν αὐτά. Ἐγώ ὁμως παραδέχομαι», συνεχίζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης, «αὐτούς πού δέν ταιριάζει ὁ χαρακτήρας τους μέ αὐτό καί ὁμως ἀγωνίζονται, αὐτούς δηλαδή πού ἀγωνίζονται ἐναντία στόν χαρακτήρα τους· διότι οἱ ἄλλοι δέν κουράστηκαν καθόλου γι' αὐτό, ἐνῶ ἐκεῖνοι πού ἀγωνίζονται ἐναντία στή φύση τους, πραγματοποιοῦν τή φράση τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἡ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν βιάζεται καί βιασαί ἀρπάζουσιν αὐτήν (Ματθ. 11:12)»². Δέν ἀρκεῖ λοιπόν ἡ ἐξωτερική ἐμφάνιση κάποιος ἀρετῆς γιά νά ὀνομαστεῖ κάποιος «πνευματικός ἄνθρωπος».

Ἄς προχωρήσουμε σέ ἕνα ἄλλο εἶδος, ἀρκετά σύγχρονο, πού ἐπιβάλλει περισσότερη διαπραγμάτευση. Πρόκειται γι' αὐτό πού θά ὀνομάζουμε «ψυχολογική πνευματικότητα». Τό εἶδος αὐτό δίνει *προτεραιότητα στήν ψυχολογική ἐμπειρία*, στό τί αἰσθάνεται καί νιώθει ὁ ἄνθρωπος ψυχολογικά. Ἀπό τά συναισθήματα συνάγει συμπεράσματα καί γιά τήν πνευματική κατάσταση. Τό κριτήριο αὐτό εἶναι ἐνίοτε ὀρθό ἀλλά ὄχι ἀπόλυτα ἀσφαλές.

Ἐνα σχετικό παράδειγμα ἀντικατοπτρίζεται σέ αὐτό πού ἀκοῦμε συχνά νά λένε κάποιοι νέοι: «πη-

γαίνω στήν ἐκκλησία καμιά φορά γιά νά ἡρεμήσω». Αὐτή ἡ ἡρεμία εἶναι αἴσθημα ψυχολογικῆς ὑψῆς. «Μά εἶναι κακό αὐτό;», θά ἀντιτείνει κάποιος. Ὁχι, φυσικά. Ἀντίθετα, εἶναι εὐλογία. Ὡστόσο, ἀποτελεῖ μόνο τόν προθάλαμο, τό πρῶτο σκαλοπάτι πάνω στό ὁποῖο πρέπει ἀργότερα νά χτιστεῖ ἡ ἀληθινή πνευματικότητα. Εἶναι, θά λέγαμε, ἕνα προστάδιο μέ τό ὁποῖο ὁ Θεός μᾶς γλυκαίνει γιά νά προχωρήσουμε στήν ἀληθινή πνευματικότητα. Συχνά ἀκοῦμε τή φράση «αὐτό μέ ἀναπαύει». Εἶναι εὐλογημένη λέξη καί πολλές φορές ἔχει πραγματικό νόημα, ὅμως κάποιες ἄλλες φορές διευρύνεται πολύ μόνο καί μόνο γιά νά χωρέσει τίς περιπτώσεις ἐκεῖνες πού μᾶς ἐνδιαφέρει μόνο νά αἰσθανόμαστε καλά.

Δυστυχῶς ὅμως, πολλοί ἀπό ἐμᾶς παραμένουμε ἐγκλωβισμένοι σ' αὐτό τό προστάδιο. Κι ἀκόμα, εἶναι μία πνευματικότητα πού ὑστερεῖ σέ ἀγάπη, δίνει ἔμφαση στό πῶς νιώθει τό ἄτομο κι ὄχι στό πῶς τοποθετεῖται ἀπέναντι στόν διπλανό του. Εἶναι μία πνευματικότητα πού δέν θά διστάζαμε νά τήν ὀνομάσουμε «ἐγωκεντρική».

Πρέπει νά τονιστεῖ πῶς αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ πνευματικότητα ἀπαντᾷ ἐξ ἴσου μέσα στίς ἐνορίες καί τά μοναστήρια μας, ἀλλά καί μέσα στά ποικίλα παρακλάδια τοῦ δυτικοῦ χριστιανισμοῦ. Μπορεῖ νά ἀκούγεται παράξενο κάτι τέτοιο, ὅμως ἡ πνευματικότητα πού ζοῦμε συχνά στίς ἐνορίες καί στά μοναστήρια μας ἔχει κάτι κοινό μέ τήν «πνευματικότητα» τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ὁμάδων καί αἱρέσεων τῆς σύγχρονης ἀμερικανικῆς Βαβυλωνίας: ὅ,τι μετᾷ περισσότερο εἶναι τό ψυχολογικό βίωμα.

Σέ αὐτούς τούς χώρους συνήθως ἀγκαλιάζουν ὅλους ὅσοι τούς πλησιάζουν, τούς καλωσορίζουν, τούς συμπαρίστανται, τούς δίνουν τή δυνατότητα νά ψάλουν ὅλοι μαζί, ἢ νά παρακολουθήσουν ἕνα συναισθηματικό κήρυγμα πού ξεσηκώνει τίς ψυχές. Ὅλα αὐτά συνιστοῦν μία ψυχολογική «πνευματικότητα» πού ξεκουράζει, γοητεύει καί ἐμπνέει (ἀκόμα καί τόν ὀρθόδοξο πιστό πού συχνά παρασύρεται ἀπό τέτοιες ὁμάδες) κι ἔτσι ὁ ἄνθρωπος μετά ἀπ' ὅλα αὐτά ἐπιστρέφει στό σπίτι του μέ τήν ψευδαἰσθηση ὅτι, ἐπειδή ἔνωσε καλά σέ ὅλη αὐτή τή διαδικασία καί ἡρέμησε, ἔγινε κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

Κι ἀκόμα παραπέρα, αὐτή ἡ «πνευματικότητα» ἀπαντᾷ καί μέ ἐκκοσμικευμένη μορφή. Τά τελευταῖα χρόνια στή διεθνή βιβλιογραφία ἡ «Πνευματικότητα» (Spirituality) διακρίνεται ἀπό τήν «Θρησκεία» (Religion) καί περιγράφεται μέ ὄρους ψυχολογικούς καί ὄχι θρησκευτικούς. Γι' αὐτό καί στόν δυτικό κόσμο τό νά πηγαίνει κανεῖς στήν ἐκκλησία, νά κάνει τίς καθιερωμένες προσευχές του, νά μελετᾷ τήν Ἁγία Γραφή μαζί μέ ἄλλους καί νά νηστεύει (ἄν προβλέπει κάτι τέτοιο ἡ Ὁμολογία του), ἀποτελεῖ ἔκφανση θρησκευτικότητας κι ὄχι πνευματικότητας. «Πνευματικότητα», κατά τήν ἀντίληψη αὐτή, θεωρεῖται τό νά στοχάζεται κανεῖς γιά τό θεῖο καί νά συγκινεῖται ἀπό αὐτό, νά χαίρεται τήν ἐμπειρία τῆς διαπροσωπικῆς σχέσης, νά δονεῖται ἀπό τήν ὁμορφιά τῆς φύσης καί τῆς τέχνης, ἢ νά συγκλονίζεται ἀπό τό βίωμα τοῦ ἀπολύτου καί τοῦ ἀπείρου. Ἔτσι, ἡ «πνευματικότητα» αὐτή οὐσιαστικά περιλαμβάνει *κάθε ἔντονο καί ἀσυνήθιστο βίωμα πού αὐτονομεῖται ἀπό τή θεσμοποιημένη θρησκευτικότητα καί ἀποκτᾷ χαρακτήρα ἀτομικῆς ψυχολογικῆς ἐμπειρίας*. Δέν ἔχει σχέση μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἀλλά κάνει χρήση τοῦ ὄρου «πνεῦμα» μέ τρόπο καταχρηστικό.

Μέσα σ' αὐτή τήν «πνευματικότητα» ὁ δυτικός κόσμος περιλαμβάνει καί αὐτό πού ὀνομάζουμε *διεύρυνση τῆς συνειδητότητας*. Αὐτός ὁ ὄρος περιγράφει τόν ἄνθρωπο ἐκεῖνο πού ἀρχίζει νά αἰσθάνεται, νά βλέπει καί νά ἀκούει πράγματα πού συνήθως δέν βλέπει καί δέν ἀκούει· τόν ἄνθρωπο ἐκεῖνο πού ἔχει διευρυμένο πεδίο ἐμπειρίας. Συνήθως αὐτή ἡ διεύρυνση ἐπιχειρεῖται μέ διαλογισμό ἢ μέ τεχνικές πού καλλιεργοῦνται σέ ὀρισμένες ἐπικίνδυνες θρησκευτικές ὁμάδες (cults). Ὑπάρχουν συγγραφεῖς πού προβάλλουν αὐτή τή διεύρυνση τῆς συνειδητότητας ἐνταγμένη στό κλίμα τῆς «πνευματικότητας», διότι, ὅπως ὑποστηρίζουν, μέσα ἀπό τή διεύρυνση αὐτή ἔρχεται ὁ ἄνθρωπος σέ ἐπαφή μέ ὀλόκληρο τό σύμπαν, μέ τήν ἁρμονία καί τήν ἀλήθεια τοῦ κόσμου.

(Ἄν ἀναφερόμαστε ἐδῶ στά προβληματικά στοιχεῖα τοῦ φαινομένου αὐτοῦ τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι γιατί σέ δέκα-εἴκοσι χρόνια τό φαινόμενο αὐτό, ὅπως γίνεται πάντα, θά κάνει τήν ἐμφάνισή του καί στή χώρα μας. Καί τότε, ὅταν πιά θά δεχό-

μαστε μία πλημμύρα ορολογίας και βιβλίων αυτής της «πνευματικότητας», ίσως με θλίψη διαπιστώσουμε πώς οι ένορίες και τά μοναστήρια μας έχουν από καιρό προετοιμάσει τό έδαφος για τήν είσοδο και έδραίωσή της. Έχοντας κάνει τούς όρθόδοξους χριστιανούς νά σκέφτονται μόνο ψυχολογικά, έχοντας εισαγάγει στό χώρο της Έκκλησίας μία κατ' ούσίαν κοσμική ψυχολογική «πνευματικότητα», όταν πιά τό φαινόμενο θά είναι παρόν στή χώρα μας, οι χριστιανοί δυστυχώς θά κινδυνεύουν νά τό άναγνωρίσουν ως οικείο, νά τό άγκαλιάσουν και μάλιστα κάποιοι νά έγκαταλείψουν για χάρη του τήν Έκκλησία.)

Θά προσθέσουμε κάτι ακόμα: είναι μία πνευματικότητα πού ενδιαφέρεται μόνο για τήν *άτομική δύναμη* του ανθρώπου και άδιαφορεί για τόν διπλανό του. Πώς εκφράζεται αυτό; Μέ μία συγκεκριμένη έγωκεντρική νοοτροπία εκζήτησης τών χαρισμάτων του Άγίου Πνεύματος. Κάποιοι πού μελετούν βίους άγιών μπαίνουν στή λογική της δίψας για δύναμη. Άν μπορούσαμε κάπως νά κοιτάξουμε μέσα στό άσυνείδητο πολλών όρθόδοξων χριστιανών, θά βλέπαμε ένα αντίγραφο του ντισεϊκού *Ύπερανθρώπου*, ντυμένου όμως πλέον μέ πνευματικές κατηγορίες. Η συλλογιστική τους ένδόμυχα και άνεπίγνωστα είναι ή έξης: «Πώς θά καταφέρω νά γίνω σπουδαίος αποκτώντας τά χαρίσματα του Άγίου Πνεύματος; Ποιός θά μου τά δώσει, άφου δέν μπορώ νά τά αποκτήσω μέσα από τή ρουτίνα της καθημερινής μου ζωής; Η Έκκλησία! Άς μπώ λοιπόν στήν Έκκλησία, ώστε μέσα από τά μυστήρια της νά αποκτήσω τή δύναμη τών χαρισμάτων». Μέ άλλα λόγια, ή Έκκλησία γίνεται μέσο για τήν άπόκτηση ενός στόχου. Κι ό στόχος αυτός είναι ή άπόκτηση άτομικής δύναμης διά της χάριτος του Θεού. Αυτό όμως συνιστά πλήρη άνατροπή της Όρθόδοξης Θεολογίας και ζωής...

Η εκκλησιαστική συλλογιστική είναι ακριβώς ή αντίθετη: «Ποιός είναι ό άπώτερος στόχος του χριστιανού; Νά εισέλθει πραγματικά στήν Έκκλησία, νά εκκλησιοποιηθεϊ, δηλαδή νά κοινωνήσει μέ τούς άλλους τήν άγάπη. Πώς θά τό πετύχει αυτό; Διά της άσκήσεως!». Άν ξεφύγει κανείς από αυτή τή σειρά, από αυτή τή συλλογιστική, συναντά τραγικά φαινόμενα. Η Έκκλησία πολλές φορές ταλαιπωρείται από ανθρώπους πού τήν κατέστη-

σαν μέσο για νά πετύχουν τόν σκοπό τους, νά εκπληρώσουν προσωπικές τους επιδιώξεις και νά αποκτήσουν τήν ψευδαισθηση του «πνευματικού ανθρώπου».

Έδώ ύπαισέρεται και τό ζήτημα της σχέσης μέσα στην Έκκλησία θεσμών και χαρισμάτων, τά όποια στην πραγματικότητα έρχονται σε σύγκρουση μόνο όταν λησμονούν ότι άμφότερα συνιστούν άγιοπνευματικές λειτουργίες και έτσι παρασύρονται σε έξουσιαστικές νοοτροπίες και πρακτικές. Μερικές φορές ή έξουσιαστικότητα, επειδή δέν είναι άπροκάλυπτη και όμη, κρύβεται πίσω από προσχήματα ψυχολογικής «πνευματικότητας», ή όποια λαμβάνει χώρα μέσω ύποβολής και προσωπολατρίας. Τότε τό πρόσωπο του καθοδηγούμενου πιστού καταλήγει είτε νά εξαφανίζεται είτε νά δουλώνεται.

Σ' αυτή τή δεύτερη κατηγορία πνευματικότητας ανήκει και ή άποψη πού λέει «πάω στην Έκκλησία για νά θεραπευτώ». Είναι μία άποψη πού άκούγεται συχνά και έχουν γραφτεί και βιβλία γύρω άπ' αυτήν. Όμως στον πυρήνα της ύπάρχει και πάλι ή μετατροπή της Έκκλησίας σε μέσο, άφου στόχος της είναι ή θεραπεία και όχι ή εκκλησιοποίηση. Ο άνθρωπος πού έχει στό νοϋ του αυτή τήν άποψη εισέρχεται στην Έκκλησία για νά θεραπευτεϊ άτομικά κι όχι για νά άποζητήσε «τούς αδελφούς του και τέσ αδελφές του», όπως έλεγε ό άγιος Κοσμάς ό Αίτωλος. Άν εισέλθει κανείς στην Έκκλησία *άποζητώντας τούς αδελφούς, τότε όπωσδήποτε θά θεραπευτεϊ*. Άν εισέλθει άποζητώντας τήν άτομική θεραπεία, τότε μάλλον θά χρησιμοποιήσε τούς άλλους ως μέσο για μία θεραπεία άμφίβολη. Συνεπώς, αυτό πού προτεύει μέσα στην Έκκλησία είναι ή σχέση μας μέ τά αδελφια μας. Και δέν είναι τυχαίο πώς ένας νηπτικός πατέρας, ό άγιος Βαρσανούφιος, λέει κάπου: «Κύριε, ή βάλε και τά πνευματικά μου παιδιά στή Βασιλεία σου ή μή βάλεις ούτε έμένα»!

Αυτή είναι ή όρθόδοξη εκκλησιολογία και οι νηπτικοί πατέρες είναι κατά βάθος εκκλησιολογικοί, δίνουν προτεραιότητα στην Έκκλησία, αντίθετα μέ μās σήμερα πού έχουμε αναγάγει σε ύψιστο κριτήριο τήν άυτονομημένη από τήν Έκκλησία «νηπιότητα». Η Έκκλησία μās σώζει όχι ως ένα άφηρημένο σωμα ή μία άτομική προσπάθεια,

άλλά ως ομάδα αδελφών που κοινωνούν μεταξύ τους ουσιαστικά. Δέν είναι τυχαίο πώς ή ψυχολογική «πνευματικότητα» τελικά άποτελεϊ κατ' ουσίαν *ιδιώτευση*, μία έπιλογή αύξημένη στους καιρούς μας όπου ή ρευστότητα και ή άκαταστασία ώθοϋν τούς ανθρώπους σέ ψυχολογικά καταφύγια.

Κλείνοντας τήν ένότητα αυτή, θά ήθελα νά έπισημάνω πώς πρέπει νά είμαστε δίκαιοι μέ τήν ψυχολογική «πνευματικότητα». Βρέθηκε μπροστά σέ έναν χριστιανισμό άποστεωμένο και χωρίς χυμούς, περιορισμένο στό «ίδρυμα-θεσμό». Ουσιαστικά όσοι στήν Δύση έχουν πέσει στον πειρασμό τής ψυχολογικής «πνευματικότητας», τό έκαναν έπειδή ήθελαν νά διατηρήσουν μία πιό ύπαρξιακή σχέση μέ τό ύπερβατικό, νά ικανοποιήσουν μία δίψα για έμπειρία πέρα από τά άπλά θρησκευτικά καθήκοντα. Άς μήν βιαστοϋμε νά ρίξουμε τό βάρος μόνο στους έτερόδοξους αδελφούς μας, διότι μέ τόν καιρό γίνονται όλο και περισσότεροι στον τόπο μας εκείνοι που είναι πεπεισμένοι πώς ή Όρθόδοξη Έκκλησία έχει εκφυλισθί σέ δύναμη συντήρησης και τελετουργίας, χωρίς νά άγγίξει ύπαρξιακά τόν άνθρωπο και νά τόν έμπνέει νά αλλάξει.

Άκόμη χρειάζεται νά σημειώσουμε πώς ή δεύτερη αυτή έκδοχή περί πνευματικότητας άποτελεϊ παιδί τής πρώτης, δηλαδή τής «ήθικολογικής-πουριτανικής» πνευματικότητας - γεννιέται ως αντίδρασή της. Κι αυτό εξηγείται ως εξής: Η πνευματικότητα του δυτικού Χριστιανισμού ήταν επί αιώνες –άπό τό μεσαίωνα μέχρι τώρα– πνευματικότητα του πρώτου τύπου, «ήθικολογική-πουριτανική»· έδινε δηλαδή βάση στά έξωτερικά στοιχεία, στον τρόπο τής συμπεριφοράς. “Όποτε ο σύγχρονος άνθρωπος που έλευθερώθηκε ουσιαστικά τίς τελευταίες δεκαετίες από τά δεσμά του δυτικού Χριστιανισμού, έδωσε έμφαση σ' αυτό που νωρίτερα είχε παραμεληθεί, στο ψυχολογικό μέρος. Τήν καταπίεση του ύποκειμένου διαδέχθηκε ή ειδωλοποίηση του ύποκειμένου! Πάνω στα συναισθήματα και στίς έπιθυμίες οικοδόμησε τή δεύτερη «πνευματικότητα», ως αντίδραση στην πρώτη. Όστόσο, και οι δύο βρίσκονται σέ λάθος κατεύθυνση.

Η πνευματικότητα μέσα από τήν ορθόδοξη προοπτική, έχει χαρακτηρα οντολογικό. Τί σημαί-

νει αυτό; Σημαίνει ότι *άγκαλιάζει ολόκληρο τόν άνθρωπο στην άκραιότητά του*, νά μή μένει τίποτα έξω από τήν πορεία του προς τόν Θεό - ούτε τά συναισθήματα, ούτε οι έπιθυμίες του, ούτε τό σωμα του. Κι όλα τά άγκαλιάζει μέ άγάπη και στοργή και βλέπει μέσα τους τή σφραγίδα τής άγάπης και τής σοφίας του Θεού. Ξέρει νά διακρίνει κάθε ανθρώπινη λειτουργία από τήν άμαρτία και αναγνωρίζει στή φύση του ανθρώπου τήν εύλογία τής δημιουργικής πρόνοιας του Θεού. «Και αυτά που πράττετε σωματικά, και αυτά πνευματικά είναι, διότι τά πράττετε εν Χριστώ Ήσου»³.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό της ορθόδοξης πνευματικότητας είναι ότι πραγματοποιείται εν *Άγίω Πνεύματι*. Αυτό σημαίνει πώς ο άνθρωπος άγωνίζεται μέν τόν «πρακτικό άγώνα των άρετών», όπως λένε οι άγιοι, αλλά γνωρίζει πώς αυτό δέν είναι τό τέρμα του δρόμου· κι έτσι αν δήθεν άποκτήσει κάποια άρετή δέν μπορεί νά ύπερηφανευτεί. Η άλληλουχία ανθρώπινης και θείας ένεργειας προσημαίνεται στον προφήτη Ήζεκιήλ, κατ' άρχήν ως μεταβολή νοοτροπίας: “Βάλετε μέσα σας καινούργια καρδιά και καινούργιο πνεύμα” (Ήζεκ. 18: 31). Άκολουθεί ή δωρεά του Θεού Πνεύματος: “Και θά σας δώσω καινούργια καρδιά και καινούργιο Πνεύμα... Και θά σας δώσω τό Πνεύμα μου και θά σας βοηθήσω νά πορευέσθε σύμφωνα μέ τίς έντολές μου και νά φυλάξετε και νά τηρήσετε τά προστάγματά μου” (Ήζεκ. 36: 26-27)⁴. Σήμερα άπουσιάζει από όλους μας ή είσοδος στην Έκκλησία ως έπιλογή, γι' αυτό και πρέπει τό κενό αυτό νά καλυφθί από «μεταστροφή» εκ των ύστερων.

Ο χριστιανός που έμφορεϊται από μίαν ορθόδοξη πνευματικότητα θυμάται τά λόγια του άγιου Σεραφείμ του Σάροφ: «Δέν είναι οι άρετές ο σκοπός τής ζωής, αλλά ή άπόκτηση του Άγίου Πνεύματος». Και τό πότε θά έπισκιάσει τό Άγιο Πνεύμα έναν άνθρωπο, άνήκει στην κρίση του Θεού, είναι δώρημα που πέμπεται άνωθεν. Αυτό τό τελευταίο, τό ότι δηλαδή ή χάρις πέμπεται άνωθεν σ' όποιον και όποτε Έκείνος κρίνει, τό ξεχνάμε συχνά και συναντάμε έτσι πολλά παράξενα φαινόμενα: άνθρωποι που άγωνίζονται καθημερινά τόν σκληρό άγώνα των άρετών αισθάνονται μειο-

νεκτικά επειδή δέν έχουν πνευματική καρποφορία και ουσιαστική σχέση με τό Θεό· και ένιτε πέφτουν σέ ζήλεια και φθόνο όταν βλέπουν κάποιον διπλανό τους νά αξιώνεται τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἄν και ἔχει καταβάλει λιγότερο κόπο ἀπ' ὅσο οἱ ἴδιοι. Καί οἱ χριστιανοί ἔχουμε τήν τάση (ειδικά ὄσο εἶμαστε ἐνεργά μέσα στήν Ἐκκλησία ἀπό μικροί) νά μιμούμαστε τόν μεγάλο ἀδερφό τῆς παραβολῆς τοῦ ἀσώτου και νά σκεφτόμαστε ὡς ἔξῃς: «Γιατί ὁ Θεός νά εὐαρεστεῖται περισσότερο ἀπό τόν διπλανό μας πού τόσα χρόνια δέν ἦταν κοντά Του, και πού ἔχει κάνει σαφῶς λιγότερο ἀγῶνα ἀπό ἐμάς;». *Μά χαρά μας και δικαίωση τῶν ἀσκητικῶν προσπαθειῶν μας εἶναι νά καρποφορεῖ ὁ ἄλλος, ὁ ἀδελφός μας!*

Ἡ πνευματική πρόοδος τοῦ χριστιανοῦ ἀκολουθεῖ τήν ἀρχή τῆς ἐξατομίκευσης. «Ὑπάρχουν πολλά στάδια σέ μιά ζωή παραδομένη στό Ἅγιο Πνεῦμα. Μερικοί βιάζονται ἐναντί τους νά παραμένουν πιστοί στούς κανόνες, στίς ἐντολές, χωρίς νά ἐπιδιώκουν καθαρά και συνειδητά νά ξανοιχθοῦν σέ “ἐλλάμψεις” ἢ χαρισματικές καταστάσεις. Ἄλλοι γίνονται εὐέλικοι στήν καθοδήγηση τοῦ Πνεύματος σέ σπάνιες και ἐξαιρετικές περιστάσεις. Ἄλλοι πάλι συνειδητοποιοῦν ὅτι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ κάθε περίσταση εἶναι “ἐξαιρετική”. Καμμιά πράξη δέν εἶναι μικρή και ἀσήμαντη. Κάθε ἐκούσια ἐπιλογή, κάθε ἐνέργεια, ὄσο ἀσήμαντη και ἄν φαίνεται- κάθε τι πού λέμε, πού γράφουμε, πού διαβάζουμε, κάθε δρόμος πού παίρνουμε- μπορεῖ νά πραγματοποιηθῇ κάτω ἀπό τήν καθοδήγηση τῆς θείας πνοῆς. Εἶναι ἡ ζωή “ὑπό καθοδήγηση”. Σ' ἕνα ἀνώτερο στάδιο μποροῦμε νά γίνουμε αἰχμάλωτοι, δέσμοι τοῦ Πνεύματος και νά προχωροῦμε πιά δεμένοι μαζί Του, ὅπως ὁ ἀπόστολος Παῦλος: “Και τώρα νά ἐγώ δεμένος μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα πορεύομαι στήν Ἱερουσαλήμ” (Πράξ. 20: 22). Ὑπάρχουν τόσοι σταθμοί στήν ὁδό τῆς ἀγίας ὑπακοῆς. Τό οὐσιῶδες εἶναι ν' ἀρχίσουμε ἀπό τό σημεῖο πού βρισκόμαστε μέ αὐτό τό ἐλάχιστο πού κατέχουμε”²⁵.

Κάποτε, ἀναφέρει τό Γεροντικό, ἕνας ἀμελής μοναχός ἔφτασε στό τέλος τῆς ζωῆς του και μαζεύτηκαν οἱ πατέρες τῆς μονῆς στό προσκεφάλι του νά κάνουν προσευχή. Παραξενεύτηκαν ὁμως διότι τόν εἶδαν εἰρηνικό, κι ἔτσι τόν ρώτησαν: «Ἀφοῦ

ἐσύ γιά μία ὀλόκληρη ζωή ἦσουν ἀμελής και δέν ἔκανες τά μοναχικά καθήκοντα πού κάναμε ἐμεῖς –νηστείες, ἀκολουθίες κ.λπ.– γιατί εἶσαι τόσο εἰρηνικός;». «Συγχωρῆστε μέ πατέρες», ἀπάντησε, «εἶμαι εἰρηνικός ἐπειδή δέν κατέκρινα ποτέ». Μία πιθανή ἀπάντηση λοιπόν στό γιατί ὁ Θεός ἐπισκέπτεται κάποιους ἀνθρώπους μολονότι ἔχουν νά ἐπιδείξουν λιγότερο πνευματικό ἀγῶνα ἀπ' ὅσο ἐμεῖς, εἶναι ὅτι διέγνωσε στό βάθος τῆς ψυχῆς τους περισσότερη ἀγάπη.

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ μόνη ἀρετή πού θά ἐπιβιώσει στά Ἔσχατα, στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὅταν δηλαδή θά βλέπουμε τόν Θεό πρόσωπο πρὸς πρόσωπο και καμία ἄλλη ἀρετή δέν θά χρειάζεται - οὔτε πίστη, οὔτε ὑπομονή, οὔτε ἐγκράτεια... «Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει» (Α΄ Κορ. 13:8), εἶναι αἰώνια. Κι αὐτή ἀκριβῶς ἡ αἰωνιότητά της ὀφείλεται στό γεγονός πώς ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ τήν ἴδια τήν οὐσία τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἄσκηση τώρα γίνεται μέσο γιά νά φτάσεις στό σκοπό πού εἶναι ἡ ἐκκλησιαστική κοινωνία τῆς ἀγάπης. Ἡ ἄσκηση ὑπάρχει προκειμένου νά καταστοῦμε ἱκανοί νά ἀγαπήσουμε. Καί ἡ πιό δύσκολη ἄσκηση ἄλλωστε εἶναι ἡ ἀγάπη. Εἶμαστε ὁμως τόσο ναρκισσιστές κι ἐγωιστές πού δέν μποροῦμε νά ἀγαπήσουμε κατ' εὐθείαν τό πρόσωπο τοῦ ἄλλου μέ τίς ἰδιομορφίες και τίς πολυπλοκότητές του, κι ἔτσι χρειάζεται νά ξεκινήσουμε τήν ἄσκησή μας ἀπό τά μικρότερα και καθημερινά (π.χ. τή νηστεία τῶν τροφῶν). Τό τέρμα και ὁ στόχος ὁμως εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ διπλανοῦ, ἡ ἀγάπη τοῦ πραγματικοῦ του προσώπου, ὄχι τοῦ προσώπου πού θά ἐπιθυμοῦσαμε νά ἔχει. Τό νά ἀγαπήσεις τόν διπλανό σου και νά τόν κάνεις νά αἰσθανθεῖ ὅτι ἔχει ἀξία ὡς ἄνθρωπος, ἀποτελεῖ τήν οὐσία τῆς ἀγάπης και τή δυσκολότερη μορφή ἄσκησης.

Γιά τήν ὀρθόδοξη πνευματικότητα συνεπῶς, τό κριτήριο δέν εἶναι ἡ κατάνυξη, οὔτε ἡ ἐξαῦλωση, οὔτε ἡ ἀπομόνωση, οὔτε τά δάκρυα καθ' ἑαυτά. Τό κριτήριο εἶναι ἡ ἀγάπη, κι ὄλα τά ἄλλα ὑπάρχουν γιά νά ὑπηρετοῦν τήν ἀγάπη. Ἄς τό διευκρινίσουμε αὐτό μέ ἕνα παράδειγμα: Ἐνδέχεται κάποιος μέσα ἀπό τή λατρεία τῆς Ἐκκλησίας, ἢ μέσα ἀπό τή βραδινή του προσευχή νά καταλάβει πόσο ἁμαρτωλός εἶναι και νά ἔρθει σέ κατάνυξη. Αὐτό εἶναι μία εὐλογία, ἕνα δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ἄλ-

λά αυτό τό δῶρο δέν τοῦ δόθηκε γιά νά μείνει σ' αὐτό. Δέν πρέπει, μέ τήν προσδοκία του νά ζῆ συνεχῶς αὐτήν τήν κατάνυξη, ἡ πνευματικότητά του νά περιοριστεῖ στήν προσευχή καί τή λατρεία. Πρέπει νά καταλάβει πῶς αὐτή ἡ κατάνυξη εἶναι μέσο γιά τήν ἀγάπη τοῦ διπλανοῦ - πῶς μπορεῖ κάποιος νά ἀγαπήσει τόν διπλανό του ἂν δέν συνειδητοποιήσει τή δική του προσωπική ἀθλιότητα; Νά, λοιπόν, τί χρειάζεται ἡ κατάνυξη: νά μᾶς βοηθήσει νά φτάσουμε στήν ἀγάπη.

Ὁ π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν γράφει ὥραία: «Χαρακτηριστικό τοῦ Πνεύματος δέν εἶναι οἱ θαυματοποιεῖς καί τά ἐξωτερικά θαύματα. Ὅσοι υὑποτάσσονται στό Πνεῦμα γίνονται ἱκανοί νά κάνουν *συνηθισμένα* πράγματα μέ τρόπο ἀσυνήθιστο, νά ἐπιτελοῦν τήν πιό καθημερινή πράξη μέ καινούργια, ὑψηλότερη προοπτική. Αὐτοῦ τοῦ εἶδους τό “ἀσυνήθιστο” ξεφεύγει ἀπό τά ἀνθρώπινα βλέμματα καί ὅμως τό πᾶν ἔχει μεταμορφωθεῖ, τό πᾶν ἔχει ἀλλάξει μορφή»⁶. Ἔτσι λοιπόν ἀντιλαμβανόμαστε πῶς ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα τοῦ τίτλου εἶναι: *μία πνευματικότητα ὑπάρχει μόνο, ἀλλά πάμπολλες μορφές της*, ἐξαρθώμενες ἀπό τήν προσωπικότητα τοῦ πιστοῦ καί ἀπό τίς περιστάσεις τῆς ζωῆς του. Ἐνθυμούμαστε ἐδῶ τόν ἅγιο Μάξιμο, ὁ ὁποῖος παρομοιάζει τό Ἅγιο Πνεῦμα μέ νερό πού ἀρδεύει ὅλα τά φυτά συντελώντας σέ ποικιλία διαφορετικῶν καρπῶν καί ἀνθέων.

Βασική θέση τῆς ἐκκλησιολογικῆς πνευματικότητος, ὅτι ἀπό τήν ἀγάπη παίρνει νόημα καί ἡ ἄσκηση, ἡ μᾶλλον ὅτι ἡ ἄσκηση πρέπει νά ἀποτελεῖ μορφή ἀγάπης. «Τί λέγει λοιπόν; “Ἐλᾶτε ὅσοι ἔχετε εὐλογηθῆ ἀπό τόν Πατέρα μου, κληρονομήστε τή βασιλεία πού σᾶς ἔχει ἐτοιμασθῆ” (Ματθ. 25: 34). Γιατί; Ὅχι ἐπειδή ντυθήκατε τό ἐνδυμα τῆς ἀφθαρσίας, οὔτε ἐπειδή καθαριστήκατε ἀπό τίς ἁμαρτίες σας, ἀλλά ἐπειδή κατορθώσατε τήν ἀγάπη... Διότι ἡ χάρη εἶναι δῶρο τοῦ Κυρίου, ἡ διαγωγή ὅμως εἶναι κατόρθωμα ἐκείνου πού τιμήθηκε μέ τή χάρη. Καί βέβαια κανείς δέν ἀπαιτεῖ ἀμοιβή γιά τή χάρη πού ἔλαβε, ἀλλά ἀντίθετα ὀφείλει. Καί γι' αὐτό, ὅταν φωτισθοῦμε μέ τό Βάπτισμα, χρωστᾶμε στόν εὐεργέτη τήν ἀγάπη μας. Ἀγάπη δική μας πρός τόν Θεό εἶναι ἡ καλή διάθεση πρός τούς ὁμόδουλούς μας, ἡ σωτηρία ἡ δική μας καί ἡ ἐπιμέλεια τῆς ἀρετῆς»⁷.

Θά πρέπει νά παραδεχθοῦμε πῶς ἡ ἐκκλησιολογική πνευματικότητα δέν εἶναι τόσο δημοφιλῆς στούς χριστιανούς μας ὅπως τά ἄλλα δύο εἶδη. Καί τοῦτο διότι τόσο ἡ πουριτανική ὅσο καί ἡ ψυχολογική ἐκδοχή τῆς διαθέτουν τήν *ἀσφάλεια τοῦ μετρήσιμου*. Ὁ ἄνθρωπος σέ αὐτές διατηρεῖ τήν ψευδαίσθηση ὅτι γνωρίζει τί ἀποτελέσματα ἔχει ἡ πνευματική του ζωή καί τί καρπούς προσκομίζει στόν Θεό. Ἀλλά τά κίνητρά του εἶναι προβληματικά: θέλει νά γνωρίζει ὄχι γιά νά μετανοήσει ἀλλά γιά νά διαπιστώσει τί ὀφείλει νά κάνει ὥστε νά «ὑποχρεώσει» στή φαντασία του τόν Θεό νά τόν σώσει. Ἀντίθετα, ὁ αὐθεντικά πιστός ἐγκαταλείπεται μέ ἐμπιστοσύνη στά χέρια τοῦ Θεοῦ ἐπειδή τόν ἀγαπᾶ καί ἐπειδή ἔχει πεισθῆ γιά τήν δική Του ἀγάπη. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ ἀληθινή πνευματικότητα εἶναι καί ἐνδειξη πίστεως. Φυσικά καί σέ αὐτήν δέν λείπουν οἱ πληροφορίες γιά τήν πνευματική μας κατάσταση, μόνο πού λαμβάνονται μέσῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας: τοῦ πνευματικοῦ, τῆς οἰκογένειας, τῶν φίλων κ.ἄ.

Ἡ μονή ἀληθινή πνευματικότητα, αὐτή πού θά βάλει τόν ἄνθρωπο στή Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, αὐτή πού θά ἀναδείξει τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τόν 21ο αἰῶνα, εἶναι ἡ *πνευματικότητα τῆς ἀγάπης*. Εἶναι ἡ πνευματικότητα ἐκείνη ἡ ὁποία καθιστᾶ τόν ἄνθρωπο γνήσιο μέτοχο τῆς θείας υἰοθεσίας, ἄμεσα συνδεδεμένο μέ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «Ἐκεῖνοι (στήν Παλαιά Διαθήκη) δέν μποροῦσαν ν' ἀπενίσουν χωρίς μεσολαβητή, ἐνῶ σεις καί χωρίς μεσολαβητή μπορεῖτε νά δῆτε τή μεγαλύτερη δόξα. Ἐκεῖνοι δέν μπόρεσαν νά δοῦν τή λαμπρότητα τοῦ Μωυσῆ, ἐνῶ σεις βλέπετε καί τήν τοῦ Πνεύματος»⁸.

Ἀλλά ὁ πιστός δέν ἐγκαταλείπεται ἀβοήθητος σέ αὐτό τό ὑψηλό ἀγώνισμα. Ἐχει ἐξοπλισθῆ μέ τόν Παράκλητο καί τίς δωρεές Του μέσῳ τοῦ μυστηρίου τοῦ Χρίσματος. Δυστυχῶς ἐδῶ ὑφίσταται ἕνα μεγάλο κενό ὡς πρός τήν ἐπίγνωσή μας. Ἐνα Μυστήριο δέν ἀρκεῖ νά λειτουργῆ τυπικά στήν Ἐκκλησία, ὀφείλει νά λειτουργῆ καί στίς συνειδήσεις. Ὅλα τά Μυστήρια ἔχουν ὑποστή φθορά στούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς ἀλλά τό Χρίσμα ἔχει σχεδόν ἐξαφανισθῆ ἀπό τήν αὐτοσυνειδησία τους. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μιλά γιά “καρπούς” τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ὁ καρπός προϋποθέτει

σπόρο. Πόσοι από εμάς αισθανόμαστε ότι ελάβαμε τό Πνεῦμα ὡς σπόρο;

Ἐπειδή πλασθήκαμε γιά τίποτε λιγώτερο ἀπό τήν ἀγιότητα, ὁ Θεός, πού δέν εἶναι παράλογος, μᾶς πρόσφερε τά κατάλληλα ἐφόδια γι' αὐτήν. *Μᾶς χειροτόνησε μέ Ἅγιο Πνεῦμα*. Οἱ περισσότεροι τό ἀγνοοῦν αὐτό καί δέν ἀρχίζουν κἄν τόν πνευματικό ἀγῶνα. Ἄλλοι τό λησμονοῦν στήν πορεία καί ἐγκαταλείπουνε. Καί ἀρκετοί τό θυμοῦνται διανοητικά μόνο, παραμένοντας ἔτσι ἀδιάβροχοι πρὸς τήν ἐκκλησιολογία τῆς δωρεᾶς. Πού εἶναι ἀπαιτητική καί ζητᾶ ἀλλαγές, προσωπικές καί συλλογικές. Ἀντιλαμβανόμαστε ὅμως πόσο διαφορετικός εἶναι ἕνας πνευματικός ἀγῶνας ὅταν γίνεται μέ αἶσθημα εὐγνωμοσύνης καί ἐπίγνωση τῆς δωρηθείσας «περιουσίας». Νομίζω ὅτι ἀποτελεῖ ἀποστολή ἡμῶν τῶν κληρικῶν νά ἐφαρμόσουμε μία *ποιμαντική εὐγνωμοσύνης*.

Ἡ πραγματική ἀρχοντιά τοῦ Χριστιανοῦ φανερώνεται σέ ὅλο τό μεγαλεῖο της, ὅταν λατρεύη τόν Θεό καί ζῆ μέσα στήν Ἐκκλησία ὡς χειροτονημένος. Χωρίς νά καθηλώνεται σέ παιδική ἀνωριμότητα καί ἐξάρτηση, ἀλλά ὡς δέκτης τῆς ἐξουσίας “τέκνον Θεοῦ γενέσθαι”. Μέ εὐχαριστία πρὸς τόν Θεό Πατέρα του καί μέ ἀνάληψη εὐθύνης πρὸς τήν Ἐκκλησία μητέρα του. Αὐτό πρακτικά σημαίνει πῶς Ἐκκλησία εἶναι ἡ σύναξη τῶν χειροτονημένων καί χαρισματοῦχων. Ὅταν λοιπόν οἱ αἱρετικοί μᾶς κατηγοροῦν γιά ἔλλειψη Ἁγίου Πνεύματος, φρονῶ ὅτι δέν εἶναι ἀρκετό νά προβάλλουμε

τούς σύγχρονους ἀγίους ὡς ἀπάντηση. Εἶναι ἀπαραίτητο κάθε μέλος τῆς Ἐκκλησίας νά διαθέτει αὐτοσυνειδησία Ἁγίου Πνεύματος⁹. Ὀφείλουμε ἀνυπερθέτως νά ἀναβαθμίσουμε τό Χρῖσμα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μέ κάθε τρόπο: τελετουργικά, κηρυκτικά, κατηχητικά, ποιμαντικά.

Καί γιά νά μήν παραμείνουν ἀμφιβολίες κατά πόσο μία τέτοια πνευματικότητα εἶναι ἐφικτή ἀπό ἀνθρώπους πού ζοῦν στόν κόσμο, γράφει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, καταρρίπτοντας τά αὐτονόητα μέ τά ὁποῖα γαλοχήθηκαν γενιές χριστιανῶν: «Ὁ Ἡσαΐας πού εἶδε τά Σεραφίμ, καί μέ γάμο ἔζησε καί τή χάρη δέν ἔσβησε... Ὁ προφήτης δέν εἶχε γυναῖκα; Καί δέν ἔγινε ἐμπόδιο γιά τό Πνεῦμα ὁ γάμος, ἀλλά καί συζοῦσε μέ τή γυναῖκα του καί προφήτης ἦταν. Ὁ Μωυσῆς δέν εἶχε γυναῖκα; Καί πέτρες ἔσχισε, καί ἀνέμους ἄλλαξε, καί μέ τόν Θεό συνομιλοῦσε, καί θεῖα ὀργή ἀπέσβησε. Ὁ Ἀβραάμ δέν εἶχε γυναῖκα; Καί πατέρας ἐθνῶν ἔγινε καί τῆς Ἐκκλησίας ὄλης»¹⁰.

Πῶς γίνεται αὐτό; Μᾶς ἀπαντᾶ ὁ ἅγιος Μάξιμος: «Ἐπάρχουν μαζί στόν Λόγο τά μυστήρια τοῦ γάμου καί τῆς ἀγαμίας, μέσῳ τοῦ Μωυσῆ ἀπό τή μία, πού δέν ἐμπόδισε ὁ γάμος του νά γίνῃ ἐραστής τῆς θείας δόξης, καί ἀπό τήν ἄλλη μέσῳ τοῦ Ἡλίας πού παρέμεινε τελείως ἔξω ἀπό κάθε συνάφεια γάμου, ἐπειδή ὁ Λόγος καί Θεός ἐκείνους πού ρυθμίζουν καί τά δύο σύμφωνα μέ τούς θεϊκούς νόμους διακηρύττει ὅτι τούς κάνει οἰκείους Του μέ τρόπο μυστικό»¹¹.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ἰωάν. 7:24.
2. Κλίμαξ, Κς', μέρος α', 22.
3. Ἁγίου Ἰγνατίου Θεοφόρου, Ἐπιστολή πρὸς Ἐφεσίους, 8, ΒΕΠΕΣ 2, 266.
4. Σταύρου Καλαντζάκη, “Καρδιά καινή καί πνεῦμα καινόν”: οἱ θεολογικές ιδέες τοῦ προφήτη Ἰεζεκιήλ, ἐκδ. Πουρναρά, 1998, σ. 226-241.
5. Ἀρχιμ. Λέβ Ζιλλέ, Ἡ περισσότερά καί ὁ ἀμνός, ἐκδ. Ἐλαφος, 1981, σ. 26-28.
6. Ἀρχιμ. Λέβ Ζιλλέ Ἡ περισσότερά καί ὁ ἀμνός, ἐκδ. Ἐλαφος, 1981, σ. 36.
7. Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, Πρὸς τούς βραδύνοντας εἰς τό βάπτισμα, ΕΠΕ 10, 323.
8. Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσόστομου, Ὁμιλία ζ' εἰς τήν Β' πρὸς Κορινθίους, 4, ΕΠΕ 19, 217.
9. Γιά ἀναλυτικώτερη διαπραγμάτευση ἐδῶ βλ. π. Βασιλείου Θεομοῦ, Τό ξεχασμένο μυστήριο: ἐκκλησιολογικές συνέπειες τοῦ Ἁγίου Χρίσματος, ἐκδ. Γρηγόρη, 2003. Ἐπίσης γιά τό θέμα τῆς παρουσίας εισηγήσεως βλ. καί τό κείμενο «Πνευματικότητα στίς ἀρχές τοῦ 21ου αἰῶνα» ἀπό τό βιβλίο *Περάσματα στήν ἀπέναντι ὄχθη*, ἐκδ. Ἐν πλῶ, 2007.
10. Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσόστομου, Ἐπαινος τῶν ἀπαντησάντων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καί περὶ εὐταξίας ἐν ταῖς δοξολογίαις, καί εἰς τό “Ἐἶδον τόν Κύριον καθήμενον...”, ὁμιλία δ', Ρ.Γ. 56, 122.
11. Ἁγίου Μαξίμου, Περὶ διαφορῶν ἀποριῶν, 41, ΕΠΕ 14Δ, 205-207.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ἐσωτερικός Κανονισμός Γυναικείας Κοινοβιακῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Ναούσης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ
ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ - ΝΑΟΥΣΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ-ΝΑΟΥΣΗΣ

Εἰς τό ὄνομα τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Ὁμοουσίου, Ζωοποι-
οῦ καί ἀδιαιρέτου Τριάδος.

Ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου
Ναούσης - Ἡμαθίας ἐπιθυμοῦσα νά ρυθμίση «εὐσχη-
μόνως καί κατά τάξιν» τά τῆς ὁργανώσεως, διοικήσε-
ως καί λειτουργίας αὐτῆς, συμφώνως καί πρὸς τό
ἄρθρον 39 § 4 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ
Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», προβαίνει, χά-
ριτι Θεοῦ, εἰς τήν σύνταξιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ
Κανονισμοῦ αὐτῆς.

ἄρθρον 1
Ἱστορία καί ἴδρυσις

Ἡ ἴδρυσις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου-Να-
ούσης ἀνάγεται εἰς τόν 16ον αἰῶνα. Σημαντική ἦτο ἡ
προσφορά τῆς Μονῆς εἰς τόν ἀπελευθερωτικόν
ἀγῶνα ἐναντίον τῶν Τούρκων καί εἰς τόν Μακεδονι-
κόν ἀγῶνα. Διά τόν λόγον τοῦτον ἔχει ὑποσεῖ πολ-
λᾶς καταστροφάς, ἀνέκαθεν δέ ὑπῆρξεν Ἄνδρῶα.

Τῇ σεπτῇ εὐλογίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητρο-
πολίτου Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας κ. Παντε-
λεήμονος, τό ἔτος 2005 προέβη εἰς τήν ἐπανασύστα-
σιν καί μετατροπήν τῆς Ἱερᾶς Κοινοβιακῆς Μονῆς Τι-
μίου Προδρόμου Ναούσης - Ἡμαθίας, ἀπό Ἄνδρῶαν
εἰς Γυναικείαν -καί ἀριθμεῖ τέσσαρας (4) ἀδελφάς-,
συμφώνως πρὸς τās διατάξεις τοῦ ἄρθρου 39 § 3 τοῦ
Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς τό ἄρθρον 2 § 2 & 3 τοῦ ὑπ'
ἀριθ. 39/1972 Κανονισμοῦ «Περί Ἱερῶν Μονῶν καί
Ἱουχαστηρίων», διά τοῦ ὑπ' ἀριθ. 102/2007 Προε-
δρικοῦ Διατάγματος ἐκδοθέντος τήν 23ην Μαΐου
2007 καί δημοσιευθέντος τήν 7ην Ἰουνίου 2007 εἰς τό
ὑπ' ἀριθμ. 121 ΦΕΚ τόμος Α', ἔχον οὕτως:

«Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ»

ἔχοντας ὑπόψιν:

1. Τās διατάξεις τοῦ ἄρθρου 39 § 3 τοῦ Ν. 590/1977
«Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-
δος» (Α' 146).

2. Τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ Κώδικος πού
ἐκυρώθη μέ τό ἄρθρον 1 τοῦ Π.Δ. 63/2005 «Κωδι-
κοποίησις τῆς νομοθεσίας διά τήν Κυβέρνησιν καί τά
Κυβερνητικά ὄργανα» (Α' 98).

3. Τήν ὑπ' ἀριθ. ΔΠ/45/11.03.2006 σύμφωνον γνώ-
μην τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου τῆς Ἱερᾶς Μητρο-
πόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας.

4. Τήν ἔγκρισιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ἐδόθη εἰς τήν
ΙΓ'/08.12.2006 συνεδρίαν τῆς 150ῆς Συνοδικῆς περιό-
δου.

5. Τās διατάξεις τῆς ὑπ' ἀριθ. 37876/ΣΤ5/26.04.2004
κοινῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωθυπουργοῦ καί τῆς
Ἐπιτροπῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καί Ἐρευνῶν «Κα-
θορισμός ἀρμοδιοτήτων Ἐπιτροπῶν τοῦ Ἐπιτρο-
πικοῦ Ἐθνικῆς Παιδείας & Ἐρευνῶν» (Β' 608).

6. Τό γεγονός ὅτι ἀπό τās διατάξεις τοῦ διατάγματος
δέν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Κρατικοῦ Προ-
ϋπολογισμοῦ ἢ τοῦ Προϋπολογισμοῦ Ν.Π.Δ.Δ.

7. Τήν ὑπ' ἀριθ. 61/2007 Γνωμοδότησιν τοῦ
Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, μέ πρότασιν τοῦ Ἐπι-
τροπικοῦ Παιδείας & Ἐρευνῶν, ἀποφασίζομεν:

ἄρθρον 1

Ἀνασυστᾶται ἡ Ἄνδρῶα Ἱερά Κοινοβιακή Μονή
Τιμίου Προδρόμου, τοῦ Δήμου Ναούσης, τοῦ Νομοῦ
Ἡμαθίας, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης
& Καμπανίας καί μετατρέπεται εἰς Γυναικείαν Ἱεράν
Κοινοβιακὴν Μονήν.

ἄρθρον 2

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἄρχει ἀπό τῆς δημοσιεύσε-
ως του εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Εἰς τόν Ὑφυπουργόν Ἐθνικῆς Παιδείας & Θρησκευμάτων ἀναθέτομεν τήν δημοσίευσιν καί ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Προεδρικοῦ Διατάγματος.

Ἀθήναι, 23 Μαΐου 2007

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας

Κάρολος Παπούλιος

Ὁ Ὑφυπουργός

Ἐθνικῆς Παιδείας & Θρησκευμάτων

Γεώργιος Καλῆς

Ἡ Ἱερά Μονή ἀποτελεῖ ἐκ τοῦ Νόμου Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου· τελεῖ δέ κατά τὰ ὀριζόμενα διὰ τοῦ ἄρθρου 39 § 6 τοῦ Ν. 590/1977 ὑπό τήν πνευματικὴν καί διοικητικὴν ἐξουσίαν καί τόν ἔλεγχον τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης & Καμπανίας.

Ἡ Μοναστική Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θεωρεῖται ὑφισταμένη καί λειτουργοῦσα καί ἂν ἀκόμη ἀπομείνη ἐν αὐτῇ μία μόνον ἀδελφή. Εἰς τό πρόσωπον ταύτης συγκεντρῶνται ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι καί τὰ καθήκοντα τὰ ἀναγραφόμενα εἰς τόν παρόντα Κανονισμόν καί βεβαίως ἐκπροσωπεῖ τήν Ἱεράν Μονήν εἰς πάσας τὰς πρὸς τρίτους σχέσεις, συναλλαγάς, συνεργασίας, ἀναθέσεις, διαχειριστικάς πράξεις, κ.τ.λ.

Καί ταύτης ὄμως κοιμηθείσης, ἡ Ἱερά Μονή δέν θεωρεῖται διαληλυμένη, ἀλλὰ ὅτι τελεῖ αὕτη ἐν διακοπαῖς καί ὑπό τήν ἄμεσον ἐπίβλησιν τῆς οἰκείας Μητροπόλεως, συμφώνως ἠλλήλωσε πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 39 § 3 τοῦ Νόμου 590/1977 Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Ν.Δ. 374/1947.

ἄρθρον 3

Σκοπός

Σκοπός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τὰς Παραδόσεις τῶν Ἀγίων Πατέρων καί τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι:

α) Ἡ κατ' ἐξοχὴν εὐάρεστος ἰογική λατρεία καί δοξολογία τῆς Παναγίας Τριάδος.

β) Ὁ ἁγιασμός καί ἡ ἐν Χριστῷ τελείωσις καί θέωσις τῶν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ διαβιούντων ἐνασκουμένων ἀδελφῶν καί

γ) Ἡ πνευματικὴ ἠθικὴ καί ὑλικὴ προσφορά εἰς τοὺς ἐπισκεπτομένους τήν Ἱεράν Μονήν, οὕτως ὥστε εἰσερχόμενοι οὗτοι ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος τῆς Μονῆς, νά αἰσθάνωνται καί νά προγεύωνται τήν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ.

ἄρθρον 4

Κανονικαὶ δικαιοδοσίαι τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου

Ὁ Ἐπίσκοπος, ὀρατόν σημεῖον τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τόν ὁποῖον ἡ Ἀδελφότης ὀφείλει νά ἀποδίδῃ τήν πρὸς τό ἀξίωμα

αὐτό ἀρμόζουσιν τιμὴν καί τόν προσήκοντα σεβασμόν, ἔχει συμφώνως τοῖς Ἱεροῖς Κανόσι καί τῷ Καταστατικῷ Χάρτι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὰς κάτωθι δικαιοδοσίας:

1. Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς ἀκολουθίαις, ὡς ὀρίζει ἡ τάξις τῆς κατ' Ἀνατολῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

2. Ἀσκεῖ πατρικῶς καί προστατευτικῶς τήν ἀνωτάτην πνευματικὴν ἐποπτεῖαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί παρακολουθεῖ τήν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν Ἱερῶν Κανόνων.

3. Χειροθετεῖ καί ἐγκαθιδρύει δι' ἐιδικῆς ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς τήν ἀναδειχθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἀδελφῆς ὡς Ἠγουμένης.

4. Ἐγκρίνει τήν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἐκλογὴν τῶν ἐκάστοτε Ἠγουμενοσυμβούλων.

5. Ἐγκρίνει τὰς κουράς τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἀδελφῶν, τὰς ὁποίας τελεῖ ὁ ἴδιος.

6. Παρέχει ἄδειαν ἀπουσίας εἰς τήν Ἠγουμένην καί ἐγκρίνει τὰς ὑπ' αὐτῆς καί ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου διδομένας ἀδείας ἀπουσίας τῶν ἀδελφῶν πέραν τῶν τριάκοντα (30) ἡμερῶν, ἐντὸς καί ἐκτὸς τῶν ὀρίων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας.

7. Ἀνακρίνει τὰ κανονικὰ παραπτώματα τῶν ἐν τῇ Μονῇ ἐνασκουμένων, ἐὰν δέν θεραπεύωνται διὰ τῶν πνευματικῶν παρεμβάσεων τῆς Ἠγουμένης καί τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, τηρουμένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 § 910 τοῦ παρόντος.

8. Ἐγκρίνει τήν ἀπόφασιν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου διὰ τήν μετάπεμψιν ἀδελφῆς τινος εἰς ἑτέραν Μονήν, τηρουμένης τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 16 § 910 τοῦ παρόντος.

9. Διορίζει τόν Πνευματικόν τῆς Ἀδελφότητος, τῇ προτάσει αὐτῆς.

10. Ἐλέγχει τήν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχειρίσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ἐγκρίνει τόν προϋπολογισμόν καί τόν ἀπολογισμόν ἐσόδων καί ἐξόδων αὐτῆς ἐκάστου ἔτους.

11. Λαμβάνει τὰ προσήκοντα μέτρα, τῇ συνδρομῇ καί τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, προκειμένου νά διαφυλάττῃ τήν ἱερότητα τῶν χώρων καί πέριξ τῆς Μονῆς ἀπὸ ἀνευλαβείας ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας δύναται νά ἀπαγορεύσῃ ὡς ἀπάδουσας εἰς τόν ἡσυχαστικόν χαρακτῆρα τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας.

ἄρθρον 5

Διοικήσεις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ὄργανα αὐτῆς.

Ἄργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α. Ἡ Ἠγουμένη

β. Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον καί

γ. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 6
Ἡ Ἠγουμένη

Ἡ Ἠγουμένη, ὡς πνευματικὴ μήτηρ τῆς Ἀδελφότητος, ἀγρυπνεῖ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἐμπειστευμένων αὐτῇ παρὰ Θεοῦ πνευματικῶν θυγατέρων, «ὡς λόγον ἀποδώσουσα» ὑπὲρ αὐτῶν, ἐπιμελουμένη καὶ διακονοῦσα ἐν ἐπιγνώσει τῶν ἑαυτῆς καθκόντων καὶ φόβῳ Θεοῦ, ἐν ἀγάπῃ καὶ ταπεινοφροσύνῃ, ἐν διακρίσει καὶ εὐσπλαγχνία, τὰ τῆς πνευματικῆς καταρτίσεως, τῆς προκοπῆς καὶ τῆς σωτηρίας μιᾶς ἐκάστης τῶν ἀδελφῶν. Ὁφείλουσιν, ὡς ἐκ τούτου, ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ τὴν κατὰ Θεὸν προσήκουσαν αὐτῇ ὑπακοήν. Τό ἔργον τῆς Ἠγουμένης εἶναι ἴλιαν ἐπίπονον καὶ εὐθυνοφόρον. «Μὴ νομιζέτωσαν ἀνέσεως καὶ ἀπολαύσεως εἶναι πρόφασιν τὸ πρᾶγμα, πάντων γάρ ἐπιπονώτερον τὸ ἄρχειν ψυχῶν» (Ἀγ. Νεΐλου, Λόγος ἀσκητικός).

Καθήκοντα καὶ δικαιοδοσίαι αὐτῆς:

α. Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς ἀκολουθίαις, κατὰ τὸν κεκανονισμένον τρόπον.

β. Παρακολουθεῖ τὴν τήρησιν τῶν τυπικῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κατὰ καιροῦς τιθεμένου προγράμματος ἀκολουθιῶν, διακονιῶν καὶ πάσης φύσεως ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ. Προτείνει εἰς τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τὴν προσληψὶν ἢ τὴν ἀποβολὴν δοκίμων, τὴν ῥασοφορίαν καὶ τὴν κουράν τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν.

δ. Ἀγρυπνεῖ πάντοτε διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τέλεισιν τοῦ διωρισμένου παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων μοναχικοῦ κανόνος μιᾶς ἐκάστης αὐτῶν καὶ οἰκονομεί τὰς ἰδιαιτέρας περιπτώσεις.

ε. Ἀναθέτει τὰ διακονήματα μιᾶς ἐκάστης τῶν ἀδελφῶν.

στ. Παρέχει εἰς τὰς μοναζούσας ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἕως τριάκοντα (30) ἡμερῶν, ὡσάκις συντρέχει σοβαρὸς τις λόγος ἢ ἀνάγκη καὶ κρίνη τοῦτο ἐπιβεβημένον.

ζ. Μεριμνᾷ διὰ τὴν διατροφήν, τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν νοσηλείαν καὶ διὰ πάντας ἐν γένει τοὺς ὄρους διαβίωσης ἀπάσης τῆς Ἀδελφότητος.

η. Δέχεται τὴν ἐν ταπεινώσει ἐξαγόρευσιν τῶν λογισμῶν τῶν ἀδελφῶν καὶ, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, συμπαρίσταται, ἐνθαρρύνει, συμβουλεῖται, ἐπιπλήττει ἢ καὶ ἐπιβάλλει παιδαγωγικῶς ἐπιτίμια διὰ τὴν ἐκκοπὴν τῶν παθῶν.

θ. Συγκαλεῖ τὴν Ἀδελφότητα εἰς Συνάξεις πνευματικῆς οἰκοδομῆς.

ι. Προεδρεύει τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος καὶ εἴτε εἰσηγῆται αὐτοπροσώπως, εἴτε ὀρίζει εἰδικὰς εἰσηγητρίας τῶν πρὸς συζητήσιν θεμάτων.

ια. Ἐλέγχει τὸ Ταμεῖον, τὴν Γραμματείαν καὶ τὴν διαχείρισιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ιβ. Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱεράν Μονὴν ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, Διοικητικῆς, Δημοτικῆς καὶ Δικαστικῆς Ἀρχῆς, ἐνώπιον Ὄργανισμῶν (ΟΤΕ, ΔΕΗ, κ.λπ.). Τραπεζῶν, ΕΛ.ΤΑ, Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου καὶ παντός, ἐν γένει, τρίτου. Ἐάν δι' οἰονδήποτε λόγον κωλύεται ἡ Ἠγουμένη, ἡ Μονὴ ἐκπροσωπεῖται ὑφ' ἐνός μέλους τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, κατόπιν ἀποφάσεως αὐτοῦ τῇ εἰσηγήσει τῆς Ἠγουμένης. Δι' εἰδικὴν ὑπόθεσιν ἢ κατηγορίαν ὑποθέσεων, ἡ Ἠγουμένη δύναται, ἀποφάσει τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, νά ἀναθέτῃ τὴν ἐκπροσώπησιν τῆς Ἀδελφότητος εἰς ἕτερον μέλος αὐτῆς, ἢ καὶ νά προσλάβῃ εἰδικὸν νομικὸν σύμβουλον.

ιγ. Ἡ Ἠγουμένη ὑπογράφει ἅπαντα τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τὰ διπλότυπα εἰσπράξεων καὶ ἐντάλματα πληρωμῶν αὐτῆς, κατὰ τὸν τύπον: «Ἡ Καθηγουμένη δεῖνα Μοναχῆ», προσθέτουσα, ὅπου δεῖ: «καὶ αἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφαί», σφραγίζει δέ ταῦτα διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Μονῆς.

ιδ. Ὅρίζει κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς, μίαν τῶν ἀδελφῶν, ἵνα ἀναπληροῖ αὐτὴν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ της ἢ ὡσάκις, λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἄλλου τινός παροδικοῦ κωλύματος, ἀδυνατεῖ νά ἀσκήσῃ τὰ καθήκοντά της. Ἡ Ἀναπληρώτρια ἐνεργεῖ ἀντ' αὐτῆς εἰς τὰς ὡς ἄνω περιπτώσεις καὶ μόνον ἐπὶ τρεχούσης φύσεως ἢ κατεπιγόντων θεμάτων, περιορίζεται δέ ἐν γένει ἐντὸς τῶν πηλαισίων, τὰ ὁποῖα καθορίζει ἡ ἀπουσιάζουσα Ἠγουμένη. Ἡ Ἀναπληρώτρια προεδρεύει τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος εἰς τὰς προαναφερθείσας περιπτώσεις.

Ἡ ἐκλογή τῆς Ἠγουμένης.

Ἡ Ἠγουμένη καθίσταται δι' ἐκλογῆς, ἐάν ἡ Ἱερά Μονὴ ἔχει ἐγκαταβιούσας τοὐλάχιστον πέντε (5) ἀδελφάς, ἅλλῃως διορίζεται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου. Συμπληρουμένου τοῦ ἀριθμοῦ πέντε (5), συμπεριλαμβανομένης εἰς αὐτὸν καὶ τῆς διορισθείσης Ἠγουμένης, γίνεται ἡ ἐκλογή Ἠγουμένης κατὰ τὰ ὀριζόμενα εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν. Ἡ δι' ἐκλογῆς ἀναδειχθεῖσα Ἠγουμένη εἶναι ἰσόβιος, ἔστω καὶ ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαταβιουσῶν ἀδελφῶν μειωθῇ κάτω τῶν πέντε (5).

Ἡ ἐκλογή τῆς Ἠγουμένης λαμβάνει χώραν ὡς ἀκολουθῶν:

Μετά τὴν χρεῖαν τῆς θέσεως τῆς Ἠγουμένης, ἀναλαμβάνει, ὡς Τοποτηρήτρια, ἡ Ἀναπληρώτρια αὐτῆς.

Ἡ Τοποτηρήτρια συγκαλεῖ τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον, τὸ ὁποῖον ὀρίζει τὴν ἡμέραν Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὴν ἐκλογὴν νέας Ἠγουμένης.

Ἡ ἐκλογή διεξάγεται τὸ ἀργότερον δεκαπέντε (15) ἡμέρας μετά τὴν χρεῖαν τῆς θέσεως καὶ προαναγγέλλεται πέντε (5) ἡμέρας ἐνωρίτερον. Ἡ γνωστοποίησις

γίνεται δι' ανακοινώσεως ἐν τῇ Τραπεζῇ καὶ διὰ τοικοκολλησέως εἰς τὴν κεντρικὴν θύραν αὐτῆς.

Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ἔχουν ἅπασαι αἱ μεγαλόσχημοι καὶ ῥασοφόροι ἀδελφαί, αἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Μονῆς, ἐκτός τῶν δοκίμων.

Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπασαι αἱ μεγαλόσχημοι καὶ ῥασοφόροι ἀδελφαί τῆς Μονῆς. Τόσον διὰ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν ὅσον καὶ διὰ τὸ τοῦ ἐκλέγεσθαι, πρέπει νὰ πληροῦνται αἱ προϋποθέσεις νοτικῆς καὶ ψυχικῆς δυνατότητος πρὸς τοῦτο. Ἐάν ἐκλεγῆ ῥασοφόρος, ὑποχρεοῦται ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογὴν καὶ πρὸ τῆς ἐνθρονίσεως αὐτῆς, νὰ καρῆ εἰς μεγαλόσχημον.

Ἡ Ἠγουμένη ἐκλέγεται ἐκ τῶν διακρινομένων διὰ τὰ πνευματικὰ καὶ διοικητικὰ χαρίσματα ἀδελφῶν, τῶν ἔχουσῶν ἐμπειρίας πνευματικῆς, ἀρετῆν, ἐκκλησιαστικὴν μόρφωσιν, ἐγκύκλιόν τινα παιδεῖαν, ἐνθέρμον πόθον διὰ τὴν πρόοδον τοῦ Κοινοβίου καὶ χάρισμα τοῦ ποιμαίνειν ψυχάς.

Ἡ προετοιμασία καὶ ἡ ὀργάνωσις τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν, κατὰ τὸ τυπικὸν καὶ τεχνικὸν μέρος καὶ μόνον, πραγματοποιοῦνται μερίμνη τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

Ἡ ψηφοφορία λαμβάνει χώραν ἐνώπιον τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐκ τῆς Τοποτηρητρίας, ἧτις καὶ προεδρεύει, δύο μοναζουσῶν ὀριζομένων διὰ κλήρου καὶ μιᾶς ἀδελφῆς ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ὡς γραμματέως.

Κατ' ἀρχὴν, συντάσσονται, βάσει τοῦ Μοναχολογίου, καὶ γνωστοποιοῦνται εἰς τὴν Ἀδελφότητα ὀνομαστικοὶ κατάλογοι τόσον τῶν ἔχουσῶν δικαίωμα ψήφου, ὅσον καὶ τῶν ἔχουσῶν δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἀδελφῶν.

Κατὰ τὴν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν ἡ Ἀδελφότης συνέρεχεται εἰς τὸ Καθολικὸν μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἀκολουθίας. Αἱ ἔχουσαι δικαίωμα ψήφου ἀδελφαί παραμένουν ἐν τῷ Νάρθηκι αὐτοῦ καί, ἀφοῦ διαπιστωθῆ ἀπαρτία, ἧτοι παρουσία τοῦλάχιστον τῶν τεσσάρων πέμπτων (4/5) αὐτῶν, ἀρχεται ἡ διαδικασία τῆς ἐκλογῆς, ἧτις λαμβάνει χώραν διὰ μυστικῆς ψηφοφορίας καὶ ἡ λαβοῦσα τὰς περισσοτέρας ψήφους ἐκλέγεται Ἠγουμένη.

Ἐκάστη τῶν ἀδελφῶν καλουμένη κατὰ ἱεραρχικὴν τάξιν, προσέρχεται σεμνῶς καὶ ἀθορύβως εἰς τὸν κέντρον τοῦ Καθολικοῦ ἐνώπιον τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ λαμβάνει φάκελλον ἐσφραγισμένον καὶ ψηφοδέλιον ἐσφραγισμένον διὰ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τὸ ὁποῖον φέρει τὰ ὀνόματα ἀπασῶν τῶν ἔχουσῶν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἀδελφῶν. Ἀποσυρομένη δὲ ἐκάστη τῶν ἀδελφῶν ἐντός τοῦ Ἱεροῦ βήματος θέτει τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ πρὸ ἐνός μόνον ὀνόματος, θέτει τὸ ψηφοδέλιον εἰς τὸν φάκελλον, ἀσφαλίζει αὐτόν καὶ ρίπτει αὐτόν ἐντός ψηφοδό-

κου ἡλεγγμένου ἐκ τῶν προτέρων ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἐσφραγισμένου. Ἐάν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ τεθῆ εἰς πλείονα τοῦ ἐνός ὀνόματα, τὸ ψηφοδέλιον θεωρεῖται ἄκυρον. Ἀκολουθῶς ὑπογράφει εἰς τὸν ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τηρούμενον πρωτόκολλον ψηφοφορίας.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ψηφοφορίας, ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποσφραγίζει τὴν ψηφοδόχον καὶ προβαίνει εἰς τὴν καταμέτρησιν τῶν ψήφων παρουσία τῶν ἀδελφῶν, αἵτινες καὶ ὑποχρεοῦνται νὰ παραμείνουν ἐντός τοῦ Νάρθηκος, μέχρι ανακοινώσεως τοῦ ἀποτελέσματος, διευθετήσεως ἐνδεχομένων ἐνστάσεων περὶ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀποπερατώσεως τῆς ἐκλογικῆς διαδικασίας.

Τὸ ἀξίωμα τῆς Ἠγουμένης ἀνατίθεται εἰς τὴν λαβοῦσαν, τοῦλάχιστον, τὸ ἡμισυ πλεόν ἐνός τῶν ἐγκύρων ψηφοδελητίων. Εἰς ἦν περιπτώσιν οὐδεμία τῶν ὑποψηφίων συγκεντρώσῃ τὸ ὡς ἄνω ποσοστὸν, καταρτίζεται νέον ψηφοδέλιον φέρον τὰ ὀνόματα μόνον τῶν δύο ἢ τῶν τριῶν ἢ περισσοτέρων ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας ἀδελφῶν, βάσει τοῦ ὁποῖου διενεργεῖται νέα ψηφοφορία πάραυτα καὶ κατὰ τὸν ὡς ἄνω τρόπον. Ἐάν καὶ πάλιν οὐδεμία συγκεντρώσῃ τὸ ἀπαιτούμενον ποσοστὸν τῶν ἐγκύρων ψηφοδελητίων, Ἠγουμένη ἐκλέγεται ἡ λαβοῦσα τὰς περισσοτέρας ψήφους. Ἐπὶ ἰσοψηφίας τίθεται κλήρος κατὰ τὸ Ἀποστολικὸν πρότυπον.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐκλογῆς, ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ συντάσσει τὸ Πρακτικὸν τῆς ψηφοφορίας, τὸ ὁποῖον ὑπογράφεται ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἡ Ἠγουμένη ἀναλαμβάνει ἐγκύρως τὰ καθήκοντα αὐτῆς καὶ εἶναι ἰσόβιος ἐπιφυλάσσομένων τῶν περὶ Δικαστηρίου διατάξεων.

Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν του, τὸ Πρακτικὸν ὑποβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, ἐντός πέντε (5) ἡμερῶν, εἰς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην, ἵνα ἐπικυρώσῃ τὴν ἐκλογὴν καὶ προβῆ εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τῆς νέας Ἠγουμένης δι' ἐιδικῆς τελετῆς, εἰς διάστημα οὐχὶ πέραν τῶν τριάκοντα (30) ἡμερῶν.

Ἐνστάσεις κατὰ τοῦ κύρους τῆς ἐκλογῆς δύνανται νὰ ὑποβληθοῦν μόνον ὑπὸ τῶν μετασχοουσῶν τῆς ψηφοφορίας ἀδελφῶν ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογὴν. Αἱ ἐνστάσεις ἐξετάζονται πάραυτα ὑπὸ τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ἀποφαίνεται διὰ τὴν ἐγκυρότητα ἢ μὴ αὐτῶν.

Φατριαστικαὶ προεκλογικαὶ δραστηριότητες ἀπαγορεύονται καὶ θεωροῦνται ἀξιοποῖνοι πράξεις, ἐπισύρουσι δὲ τὴν ποινὴν τῆς ἀπωλείας τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι διὰ μίαν πενταετίαν.

Τῆς ἐκλογῆς ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριος δέσσις ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἡ ἐκλεγείσα Ἠγουμένη ἐγκαθίσταται ἐκκλησιαστικῶς ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου εἰς σχετικὴν τελετουργίαν, καὶ ἀκολου-

θως ή Ἡγουμένη ἀναλαμβάνει τά καθήκοντα αὐτῆς καί ἀσκεῖ ταῦτα ἰσοβίως (Ν. 590/1977 ἄρθρον 59 § 5).

Χρεια τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης

Ἡ θέσις τῆς Ἡγουμένης χρεύει:

α. Διά τοῦ θανάτου αὐτῆς.

β. Διά παραιτήσεως αὐτῆς, ἥτις δέον νά γίνη δεκτή ὑπό τῆς Γενικῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος δι' ἀποφάσεως λαμβανομένης μέ πλειοψηφία τῶν δύο τρίτων (2/3) αὐτῆς.

γ. Δι' ἐκπτώσεως αὐτῆς.

Ἡ Ἡγουμένη ἐκπίπτει ἐκ τοῦ ἡγουμενικοῦ ἀξιώματος:

1. Ἐάν ἠθελημένως ἢ ἐξ ἀμελείας παραβιάξῃ τόν παρόντα Κανονισμόν καί δέν θελήσῃ νά ἀνανήψῃ μετά ἀπό τρεῖς διαδοχικάς ἐγγράφους συστάσεις τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἡ ἐκπτώσις ἐπέρχεται κατόπιν ἐγκεκριμένης ὑπό τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἀποφάσεως τῆς Ἀδελφότητος διά πλειοψηφίας τῶν τριῶν τετάρτων (3/4) τοῦ γενικοῦ συνόλου τῶν μελῶν αὐτῆς.

2. Ἐάν ἀποδειχθῇ ἀνεπαρκῆς πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ εἰς αὐτήν ἐμπειστημένου λειτουργήματος, εἴτε λόγῳ γήρατος εἴτε λόγῳ ἀνιάτου ἢ μακροχρονίου πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀσθενείας πιστοποιουμένης ἰατρικῶς.

Ἡ ἐκπτώσις ἐπέρχεται προτάσει τῆς Ἀδελφότητος δι' ἀποφάσεως λαμβανομένης διά πλειοψηφίας τῶν τεσσάρων πέμπτων (4/5) τοῦ γενικοῦ συνόλου τῶν μελῶν αὐτῆς, ἐρειδομένης ἐπὶ ἰατρικῶν γνωματεύσεων Β/θμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Περιφέρειας εἰσὶν Περιφέρειαν ἀνήκει ἐδαφικῶς ἢ Ἱερά Μονή.

Κατά τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τῆς Β/θμίου Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς δύναται ἡ Ἡγουμένη νά ὑποβάλλῃ ἔνστασιν διά τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καί νά αἰτεῖται ἐξέτασιν ὑπό ἀνωτέρας Ὑγειονομικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κράτους, προβληπομένης ὑπό τοῦ νόμου. Ἐάν ἡ Ἡγουμένη δέν ὑποβάλλῃ τήν ὡς ἄνω ἔνστασιν ἐντός δέκα (10) ἡμερῶν, κηρύσσεται κενή ἡ θέσις τῆς Ἡγουμένης.

3. Ἐάν καταδικασθῇ ὑπό τῶν ἀρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων ὡς αἰρετική ἢ ἐπὶ διαπράξει βαρέων ἠθικῶν ἢ κανονικῶν παραπτωμάτων, ὁπότε ἡ ἐκπτώσις ἐπέρχεται ἅμα τῇ τελεσιδίκῳ καταδίκῃ αὐτῆς.

Ἡ Καθηγουμένη παραιτηθεῖσα διά λόγους γήρατος, ὑγείας ἢ διά προσωπικούς πνευματικούς λόγους, καθίσταται Προηγουμένη, ἔχουσα τά δευτερεῖα μετά τήν Καθηγουμένην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῇ τραπέζῃ καί τῇ διοικήσει.

Ἡ ὀρισθεῖσα νῦν Ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης, Μεθοδία Μοναχή, κατά κόσμον Ἀθηνᾶ Βεντού-

ρη, πρὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ὑπό τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου γενομένης βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τοῦ ἁρθρου 39 § 5 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», συνεχίζει νά εἶναι ἡ πρώτη νόμιμος καί ἰσόβιος Ἡγουμένη.

Ὁ ὡς ἄνω ὀρισμός ἔλαβε χώραν τήν 27.8.2008 ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας κ. Παντελεήμονος.

Ἄρθρον 7

Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον

α. Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον ὡς διοικητικόν σῶμα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι τριμελές, ἐάν ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἀδελφῶν (ῥασσοφόρων-μεγαλοσχήμων) δέν ὑπερβαίνει τὰς δέκα (10), πενταμελές ἐάν ὁ ἀριθμὸς οὗτος δέν ὑπερβαίνει τὰς δέκα πέντε (15) καί ἑπταμελές πέραν τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, συμπεριλαμβανομένης καί τῆς Ἡγουμένης ὡς Προέδρου.

Ἐάν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαταβιουσῶν ἀριθμῆ κάτω τῶν πέντε (5) Ἀδελφῶν, τό Ἡγουμενοσυμβούλιον διορίζεται διά μίαν πενταετίαν, ἐκτός τῆς μονίμου καί ἰσοβίου Ἡγουμένης, ὑπό τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

β. Τά μέλη ἐκλέγονται ἀνά πενταετίαν καί εἶναι ἐπανεκλήξιμα.

γ. Ἐκλόγιμα εἶναι ἅπαντα τά μέλη τῆς Ἀδελφότητος (μεγαλόσχημοι-ῥασσοφόροι).

δ. Ἡγουμενοσύμβουλοι ἐκλέγονται πρόσωπα διακρινόμενα διά τήν ἀκριβείαν καί τήν συνέπειαν περὶ τήν μοναχικήν ζωὴν, διά τά διοικητικά αὐτῶν προσόντα καί τήν ἐνθερμον δραστηριότητα ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου, πρὸ πάντων δέ, πρόσωπα δυνάμενα νά συνεργασθοῦν ἐν ταπεινώσει καί ἀγάπῃ μετά τῆς Ἡγουμένης καί νά συμβάλουν εἰς τήν εὐρυθμοτέραν λειτουργίαν καί τήν προαγωγήν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ὀφείλεται δέ αὐταῖς ὁ προσήκων ὑπό τῆς Ἀδελφότητος σεβασμός.

ε. Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται ἡ Ἡγουμένη νά δικαιοπρακτῇ ἄνευ τῶν Συμβούλων οὔτε καί αἱ Σύμβουλοι ἄνευ τῆς Ἡγουμένης.

στ. Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον συνεδριάζει τακτικῶς ἅπαξ τοῦ μηνός, ἐκτάκτως δέ ὡσάκις ἤθελε κληθῆ ὑπό τῆς Ἡγουμένης ἢ ζητήσουν τήν σύγκλησιν αὐτοῦ τά δύο ἕτερα μέλη αὐτοῦ.

ζ. Εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίᾳ ὅταν παρίστανται ἡ Ἡγουμένη καί μία τουλάχιστον Ἡγουμενοσύμβουλος ἐπὶ τριμελοῦς Ἡγουμενοσυμβουλίου καί ἐπὶ περισσοτέρων Συμβούλων κατά πλειοψηφίαν παρουσία καί τῆς Ἡγουμένης.

η. Ἐν ἡ περιπτώσει τό Ἡγουμενοσυμβούλιον πρόκειται νά ἀποφασίσῃ διά προσωπικήν ὑπόθεσιν μέλους αὐτοῦ (π.χ. διά τήν κουράν αὐτοῦ ἢ διά τήν κί-

νησιν πειθαρχικής διαδικασίας κατ' αὐτοῦ κτλ), τότε τό μέλος εἰς ὃ ἀφορᾷ ἢ ληφθσομένη ἀπόφασις δέν μετέχει τῆς συνεδριάσεως κατὰ τό ἀναφερόμενον εἰς τήν ὑπόθεσιν αὐτοῦ μέρος.

θ. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Ἐπί ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ γνώμη τῆς Ἡγουμένης.

ι. Κατά τās συνεδριάσεις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἅπαντα τά μέλη αὐτοῦ ἐκφράζουν ἐλευθέρως τās ἀπόψεις των, συμπεριφέρονται δέ ἔναντι ἀλλήλων μετ' ἀπολύτου σεβασμοῦ καί σεμνοπρεπείας. Ἐπί διαφορίας, δύνανται νά ζητοῦν ὅπως ἐγγραφῇ ἡ γνώμη των εἰς τά πρακτικά.

ια. Ἀντικατάστασις μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου χωρεῖ ἔνεκεν θανάτου, παραιτήσεως ἢ παύσεως αὐτοῦ, ἀναπλήρωσις δέν χωρεῖ ἔνεκα μακρᾶς ἀπουσίας αὐτοῦ.

Μέλος τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου παύεται, ἐάν καταδικασθῇ ὡς αἰρετικόν ἢ ἐπί διαπράξει βαρέων ἠθικῶν ἢ κανονικῶν παραπτωμάτων, ἐάν ἀπουσιάσῃ ἀδικαιολογίῳ ἐπί τρεῖς συνεχεῖς συνεδριάσεις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ παρακωλύσῃ, καθ' οἷονδήποτε τρόπον, τήν λειτουργίαν αὐτοῦ ἢ ἐάν, ἰδίῳ σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀσθενείας, ἀδυνατῇ νά ἀσκήσῃ τά καθήκοντα αὐτοῦ.

Ἡ παῦσις ἔνεκεν ἀδικαιολογίῳ ἀπουσίας ἐκ τῶν συνεδριάσεων ἢ παρακωλύσεως αὐτῶν ἢ ἰδίῳ σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀσθενείας καί ἡ ἀποδοχή τῆς παραιτήσεως κρίνονται ὑπό τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, δι' ἀποφάσεως λαμβανομένης κατὰ πλειοψηφίαν τῶν τριῶν τετάρτων (3/4) τῶν μελῶν αὐτῆς, τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Μέλος παραιτηθέν ἢ παυθέν δύναται νά ἐπανεκληγῇ, ἐφ' ὅσον ἐξέλιπον οἱ λόγοι, οἵτινες ἐπέφερον τήν παραίτησιν ἢ τήν παῦσιν αὐτοῦ, οὐκ ὅμως εἰς τήν ἀμέσως ἐπομένην θητείαν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ιβ. Ἡ ἐκλογή πρὸς ἀνάδειξιν μελῶν νέου Ἡγουμενοσυμβουλίου διεξάγεται ἐντὸς τῆς τελευταίας ἐβδομάδος πρὸ τῆς λήξεως τῆς θητείας τοῦ προηγουμένου.

Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ λήξις τῆς θητείας τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου συμπέσῃ μέ τήν χρεῖαν τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης, τότε παρατείνεται ἡ θητεία του μέχρι τῆς ἐκλογῆς νέας Ἡγουμένης.

ιγ. Μετὰ τὸν θάνατον, τήν παραίτησιν ἢ τήν ἐκπτώσιν Ἡγουμένης διατηρεῖται τό παλαιόν Ἡγουμενοσυμβούλιον, ἐκλήγεται δέ νέον ἅμα τῇ ἐκλογῇ νέας Ἡγουμένης.

Ἐκλογή Ἡγουμενοσυμβούλων:

Ἡ ἐκλογή πρὸς ἀνάδειξιν Ἡγουμενοσυμβουλίου διεξάγεται καθ' ὃν τρόπον καί ἡ τῆς Ἡγουμένης, μέ τās διαφοράς:

α. Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον συγκαλεῖται διὰ προσδιορισμόν ἡμέρας ἐκλογῆς ὑπό τῆς Ἡγουμένης.

β. Τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς προεδρεύει ἡ Ἡγουμένη.

γ. Εἰς τό ψηφοδέλτιον τίθεται ὑποχρεωτικῶς τό σπείρον τοῦ σταυροῦ ἐμπροσθεν δύο (2) ὀνομάτων, οἷος καί ὁ ἀριθμὸς τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων, ἄλλῳσ πως τό ψηφοδέλτιον εἶναι ἄκυρον.

δ. Αἱ Ἡγουμενοσύμβουλοι ἐκλέγονται διὰ πλειοψηφίας καί ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας ἡ ἐκλογή ἐπαναλαμβάνεται πάραυτα. Τά νέα, ὅμως, ψηφοδέλτια καταρτίζονται μόνον μέ τά ὀνόματα τῶν ἰσοψηφῶν. Ἐάν δέ ἐκ δευτέρου ἰσοψηφίσουν, τίθεται κλήρος. Βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ψήφων, ὀρίζονται, ἐξ ἀλλοῦ, καί δύο ἐπιλαχοῦσαι, αἵτινες ἀντικαθιστοῦν ἢ ἀναπληρῶνουν μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, καί ἔχουν τήν αὐτὴν διάρκειαν θητείας πρὸς αὐτά. Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας αἱ ἐπιλαχοῦσαι καί ἡ σειρά αὐτῶν ὀρίζονται διὰ κλήρου.

ε. Διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Πρακτικοῦ τελειοῦται μὲν καί ὁλοκληροῦται ἡ διαδικασία ἐκλογῆς Ἡγουμενοσυμβούλων, αἱ ἐκλεγείσαι δέ ἀναλαμβάνουν καθήκοντα μέ τήν λήξιν τῆς θητείας τοῦ προηγουμένου Ἡγουμενοσυμβουλίου.

στ. Ἡ σειρά τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων, ὅσον καί τῶν ἐπιλαχοῦσῶν, προσδιορίζεται ὑπό τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ψήφων, τās ὁποίας ἔλαβον κατὰ τήν ἐκλογὴν.

Δικαιοδοσίαι τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου:

1. Τό Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀσκεῖ γενικῶς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῆς κειμένης νομοθεσίας τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί τὰ τῆς διαχειρίσεως τῆς μοναστικῆς περιουσίας. Εἰδικώτερον, ἀποδέχεται ἢ ἀποποιεῖται δωρεάς ἢ κληρονομίας, συνάπτει δάνεια, προβαίνει εἰς ἀγοράς καί πωλήσεις κινήτων ἢ ἀκινήτων οἰασδήποτε ἀξίας, κατόπιν τῆς κατὰ νόμον ἐγκρίσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, ὅπου δεῖ, ἀποφασίζει διὰ τήν ἐπέκτασιν ἢ τήν συντήρησιν τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων καί γενικῶς περὶ πάσης ὑποθέσεως καί παντός πράγματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τηροῦν τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους καί τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας.

2. Ἀποφασίζει, τῇ προτάσει τῆς Ἡγουμένης διὰ τήν ῥασσοφορίαν ἢ τήν μεγαλοσχημίαν τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν καί ὑποβάλλει τās ἀποφάσεις ταύτας πρὸς ἔγκρισιν πρὸς τὸν οἰκεῖον Μητροπολίτην.

3. Συντάσσει τὸν προϋπολογισμόν καί τὸν ἀπολογισμόν ἐσόδων καί ἐξόδων τῆς Μονῆς ἐκάστου ἔτους καί ὑποβάλλει αὐτοὺς πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸν Μητροπολίτην.

4. Παρέχει εἰς τās ἀδελφὰς ἄδειαν ἀπουσίας ἐκ τῆς Μονῆς πέραν τῶν τριάκοντα (30) ἡμερῶν, διὰ λόγους

υγείας ἢ δι' ἀπαραιτήτους ἐργασίας τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου ἢ δι' ἄλλην τινά σοβαράν ἀνάγκην, ἐντός τῶν ὁρίων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας.

5. Προτείνει εἰς τὴν Σύναξιν τῆς Μοναχικῆς Ἀδελφότητος τυχόν τροποποιήσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἢ τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ.

ἄρθρον 8

Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος

1. Τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος συγκροτοῦν ἅπανσαι αἱ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ Μοναχολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀδελφαί. Δύναται, ὅμως, νὰ μετᾶσχουν καὶ αἱ δόκιμοι εἰς ὀρισμένας Συναξεῖς κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, ἄνευ ψήφου. Ἀποκλείονται τῆς Συναξέως ἀδελφαί εἰς τὰς ὁποίας ἐπεβλήθη μίαν τῶν ποινῶν τῶν προβλεπομένων εἰς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

2. Αἱ Συναξεῖς τῆς Ἀδελφότητος συγκαλοῦνται ὑπὸ τῆς Ἱγουμένης. Αὕτη ὑποχρεοῦται πρὸς τοῦτο ὡσάκις ζητήσουν τὴν σύγκλησιν τὰ δύο ἕτερα μέλη τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου ἢ τὰ 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος.

3. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος συγκαλεῖται:

α. Διὰ θέματα τῆς ἀρμοδιότητος αὐτῆς, βάσει τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

β. Πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὸ ἀνατιθέμενον εἰς ἐκάστην ἀδελφὴν διακόνημα, ἅπαξ τοῦ ἔτους καὶ κατὰ τὸν μῆνα Ἰανουάριον ἐν ὧσει τοῦ νέου ἔτους.

γ. Πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος δι' ἔκτακτα Ἐκκλησιαστικά ἢ Ἐθνικά ζητήματα.

δ. Εἰς περίπτωσιν ἐκτάκτου καὶ λίαν σοβαροῦ θέματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προκειμένου νὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη τῆς Ἀδελφότητος ἢ πρὸς ἐνημέρωσιν αὐτῆς.

ε. Πρὸς ἐρμηνείαν ἀσαφῶν ἐνδεχομένως διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

στ. Διὰ τὴν τροποποίησιν ἄρθρων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

4. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίῳ, ἐφ' ὅσον εἶναι παρόντα τὰ 2/3 τῶν μελῶν αὐτῆς. Εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν συγκεντρωθῇ τὸ ὡς ἄνω ποσοστὸν, ἡ Σύναξις ἐπαναλαμβάνεται τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὅποτε θεωρεῖται ἐν ἀπαρτίῳ, οἷοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν παρόντων μελῶν, ἐξαιρέσει, τῶν περιπτώσεων ἐκείνων, δι' ἃς ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ προβλέπεται νύξημένος ἀριθμὸς μελῶν.

5. Τῆς Συναξέως προεδρεῖ ἡ Ἱγουμένη, συνεικουρουμένη ὑπὸ τῶν μελῶν τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, εἰς τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἄπτονται τῶν ἀρμοδιοτήτων αὐτοῦ.

6. Τηροῦνται Πρακτικά συνεδριάσεως τῆς συναξέως.

7. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν, ἐξαιρέσει τῶν περιπτώσεων, δι' ἃς προβλέπεται ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ νύξημένη πλειοψηφία.

Ἐπὶ ἰσοψηφίας, ἐάν ἡ ψηφοφορία εἶναι φανερά, ὑπερισχύει ἡ ψῆφος τῆς Προέδρου· ἐπὶ δέ μουσικῆς ψηφοφορίας τίθεται κληῖρος.

8. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Συναξέων τῆς Ἀδελφότητος, ἅπαντα τὰ μέλη ὀφείλουσιν νὰ συμπεριφέρονται ἐναντι ἀλλήλων μετ' ἀπολύτου σεβασμοῦ, λαμβάνοντα τὸν λόγον μόνον κατόπιν εὐλογίας τῆς Ἱγουμένης, πρὸς ἣν δέον νὰ ἐπιδεικνύουσιν πνεῦμα ἐξαιρέτου σεβασμοῦ, εὐλαβείας καὶ πνευματικῆς ὑποταγῆς. Αἱ τυχόν διαφωνοῦσαι ἐπὶ τινος ζητήματος, δέον μετὰ σεμνότητος, ταπεινώσεως, πραότητος καὶ εὐλαβείας, νὰ ἐκθέτουν τὴν γνώμην αὐτῶν.

ἄρθρον 9

Τάξεις μοναζουσῶν

Αἱ δόκιμοι.

Ἡ ἐπιθυμοῦσα νὰ εἰσέλθῃ ὡς δόκιμος εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν, μέ σκοπὸν νὰ μονάσῃ, δέον ὅπως ἔχη τὴν προβλεπομένην ὑπὸ τῆς κειμένης νομοθεσίας ἡλικίαν. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ὑπάρχῃ συγκατάθεσις γονέων, δύναται νὰ ἐγγραφῇ ὡς δόκιμος καὶ μικρότερας ἡλικίας ὑποψηφία, ἐφ' ὅσον διαθέτει θερμότητα ζήλου καὶ ὠριμότητα σκέψεως.

Ἐπιθυμία προκεχωρημένης ἡλικίας καὶ μοναχὴ προερχομένη ἐξ ἐτέρας Μονῆς δὲν γίνονται δεκταί, πλὴν ἐξαιρέσεων διὰ τὰς ὁποίας ἀποφαίνεται τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον, τῇ προτάσει τῆς Ἱγουμένης.

Ἡ ὑποψηφία πρέπει νὰ εἶναι ἄγαμος. Εἰς ὅλως δὲ ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις κηρῶν ἡ ἐγγάμων, δύναται καὶ πάλιν νὰ ἀποφασισθῇ τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον, ὡς ἄνω. Προκειμένου, πάντως, περὶ ἐγγάμου, ἀπαιτεῖται ἐγγραφὸς συγκατάθεσις τοῦ συζύγου πρὸς τοῦτο. Ἐάν δὲ ἡ ὑποψηφία ἔχει τέκνα, διὰ νὰ γίνῃ δεκτὴ, πρέπει αὐτὰ νὰ εἶναι ἐνήλικα. Ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει γίνεται δεκτὴ ὑποψηφία μὲ ἀνήλικα τέκνα.

Ἡ ὄλη ἐν προκειμένῳ διαδικασία ἀποδοχῆς τῶν προσώπων αὐτῶν θὰ διέπῃται ἀπὸ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους καὶ τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Εἰσοχὴ δοκίμου γίνεται κατόπιν οὐσιαστικῆς γνωριμίας αὐτῆς μὲ τὴν Ἀδελφότητα. Οἰκοθεν νοεῖται ὅτι ἡ γνωριμία αὐτῆ θὰ εἶναι ἀποτέλεσμα στενῆς ἐπικοινωνίας μετὰ τῆς Ἱγουμένης καὶ ἐν γένει ἀναστροφῆς μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος. Κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς τῆς ἐπικοινωνίας, ἀφ' ἐνός μὲν θὰ διαφανοῦν οἱ μύχιοι πόθοι τῆς καρδίας τῆς ὑποψηφίας, τὸ ἐνδιάθετον τῆς κλίσεως αὐτῆς πρὸς τὸ «Ἀγγελικὸν Πολίτευμα» καὶ ἡ ἐν γένει ὠθησίς της πρὸς τὴν Ἱ. Μονήν, ἀφ' ἐτέρου δὲ, θὰ διακριθῇ τὸ ποιὸν τοῦ προ-

σώπου της, τό ιστορικόν πλαίσιον τῆς ζωῆς της καί ἡ σωματική καί ἐν γένει ψυχική κατάστασις αὐτῆς. Συγχρόνως, καί ἡ ἰδία ἡ ὑποψηφία θά ἔλθῃ εἰς ἄμεσον ἐπαφήν μέ τήν Μοναστικήν πολιτείαν καί τό συγκεκριμένον Ἱερόν Κοινόβιον καί θά κατατοπισθῇ δεόντως περί τοῦ διέποντος τήν ζωήν αὐτοῦ Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ. Τοιοῦτότρόπως, ἡ μέν ὑποψηφία θά δύναται νά ἀποφασίσῃ ἐλευθέρως, ἀβιάστως καί ἐνσυνειδήτως διά τήν προσέλευσιν αὐτῆς εἰς τήν Ἱ. Μονήν, ὁπότε καί ὑποβάλλῃ σχετικήν αἴτησιν πρός τό Ἱγουμενοσυμβούλιον, τό δέ Ἱγουμενοσυμβούλιον θά εἶναι εἰς θέσιν νά ἀποφανθῇ περί τῆς εἰσδοχῆς της, ἐπί τῆ βάσει τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων.

Ἐφ' ὅσον ἡ ὑποψηφία γίνῃ δεκτή, ἐγγράφεται εἰς τό Δοκιμολόγιον τῆς Μονῆς καί ἐνδύεται ὡς ὀρίζει τό Ἱ. Κοινόβιον διά τās δοκίμους.

Ἄμα τῆ εἰσόδῳ της εἰς τήν Ἱεράν Μονήν ἡ δόκιμος παραδίδει ἅπαντα τά ὑπάρχοντα αὐτῆς εἰς τήν Ἱγουμενήν, εἰς τήν ὁποίαν, μετά Θεόν, ἀναθέτει ἐξ ὀλοκλήρου ἑαυτήν, ἐξαγορευομένη τακτικῶς καί ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ τοῦς λογισμούς καί τās πράξεις αὐτῆς, ὑποτασσομένη μετά σεβασμοῦ εἰς πάντα.

Ἡ δόκιμος συμμετέχει εἰς τήν ὄλην ζωήν καί τό πρόγραμμα τῆς Ἀδελφότητος, οὐδόλως δυναμένη νά ἀπουσιάσῃ τῆς Μονῆς ἄνευ εὐλογίας τῆς Ἱγουμενῆς, ἐπιμελεῖται δέ τῶν ὀρισθέντων δι' αὐτήν διακονημάτων, μετά ζήλου καί πνεύματος ὑποταγῆς πρός ἀπάσας τās ἀδελφάς.

Πρέπει, ἐπίσης, προθύμως νά ἀναγνωρίζῃ τά ὑποδεικνυόμενα εἰς αὐτήν σφάλματά της καί νά ζητῇ συγχώρησιν διά πᾶσαν παρακοήν ἢ παράβασιν.

Ἡ διάρκεια τῆς δοκιμῆς εἶναι τριετής-δύναται ὁμως, κατά τήν κρίσιν τῶν ἀρμοδίων, νά συντμηθῇ ἢ καί νά ἐπιμηκυνθῇ ὁ χρόνος τοῦτος, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας, τῆς πνευματικῆς ὠριμότητος, τοῦ ζήλου καί τῆς προσαρμογῆς εἰς τό πνεῦμα τῆς Κοινοβιακῆς πειθαρχίας καί τῆς μοναστικῆς ἀσκήσεως.

Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δόκιμός τις ἀποδειχθῇ ἀνυπάκουος, σκανδαλοποιός, φίληρις, φιλοκατήγορος καί ἐν γένει ἀπείθαρχος πρός τās ἐπιταγάς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἢ παρουσιάσῃ ἐμφανῆ συμπτώματα ἰδιορρυθμίας καί διαφόρων ψυχολογικῶν ἀποκλίσεων, ἢ ἄλλα τινά στοιχεῖα ἀπάδοντα εἰς τήν μοναχικήν πολιτείαν, καί ἐφ' ὅσον εἶναι ἀνεπίδεκτος διορθώσεως, ἀποβάλλεται τῆς Ἀδελφότητος.

Εἰς περίπτωσιν πάλιν, κατά τήν ὁποίαν δόκιμός τις ἀποχωρήσῃ οἰκειοθελῶς ἐκ τῆς Μονῆς, ἐπανέλθῃ δέ ἀργότερον ἐπί τό αὐτό, δυνατόν νά γίνῃ ἐφ' ἅπαξ καί πάλιν δεκτή ἐάν, τῆ προτάσει τῆς Ἱγουμενῆς ἀποφασίσῃ οὕτως τό Ἱγουμενοσυμβούλιον, καί ὑπό τόν ὅρον νά ἀρχίσῃ ἐκ νέου καί ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀξιώσεως διά τήν προηγουμένην της σειράν, τόν χρόνον τῆς δο-

κιμῆς της, οὐδόλως λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς μέχρι τοῦδε θητείας της.

Ἐάν δόκιμός τις ἀσθενήσῃ βαρέως, βεβαιωθῇ δέ ἰατρικῶς ὅτι ἡ ἀσθενεία της ἐγκυμονεῖ κίνδυνον θανάτου, δυνατόν τό Ἱγουμενοσυμβούλιον, τῆ προτάσει τῆς Ἱγουμενῆς νά ἀποφασίσῃ ὅπως τελεσθῇ ἡ ἀκοιλουθία τῆς μεγαλοσχημίας αὐτῆς.

Ἡ ἐγγραφείσα εἰς τό Δοκιμολόγιον παραδίδει πάντα τά ἑαυτῆς ὑπάρχοντα πρός φύλαξιν ὑπό τῆς Ἀδελφότητος, εἰς τρόπον ὥστε, ἐάν πρό τῆς ῥασοφορίας της ἤθελεν ἀπέλθῃ ἢ ἀποβληθῇ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, νά μήν ἔχῃ οὐδεμίαν οικονομικήν ἀξίωσιν πέραν τῶν ὄσων ἐκείνη κατέθεσεν εἰς εἶδος ἢ εἰς χρῆμα.

Ῥασοφόροι Μοναχαί

Ἐφ' ὅσον ἡ δόκιμος, τῆ προτάσει τῆς Ἱγουμενῆς, κριθῇ παρά τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου ἱκανή διά τά περαιτέρω, καθίσταται, κατόπιν εὐλογίας τοῦ Μητροπολίτου, ὀριστικόν μέλος τῆς Ἀδελφότητος διά ῥασοφορίας καί ἐγγράφεται εἰς τό Μοναχολόγιον. Κατά τήν ῥασοφορίαν ἡ ἀδελφή ἐνδύεται τήν μοναχικήν περιβολήν καί λαμβάνει τό διδόμενον αὐτῆ μοναχικόν ὄνομα.

Ἡ προαγωγή τῶν δοκίμων εἰς ῥασοφόρους γίνεται κατά τήν σειράν προσελεύσεως εἰς τήν Μονήν. Ἡ Ἱγουμενή παρίσταται ὑποχρεωτικῶς ὡς ἀνάδοχος.

Εἰς περίπτωσιν βαρείας ἀσθενείας τῆς Ἱγουμενῆς, εὐλογία αὐτῆς τελεῖται ἡ Κουρά οἰασθήποτε δοκίμου.

Ἡ ῥασοφόρος εἶναι μοναχή μή τετελειωμένη διά τοῦ Σχήματος. Ὅφείλει νά διάγῃ ἐν ταπεινώσει καί ὑποταγῇ, ἐν ἀσκήσει καί θείῳ ἔρωτι, ἐτοιμάζουσα ἑαυτήν διά τήν λῆψιν τοῦ Μεγάλου καί Ἀγγελικοῦ Σχήματος.

Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν ῥασοφόρος τις ἀδελφή ἀσθενήσῃ βαρέως, βεβαιωθῇ δέ ἰατρικῶς ὅτι ἡ ἀσθενεία της ἐγκυμονεῖ θανάσιμον κίνδυνον, δέον ὅπως τό Ἱγουμενοσυμβούλιον, τῆ προτάσει πάντοτε, τῆς Ἱγουμενῆς ἀποφασίσῃ διά τήν μεγαλοσχημίαν αὐτῆς κατόπιν βεβαίως ἐγκρίσεως τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καί καταλήθη προπαρασκευῆς τῆς ἀσθενοῦς.

Μεγαλόσχημοι Μοναχαί

Ἐφ' ὅσον ἡ ῥασοφόρος ἀδελφή, τῆ προτάσει τῆς Ἱγουμενῆς, κριθῇ παρά τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου ἀξία καί ἐπαρκῶς προπαρασκευασμένη διά τήν κουράν, ἐγκρίσει τοῦ Μητροπολίτου, ὀλοκληροῦται ὡς μοναχή, διά τῆς μεγαλοσχημίας.

Ἡ προαγωγή τῶν ἐν τῇ Μονῇ ἀσκουμένων ῥασοφόρων εἰς μεγαλόσχημους γίνεται κατά τήν σειράν προσελεύσεως εἰς τήν Μονήν. Δυνατόν, ὁμως νά τελεσθοῦν καί Μεγαλόσχημαί ἐκτός σειρᾶς, ἐάν, κατά τήν κρίσιν τῶν ἀρμοδίων, ἡ ἔχουσα τήν σειράν πρός

τοῦτο ἀδελφὴ δὲν πληροῖ τὰς ἀναγκαίας προϋποθέσεις ἢ ἐάν συντρέχουν ἄλλοι σοβαροὶ λόγοι, ὡς προκεχωρημένης ἡλικίας, ὑγείας, κ.ο.κ, συμφώνως καὶ πρὸς τὸν παρόντα Κανονισμόν. Ἡ Μεγαλόσχημος Μοναχὴ εἶναι τετελειωμένη Μοναχὴ ὀφείλουσα ὑποταγὴν καὶ ἐγκαταβίωσιν ἰσόβιον ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ. Ἡ Μεγαλόσχημος διὰ δύο πράγματα ἐτοιμάζει ἑαυτὴν·διὰ τὴν Θεϊαν κοινωνίαν καὶ διὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς ζωῆς.

ἄρθρον 10

Ἐάν ἀδελφὴ τις οικειοθελῶς ἀποχωρήσῃ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐπιστρέψῃ ἐντὸς μηνὸς μετ' εἰλικρινοῦς μετανοίας, γίνεται δεκτὴ μόνον ἐφ' ἅπαξ μετὴν συμφωνον γνώμην πρὸς τοῦτο τῆς Ἱγουμένης καὶ τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

Ἄδικαιολόγητος ἀπουσία ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς πέραν τοῦ μηνὸς ἀποτελεῖ λόγον ὀριστικῆς διαγραφῆς ἐκ τοῦ Μοναχολογίου, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, τῇ προτάσει τῆς Ἱγουμένης.

ἄρθρον 11

Περιουσία

Ἡ μοναχὴ ἐν τῇ Ἀδελφότητι οὐδὲν ἴδιον κέκτηται, κατὰ τὴν βασικὴν ἀρχὴν καὶ ἀρετὴν τῆς ἀκτημοσύνης. Τὰ πάντα χρησιμοποιεῖ τῇ εὐλογίᾳ τῆς Ἱγουμένης καὶ οὐδὲν δωρίζει ἢ λαμβάνει ἄνευ τῆς γνώμης καὶ εὐλογίας αὐτῆς.

Ἡ τυχόν ἀκίνητος ἢ κινήτη περιουσία τῆς δοκίμου καὶ τῆς ῥασοφόρου ἀνήκουν κατὰ κυριότητα μὲν εἰς αὐτάς, κατ' ἐπικαρπίαν δὲ εἰς τὴν Μοναστικὴν Ἀδελφότητα.

Πᾶσα ἡ περιουσία τῆς μεγαλοσχήμου μοναχῆς ἅμα τῇ κουρᾷ περιέρχεται αὐτοδικαίως εἰς τὴν Μονήν, συμφώνως πρὸς τὴν κειμένην νομοθεσίαν. Ἐπίσης, ἐάν μετὰ τὴν κουράν γίνῃ κάτοχος περιουσίας ἐκ δωρεᾶς ἢ κληρονομίας, αὕτη πάλιν περιέρχεται εἰς τὴν Μονήν, ὡς ὁ νόμος ὀρίζει.

Ἀδελφὴ ἀποχωροῦσα ὀριστικῶς δι' οἰονδήποτε λόγον ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς δύναται νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτῆς τὰ προσωπικά εἶδη καὶ βιβλία.

Πᾶν τὸ προσφερόμενον οικειοθελῶς, νομίμως καὶ ἐπισήμως δι' ἀφιέρωσιν εἰς χρῆμα ἢ εἰς ἀκίνητα εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν, δὲν δικαιούται νὰ διεκδικήσῃ ἀπερχομένη δι' οἰονδήποτε λόγον ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἀλλῆ φιλιανθρώπως φερόμενον τὸ Ἱγουμενοσυμβούλιον δύναται νὰ ἀποδώσῃ μέρος τι ὡς φιλιανθρωπίαν, ἀνάλογον πρὸς τὸ ὕψος τῆς προσφορᾶς καὶ τὸν χρόνον παραμονῆς αὐτῆς εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν, ἀλλῆ καὶ ἀνάλογον πρὸς τὴν οικονομικὴν δυνατότητα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ἄρθρον 12

Ἡ ἱεραρχία τῶν ἀδελφῶν

Ἡ σειρά τῶν ἀδελφῶν καθορίζεται ἱεραρχικῶς, βάσει τῶν πρεσβείων κουρᾶς ἢ ῥασοφορίας ἢ δοκιμῆς. Αἱ νεώτεροι ἀδελφαὶ πρέπει νὰ ἀπονέμουν τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν εἰς τὰς πρεσβυτέρας ἀδελφάς, αἱ δὲ πρεσβύτεροι νὰ περιβάλλησιν τὰς νεωτέρας μετ' εἰλικρινοῦς ἀγάπης, στοργῆς καὶ κατανοήσεως.

ἄρθρον 13

Καθήκοντα τῶν ἀδελφῶν

1. Ἡ θεμελιώδης μοναχικὴ ἀρχὴ εἶναι ἡ ὑπακοή, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ δεικνύῃ ἐκάστη τῶν ἀδελφῶν πρωτίστως πρὸς τὴν Ἱγουμένην, «μηδὲν παρά γνώμην αὐτῆς διαπράττουσα». Εἰς αὐτὴν θὰ ἀναφέρῃ λεπτομερῶς καὶ ἐπακριβῶς πάντα τὰ κρύφια τοῦ νοός καὶ τῆς καρδίας αὐτῆς, διὰ τῆς παραδεδομένης μοναχικῆς ἐξαγορεύσεως. Πᾶσα ὑπακοή πρὸς τὴν Ἱγουμένην θεωρεῖται γενομένη πρὸς τὸν Κύριον (Μ. Βασιλείου, ΕΠΕ τόμ. 9, σελ. 56).

2. Πᾶσαι αἱ ἀδελφαὶ εἶναι ἴσαι μεταξύ των, μηδὲ τῆς Ἱγουμένης ἐξαιρουμένης, ἡ ὁποία κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον εἶναι «πρῶτη μεταξύ ἴσων». Αἱ ἀδελφαὶ προσφωνοῦν τὴν Ἱγουμένην διὰ τῆς ὀσιακῆς ἐπωνυμίας «Γερόντισσα», μεταξύ των δὲ προσφωνοῦνται μετὴν ἐπωνυμίαν «ἀδελφὴ» καὶ τὸ ὄνομα ἐκάστης.

3. Ἄπασαι αἱ ἀδελφαὶ ἔχουν ὑποχρεωτικῶς τὸν αὐτὸν Πνευματικόν, ὀρισθέντα ὑπὸ τῆς Μονῆς.

4. Αἱ ἀδελφαὶ ὀφείλουν νὰ ἀγαποῦν ἀληθῆ, οἷα ἀγάπην ἐφανέρωσεν καὶ ἐδίδαξεν ὁ Κύριος. Ἡ ἀγάπη, ἂν καὶ ἐκφράζεται ποικιλοτρόπως καὶ ἐξατομικευμένως, πρέπει νὰ εἶναι κοινὴ καὶ ἴση πρὸς ὅλας τὰς ἀδελφάς. Δὲν ἐπιτρέπεται, ἐπ' οὐδενί λόγῳ, ἡ μερικὴ φιλία (Μ. Βασ. ΕΠΕ τόμ. 8, σελ. 148).

5. Ὁ σχολιασμός καὶ ἡ κατάκρισις δέον διὰ τοῦ συνεχῶς ἀγῶνος νὰ ἀπουσιάζουν τῆς Ἀδελφότητος. Αἱ ἀνωφελεῖς συζητήσεις, οἱ ψιθυρισμοί, τὰ νεύματα, αἱ φωναί, ὁ δυνατὸς γέλιος, ἡ εὐτραπελία, εἶναι ξένα πρὸς τὴν ιδιότητα τῆς μοναχῆς.

6. Εἰς τὰς μεταξύ των σχέσεις αἱ ἀδελφαὶ πρέπει νὰ τηροῦν τὴν ἱεραρχίαν.

7. Οὐδεμία τῶν ἀδελφῶν ἐπιπηλῆττει ἢ παρατηρεῖ ἢ διορθώνει ἄλλην, πλὴν τῆς Ἱγουμένης καὶ τῆς ὑπ' αὐτῆς ὀρισθείσης ἀναπηρωτριάς. Ἡ ὑπεύθυνος διακονήματος ἐπεμβαίνει μόνον εἰς ὅ,τι εἶναι σχετικόν μετὰ τὸ διακόνημα αὐτῆς. Δι' ὅτιδήποτε ἄλλο ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἱγουμένην, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς.

8. Τὸ σφάλμα, πάντως, τῆς ἀδελφῆς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ αἰτία καταλαλιᾶς καὶ ἐξουθενώσεως, ἀλλῆ ἀφορμὴ προσεγγίσεως καὶ συμπαραστάσεως. «Τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀληθῆ φιλόστοργοι» (Ρωμ. 12,10).

9. Αι ἀδελφαί πρέπει νά ἀγαποῦν τήν συχνήν χρῆσιν τῶν μοναχικῶν ἐκφράσεων· «συγχώρησον, εὐλόγησον, εὐλογεῖτε, νά εἶναι εὐλογημένον». Οἱ ἀσκητικοί Πατέρες γράφουν ὅτι τό «εὐλόγησον» ἔγκειται ἡ εὐγένεια τοῦ Μοναχοῦ.

Ἐπίσης, αἱ ἀδελφαί δέον νά ζητοῦν εὐλογίαν καί διά τά πλέον μικρά καί ἀσήμαντα πράγματα. Μέγα τό ἐκ τούτου κέρδος, διότι δεικνύει ταπείνωσιν, ἡ δέ ταπείνωσις ἐφελκύει πλοῦσιον τό ἔλεος τοῦ Κυρίου.

10. Αἱ ἀδελφαί γενικῶς δέν ἐπιτρέπεται νά ἐξέρχωνται τῆς Μονῆς, ἐκτός ἂν λόγοι ἀσθενείας ἢ διακονίας ἢ ἄλλης τινός ἀνάγκης ἐπιβάλλῃον τοῦτο, καί πάντοτε κατόπι εὐλογίας τῆς Ἡγουμένης ἢ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

11. Πᾶσαι αἱ ἀδελφαί ὀφείλουν νά ἀσκοῦνται, κατὰ τά παραδεδομένα ὑπό τῶν Ἁγίων Πατέρων θέσμια φυλάττουσαι ἑαυτάς ἐν ἀγγελίᾳ, παρθενίᾳ καί σωφροσύνῃ, ἐν ἀδιαλείπτῳ προσευχῇ καί θείῳ ἔρωτι πρὸς τόν Νυμφίον αὐτῶν Ἰησοῦν Χριστόν. Αἱ ἀδελφαί εἰς τὰς μετὰ τῶν συγγενῶν αὐτῶν σχέσεις δέον νά ἔχωσιν ὑπ' ὄψιν τό «Πόθος Θεοῦ ἀπέσβεσε πόθον γονέων, ὁ δέ λέγων ἀμφοτέρα ἔχειν πεπληάνται ἑαυτόν» (Κλήμαξ ἁγ'). Καθὼς καί τό τοῦ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Ν. Θεολόγου, «ἔσθαι δέ τῷ λογισμῷ τοιαύτην πληροφορίαν μετὰ τήν εἰς τό Κοινόβιον εἴσοδον, τεθνάσαι πάντας γονεῖς τε καί φίλοι καί μόνον ἠγεῖσθαι Πατέρα τε καί Μητέρα τόν Θεόν καί τόν Προεστῶτα».

12. Αἱ ἀδελφαί πρέπει νά διάγουν ἐν ἀκτημοσύνῃ, ἥτις ἐστὶ ἐκ τῶν θεμελιωδῶν ἀρετῶν τῆς Μοναχικῆς πολιτείας. «Μοναχὸς φιλόυλος ἔοικεν ἰέρακι ἐκπετασθέντι, ἔχοντι ἰώρους εἰς τοὺς πόδας, καί ὅπου δ' ἂν καθίσῃ ἐμπλακῆσεται· ὁ δέ αὐτὸς ὡσπερ εὐστολιος ὁδοιπόρος» (Ἁγ. Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, Εὐεργετινὸς τόμ. Α'). Ἡ μοναχὴ οὐδέν ἴδιον κέκτηται, ἢ ὀνομάζει ἢ λογιζέται, ἅπαντα εἶναι κοινά καί εἰς ἐκάστην δίδεται κατὰ τήν ἀνάγκην αὐτῆς, «διεδίδετο ἐκάστῳ καθ' ὅ, τι ἂν τις χρῆαν εἶχεν» (Πράξ. 4, 35).

13. Ἐκάστη τῶν ἀδελφῶν ὀφείλει νά φυλάττῃ καί προσέχῃ ἅπαντα τὰ ἀντικείμενα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς ἀνήκοντα εἰς Αὐτόν τόν Θεόν καί εἰς οὐδένα ἄλλον.

14. Αἱ ἀδελφαί ὀφείλουν νά τηροῦν τό πρόγραμμα τοῦ Ἱ. Κοινοβίου, τόσον τὰ τῆς Θείας λατρείας, ὅσον καί τό τῆς ἐν γένει λειτουργίας τῆς Μονῆς. Κέντρον τῆς ζωῆς τῶν μοναχῶν εἶναι ὁ Ἱερός ναός, τό Καθολικόν τῆς Μονῆς, καί αἱ μοναχαί δι' οὐδέν συνήχθησαν ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἢ διὰ νά λατρεύουν διά παντός τόν Κύριον. Ἐκάστη μοναχὴ ὀφείλει πρωτίστως -ἐκτός μόνον εἰς περίπτωσιν ἀσθενείας, ἢ ὑπαρξίς τῆς ὁποίας ἐλέγχεται μετὰ σχολαστικότητος ὑπό τῆς Ἡγουμένης- ὅπως συμμετέχῃ εἰς πάσας τὰς ἀκολουθίας καί φροντίζῃ κατὰ τήν διάρκειαν αὐτῶν νά κατανοῇ τὰ νοήματα τῶν ψαλλομένων καί ἀναγινωσκομένων, διότι οὕτω θά δυναθῇ διά τῆς πολυχρονίου ἐντρυφήσεως αὐτῆς εἰς

αὐτό, ὅπως ἀποκτήσῃ «νοῦν Χριστοῦ» καί βιοτήν Ἁγίαν. Ὁ Ναός εἶναι διὰ τήν ἀδελφήν «πύλη Οὐρανοῦ» διὰ τῆς ὁποίας ἐπικοινωνεῖ μέ τήν θριαμβεύουσαν ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησίαν ὡς ὑπό τοῦ Κυρίου «ἠγορασμένη ἀπό τῶν ἀνθρώπων» (Ἄποκ. 11,4).

15. Εἰς πάσας τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, ὡς καί ἐν τῇ τραπέζῃ, αἱ μοναχαί φέρουν ῥάσον καί κουκούλιον (αἱ ῥασσοφόροι καί μεγαλόσχημοι). Εἰς ὅσας δέ ἐκ τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων ἡ μοναχικὴ παράδοσις προβλέπει φέρουν καί τό Μέγα Σχήμα.

16. Ἐκάστη ἀδελφὴ ὀφείλει ὅπως ἐκτελεῖ καθημερινῶς τόν ἀτομικόν αὐτῆς κανόνα, κατὰ τήν διατεταγμένην ὥραν «ἐν νυκτί βαθεῖα, βαθυτάτης ἡσυχίας οὔσης, μηδενός ἐνοχλοῦντος, μηδενός ἐκφέροντος τῆς δεήσεως», «τόν νοῦν ἐν τῇ καρδίᾳ συναγούσα». Ὁ κανὼν διὰ μὲν τήν μεγαλόσχημον περιλαμβάνει τέσσαρα (4) κομβοσχοῖνια τῶν τριακοσίων (300) κόμβων καί ἑκατόν εἴκοσι (120) μεγάλης μετανοίας, διὰ δέ τήν ῥασσοφόρον τέσσαρα (4) κομβοσχοῖνια τῶν τριακοσίων (300) κόμβων καί ἐξήκοντα (60) μεγάλης μετανοίας.

17. Κατὰ τὰς πρωϊνάς ὥρας μετὰ τήν ἐκκλησιαστικὴν ἀκολουθίαν γίνεται μελέτη χωρίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς. «Ὅταν ἀναστῆς πρωΐας καθ' ἐκάστην ἡμέραν, πρὸ τοῦ ἐργάσῃ τό ἐργόχειρόν σου μελέτησον εἰς τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ», λέγει ὁ ἀββάς Ἡσαΐας. Καί ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος· «πνευματικὸς λειμὼν καί παράδεισος τρυφῆς ἡ τῶν θείων Γραφῶν ἐστὶν ἀνάγνωσις, παράδεισος δέ τρυφῆς ἐκείνου τοῦ παραδείσου βελτίων».

18. Ὁ χώρος τῆς τραπέζης θεωρεῖται Ἱερός, ὡς ὁ ναός, διότι πάντα τὰ τῆς μοναχῆς ἀποβλέπουσιν εἰς τόν σκοπὸν τῆς κατὰ Χριστόν τελειώσεως αὐτῆς. Διὰ τοῦτο αἱ ἐν τῷ Ἱερῷ Κοινοβίῳ ἀσκούμεναι ὑποχρεοῦνται νά τρώγουν ἐν σιωπῇ ἐν τῇ κοινῇ τραπέζῃ, ὅπου γίνεται ἀνάγνωσις τοῦ Συναξαριστοῦ ἢ Πατερικῶν καί ἐν γένει ψυχωφελῶν κειμένων. Μόνον κατόπι εὐλογίας τῆς Ἡγουμένης δύνανται αἱ ἀδελφαί νά ἀπουσιάσουν ἐκ τῆς κοινῆς τραπέζης, διὰ λόγους ἀσθενείας ἢ ἀναγκαίας τινός διακονίας. Ὑποχρεοῦνται νά τηροῦν τὰς νηστείας τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας καί νά ἀπέχων τῆς κρεωφαγίας. Εἰς τήν τράπεζαν δέν παρατίθεται ἔλαιον κατὰ τήν Δευτέραν, τήν Τετάρτην καί τήν Παρασκευήν, ἐκτός τῶν ἐορτῶν.

19. Ἀπασαί αἱ ἀδελφαί ἐνδύονται δι ὁμοιομόρφου περιβολῆς.

20. Ἡ μοναχὴ δέν ἐπιτρέπεται νά ἐξῆ ἐντός τοῦ κελλήριου αὐτῆς φαγώσιμον ἢ ἄλλον τι ἄνευ εὐλογίας. Παραδίδει δέ τῇ Ἡγουμένῃ ὅτιδῆποτε φέρουν εἰς αὐτὴν γνωστοί ἢ συγγενεῖς τῆς.

21. Δέν ἐπιτρέπεται ἡ παραμονὴ καί ἡ διανυκτέρευσις ἀδελφῆς εἰς κελλήριον ἐτέρας, παρεκτός περιπτώσε-

ως ασθενείας ἢ ἀλλης τινος μεγάλης ἀνάγκης τῆ ἀδείᾳ καί εὐλογία τῆς Ἡγουμένης.

22. Ἀπαγορεύεται ῥητῶς ἡ τέλεισις Γάμων εἰς τὴν Ἱεράν Μονήν.

23. Ἡγουμενεῖον, κεληλιά τῶν μοναζουσῶν καί ῥητοῖ κῶροι διαβιώσεως τῶν μοναζουσῶν, εἶναι ἄβατοι εἰς πάντας μὴ ἐξαιρουμένων καί τῶν γονέων καί συγγενῶν τῆς Ἡγουμένης καί τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

24. Γεωργικαί καί ἄλλαι βαρεῖαι μορφῆς ἐργασίαι εἶναι δυνατόν νά ἐκτελοῦνται ὑπό λαϊκῶν, τῆ εὐθύνη τῆς Ἡγουμένης, ὅταν αἱ ἀδελφαί δέν ἐπαρκοῦν ἢ ἀδυνατοῦν νά ἀνταποκριθοῦν εἰς αὐτάς.

ἄρθρον 14 Διακονήματα

Ἡ ἐργασία ἐν τῇ Μονῇ ἔχει ἀποκλειστικόν καί μόνον σκοπόν τὴν μοναχικὴν τελείωσιν τῶν ἀδελφῶν, διὰ τοῦτο δέ ὀνομάζεται καί διακονήμα, τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν καί τὴν φιλανθρωπίαν, καί δέν ἐπιτρέπεται νά γίνεταί αἰτία πλουτισμοῦ. Διὰ τοῦτο ἡ Ἀδελφότης προσπαθεῖ νά καθλιεργῇ, παραλληλῶς τῶν διακονημάτων τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὴν λειτουργίαν τῆς Μονῆς καί διακονήματα συναφῆ καί ἀρμόζοντα πρὸς τὴν μοναχικὴν ιδιότητα, κατὰ τὴν προτροπὴν τοῦ Μ. Βασιλείου· «προτιμῶντες τὰς τέχνας τὰς διατηρούσας ὑμῖν τὴν ἀπερίσπαστον ζωὴν καί τό εὐπάρεδρον τῷ Κυρίῳ».

Ἐκάστη τῶν ἀδελφῶν ὀφείλει νά ἐπιτελῇ τὴν εἰς αὐτὴν ἀνατεθειμένην διακονίαν μετὰ πάσης προθυμίας καί ἀκριβείας, ὡς ὑπηρετοῦσα τὸν Κύριον. «Ποίει τὰ ἔργα τῆς διακονίας σου εὐσχημα καί ἐπιμελῆ, ὡς τῷ Χριστῷ διακονῶν» (Μ. Βασίλειος).

Ἄρνησις ἀναλήψεως διακονήματος, ὡς πλήρης ἀπόρριψις τῆς μακαρίας ὑπακοῆς καί τῆς ἁγίας ταπεινώσεως, δέν ἐπιτρέπεται. Ἡ ἐπιμονὴ ἐκ μέρους ἀδελφῆς εἰς τὴν ἄρνησιν ἐπισύρει ἐπιτίμιον καί ἐν ἀμετανοσίᾳ συζητεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ θέσις αὐτῆς ἐν τῇ Ἀδελφότητι.

Οὐδέν διακονήμα εἶναι ἰσόβιον καί ἀναπόσπαστον.

Τὰ διακονήματα ἀνατίθενται ἐν πνεύματι ἀγάπης, διακρίσεως καί δικαιοσύνης, ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης, κατὰ τὰς ἀρχὰς ἐκάστου ἔτους, δύναται δέ αὐτὴ ἀνά πᾶσαν στιγμὴν νά προβῇ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς εἰς τὴν ἀλλαγὴν αὐτῶν, ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἱ. Κοινοβίου. Τὴν ἐποπτεῖαν τῶν διακονημάτων ἀσκεῖ ἡ Ἡγουμένη.

Οὐδεμία ἀδελφὴ ἐπιτρέπεται νά ἐπεμβαίη εἰς διακονήματα ἐτέρας, ἔστω καί ἂν πρόκειται περὶ πρεσβυτέρας ἀδελφῆς πρὸς νεωτέραν. Ἐάν ἀδελφὴ τις ἀντιληφθῇ πλημμελεῖ διακονία ἐκ μέρους ἐτέρας ἀδελφῆς ἀναφέρει σχετικῶς τοῦτο εἰς τὴν Ἡγουμένην ἢ εἰς τὴν Ἀναπληρώτριαν αὐτῆς, μὲ σκοπόν τὴν διόρθω-

σιν. Μοναχαί παραβαίνουσαι τὸν κανόνα τοῦτον καί προκαλοῦσαι ἔριδας ἢ παρεξηγήσεις κανονίζονται δι' ἐπιτιμίων.

Τὰ βασικώτερα διακονήματα, εἰς τὰ ὁποῖα δέον νά ἀσχολῶνται αἱ ἀδελφαί τῆς Μονῆς εἶναι:

τῆς Γραμματέως,
τῆς Οἰκονόμου,
τῆς Ταμίου,
τῆς Ἐκκλησιαρχίσσης,
τῆς Βηματαρίσσης,
τῆς Προσφοραρίσσης,
τῆς Ἀρχονταρίσσης,
τῆς Ξεναρίσσης,
τῆς Θυρωροῦ,
τῆς Μαγειρίσσης,
τῆς Ἀρτοποιοῦ,
τῆς Τραπεζοκόμου,
τῆς Δοχειαρίσσης,
τῆς Εὐτρεπιζούσης τὴν Ἱεράν Μονήν,
τῆς Νοσοκόμου,
τῆς Κηπουροῦ,
τῆς Ὑπευθύνου διὰ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ζώων,
τῆς Ἱεροῤῥαπτρίας,
τῆς Κεντητρίας,
τῆς Ἀγιογράφου, κ.ἄ.

ἄρθρον 15 Τηρούμενα βιβλία

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τηροῦνται τὰ ἑξῆς ἐπίσημα βιβλία:

1. Πρωτόκολλον εἰσερχομένων καί ἐξερχομένων ἐγγράφων.
2. Βιβλίον πρακτικῶν Ἡγουμενοσυμβουλίου.
3. Βιβλίον πρακτικῶν συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος.
4. Μοναχολόγιον.
5. Δοκιμολόγιον.
6. Κτηματολόγιον.
7. Βιβλίον Ταμείου (Καθημερινὸν ἡμερολόγιον).
8. Βιβλίον Πρακτικῶν καταμετρήσεων.
9. Βιβλίον ἐνταλμάτων πληρωμῶν καί διπλοτύπων εἰσπράξεων.
10. Βιβλίον καταγραφῆς ἱερῶν Λειψάνων καί περιπέστων Εἰκόνων.
11. Βιβλίον καταγραφῆς Τιμηλῶν καί ἀφιερωμάτων.
12. Βιβλίον καταγραφῆς
13. Πᾶν ἕτερον βιβλίον προβλεπόμενον ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων διὰ τὰ Ν.Π.Δ.Δ. Ἄπαντα τὰ ἀνωτέρω θεωροῦνται ὑπὸ τῆς οἰκείας Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Διὰ τὴν τήρησιν τῶν ἀνωτέρω ὀρίζονται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου δύο Ἀδελφαί, αἵτινες νά ἐκτελοῦν ἢ μία χρέη Γραμματέως καί ἡ ἑτέρα χρέη Ταμίου.

Ἡ Ἑγουμένη ἐποπτεύει πάντα τὰ ἐν τῇ Μονῇ.

Ἡ ταμίας τηρεῖ τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν διαχείριση τῶν οικονομικῶν τῆς Ἀδελφότητος λογιστικά βιβλία. Καταρτίζει ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὰ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου τὸν προϋπολογισμόν καὶ τὸν ἀπολογισμόν ἐσόδων καὶ ἐξόδων καθ' ἕκαστον ἔτος. Ἐνεργεῖ εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐγκεκριμένου ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου ἐτησίου προϋπολογισμοῦ, ἐκδίδουσα τὰ οἰκεία διηλότυπα.

Προσφοραὶ πρὸς τὴν Ἱερὰν Μονὴν ἐνεργοῦνται εἰς χεῖρας τῆς Ταμίου ἢ δι' ὠρισμένην κατηγορίαν εἰσπράξεων, εἰς χεῖρας ἐτέρας Ἀδελφῆς ὀριζομένης ὑπὸ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου ὡς ἐντολοδόχου. Ἀναλήψεις καταθέσεων παρὰ Τραπεζῆς καὶ λοιπῶν Ὄργανισμῶν ἐνεργοῦνται ὑπὸ τῆς Ταμίου ἢ ἐτέρας Ἀδελφῆς, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.

Ἡ Γραμματεὺς φυλάττει ἐπιμελῶς τὰ ἀρχεῖα καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Καταρτίζει τὰ Πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου καὶ τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος τὰ ὁποῖα καὶ προσυπογράφει. Συντάσσει δὲ πᾶν οἰονδήποτε ἔγγραφο ἀφορῶν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν καὶ τὴν Ἀδελφότητα.

ἄρθρον 16 Πειθαρχικός ἔλεγχος

Τὰ ἐπιτίμια δὲν ἀποτελοῦν τιμωρίαν, ἀλλ' ἔχουν θεσπισθεῖ ὑπὸ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ὀργανώσεως τοῦ μοναχικοῦ βίου, διὰ λόγους παιδαγωγικούς (ιατρειὰν τῶν νοσοῦντων), διὰ τὴν ἀρμονικὴν συμβίωσιν τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος καὶ διὰ τὴν προστασίαν αὐτῆς ἀπὸ τυχόν ἀμελείας ἢ παρεκτροπᾶς.

Συνήθη ἐπιτίμια εἶναι τὰ ἀκόλουθα:

1. Νουθεσία καὶ κατ' ἰδίαν παρατήρησις. «Ἐάν ἀμαρτήσῃ εἰς σέ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε καὶ ἔληξον αὐτὸν μεταξύ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου».
2. Ξηροφαγία, ἀγρυπνία, κομβοσκοίνια, μετάνοια.
3. Ἐπίπληξις ἐνώπιον τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.
4. Ἐπίπληξις ἐνώπιον τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.
5. Ἀποχὴ ἐκ τῆς Τραπεζῆς δι' ὀρισμένης ἡμέρας.
6. Παῦσις ἀπὸ διακονήματος καὶ ἀνάθεσις νέου.

Τὰ ἀνωτέρω ἐπιτίμια ἐπιβάλλονται ὑπὸ τῆς Ἑγουμένης.

7. Ὑποβιβασμὸς εἰς τὴν ἱεραρχικὴν τάξιν, προσωρινὸς ἢ μόνιμος.

Ἡ ποινὴ αὕτη ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου.

8. Ἀποκλεισμὸς ἐκ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος, ἢ διάρκειά τοῦ ὁποῖου ὀρίζεται ἐκάστοτε ὑπ' αὐτῆς.

Ἡ ὡς ἄνω ποινὴ ἐπιβάλλεται ὑπὸ τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.

9. Προσωρινὴ ἀπομάκρυνσις ἐκ τοῦ Ἱ. Κοινοβίου, ἐπὶ διάστημα οὐχὶ μεγαλύτερον τοῦ ἔτους, καὶ ἀποστολὴ εἰς ἑτέραν Ἱ. Μονήν, κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου.

10. Ὅριστικὴ ἀποβολὴ ἐκ τῆς Μονῆς. Αὕτη ἐπιβάλλεται μετὰ πολλῆς φειδοῦς καὶ κατόπιν ἐξαντλήσεως ὅλων τῶν ἄλλων μέσων παιδαγωγίας καὶ σωφρονισμοῦ, πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ διατήρησιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἀδελφότητος, καθ' ὅτι αἱ ἀνυπάκουοι γίνονται δυσπειθεῖς καὶ παρακοῆς διδάσκαλοι.

Αἱ δύο αὗται τελευταῖαι ποιναὶ ἐπιβάλλονται εἰσρηγτικῶς ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς Νόμους καὶ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας.

Πρὸ τῆς ἐπιβολῆς οἰουδήποτε ἐπιτιμίου, δεόν νά ἀκουσθῇ ἡ ἐπιτιμωμένη ἀδελφή, ἥτις δύναται εἰς τὰς ὑπ' ἀριθ. 7-10 περιπτώσεις νά ὑποβάλλῃ καὶ γραπτῶς τὴν ἀπολογίαν αὐτῆς, καθουμένη πρὸς τοῦτο ἐγγράφως παρὰ τοῦ Ἑγουμενοσυμβουλίου. Ἡ ἐπιτιμωμένη μετέχει μὲν τῆς διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς συγκαλουμένης Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος καὶ ὑπερασπίζει ἑαυτήν, ἀπέχει ὅμως ὑποχρεωτικῶς τῆς ψηφοφορίας. Ἄν ἡ ἐν λόγῳ ἀδελφή ἀπουσιάσῃ, ἀναβάλλεται ἡ σύγκλησις τῆς Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος καὶ ὀρίζεται νέα. Ἐάν καὶ πάλιν ἀπουσιάσῃ, ἡ δὲ ἀπουσία αὐτῆς δὲν ὀφείλεται εἰς ἀσθένειαν ἢ ἀλλοῦ σοβαροῦς λόγους, ἐπιβάλλεται ἡ ποινὴ ἐρήμην αὐτῆς.

Ἡ ἐπιτιμωθεῖσα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 9 ποινῆς, στερεῖται, ἐφ' ὅσον χρόνον διαρκεῖ ἡ ποινὴ αὐτῆς, τοῦ δικαιώματος παραστάσεως καὶ ψηφοφορίας εἰς τὰς Συνάξεις τῆς Ἀδελφότητος καὶ δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἀρίθμωσιν τοῦ συνόλου τῶν μελῶν αὐτῆς, ὡσάκις ἐρευνᾶται ἡ ὑπαρξὶς ἀπαρτίας εἰς αὐτάς. Ἡ ἀπαρτία ὑπολογίζεται ἐν προκειμένῳ, μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἐν λόγῳ ἀδελφῆς ἐκ τοῦ γενικοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν τοῦ Κοινοβίου.

Ἡ ἐπιβολὴ τῆς ὑπ' ἀριθ. 10 ποινῆς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ συνεπάγεται αὐτοδικαίως τὴν διαγραφὴν τοῦ μέλους ἐκ τῆς Ἀδελφότητος τῆς Μονῆς.

Τὰ ὄργανα τῆς Μονῆς τὰ ἐπιβάλλοντα τὰ ἀνωτέρω ἐπιτίμια, δεόν ἀπαραιτήτως νά μὴν ἠσμονοῦν ὅτι ἐκπληροῦν λειτούργημα, τοῦ ὁποῖου ἀποκλειστικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ ἴασις τοῦ νοσοῦντος καὶ ἡ ἀπρόσκοπτος λειτουργία τῆς Ἀδελφότητος, οὐχὶ δὲ ἡ ἰκανοποίηση προσωπικῶν ἐμπαθειῶν. Δέον, ὅθεν, νά ἐπιδεικνύουν μεγίστην σύνεσιν, ἀγάπην, πραότητα, δικαιοσύνην καὶ ἀντικειμενικὴν κρίσιν τῆς παραβάσεως, κατὰ τὴν προτροπὴν τοῦ Μ. Βασιλείου: «Πρὸς δὲ τοὺς ἐπιτιμωμένους, οἷαν ἂν διάθεσιν ἀναλάβοι πατὴρ καὶ ἱατρός, μετὰ συμπαθείας καὶ εὐσηπλαχνίας κατ' ἐπιστήμην θεραπειῶν ὁ τρόπος» (Μ. Βασιλείου, ΕΠΕ τόμ. 9, σελ. 130).

Ἄρθρον 17
Ὁ Πνευματικός

Διά τας ἀνάγκας τῆς μυστηριακῆς ζωῆς τῆς Ἀδελφότητος καί ἰδιαίτερος διά τήν ἐν αὐτῇ εὐρυθμον καί κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ Ἱεροῦ τῆς Μετανοίας καί Ἐξομολογήσεως Μυστηρίου, ἡ Ἠγουμένη, τῇ συμφώνῳ γνώμῃ συμπάσης τῆς Ἀδελφότητος προτείνει εἰς τόν οἰκείον Μητροπολίτην τόν ἐπιλεγέντα διά τό ἔργον τοῦ Πνευματικοῦ - Ἐξομολόγου τῆς Ἀδελφότητος κληρικόν, ὁ δέ Μητροπολίτης διορίζει αὐτόν.

Ὁ Πνευματικός δέον ὅπως διάγη, εἰ δυνατόν, ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν 40 ἐτῶν, ἔχη τήν πνευματικὴν πατρότητα, ὁρθῶς περί τήν πίστιν, διακρίνεται ἐπὶ συνέσει καί βίῳ ἀνεπιλήπτῳ καί εἶναι ἔμπειρος περί τήν θεωρίαν καί τήν πράξιν τῆς μοναχικῆς καί δὴ τῆς Κοινοβιακῆς ζωῆς.

Λαμβάνει γνώσιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καί προσαρμόζει τό ἔργον του πρὸς αὐτόν, οὐδόλως δικαιούμενος νά διδάσκη ἢ νά παροτρύνῃ τὰς ἀδελφὰς εἰς οἰανδήποτε ἀπ' αὐτοῦ παρέκκλισιν ἢ ἀπόκλισιν.

Δέν ἔχει λόγον εἰς τὰ διοικητικά ἢ διαχειριστικά θέματα τῆς Μονῆς καί εἶναι ἔτοιμος ἀνά πάσαν στιγμήν νά παύσῃ διακονῶν τήν Ἀδελφότητα, μηδόλως ἀπαιτῶν «δικαίωμα» διαποιμάνσεως αὐτῆς παρά τήν θέλησιν καί ἀποδοχὴν αὐτῆς. Κατά τήν ἐπιβολὴν ἐπιτιμίων, ὅπου ταῦτα ὑπεισέρχονται εἰς τήν ζωὴν τῆς Ἀδελφότητος καί θίγουν τήν λειτουργίαν τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου, ζητεῖ τήν γνώμην τῆς Ἠγουμένης ἢ τῆς νομίμου Ἀναπληρωτρίας αὐτῆς.

Ὁφείλει νά συνεργάζεται ἀγαστῶς μετά τῆς Ἠγουμένης διά πᾶν θέμα ἀνακύπτον ἐντός τῆς Ἀδελφότητος, ἐάν δέ τό ἀπαιτοῦν αἱ ἀνάγκαι τῶν ἀδελφῶν, δύναται νά τελῇ Συνάξεις συγκαλουμένης ὑπὸ τῆς Ἠγουμένης, συμβουλευόμενος κατ' αὐτὰς γενικῶς μετά μεγάλης διακρίσεως τὰς μοναχὰς διά τήν πνευματικὴν πρόοδον αὐτῶν.

Ἄρθρον 18
Φιλοξενία

Ἡ φιλοξενία ἀποτελεῖ ἐντολήν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἔτι δέ καί παρακαταθήκην τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

Ἡ φιλοξενία συνιστᾷ ἔμπρακτον ἔκφρασιν τοῦ ὅλου Εὐαγγελικοῦ πνεύματος τῆς φιλαδελφείας, τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καί τῆς διακονίας τῆς σωτηρίας τῶν ἀπανταχόθεν τῆς γῆς προσερχομένων ἡμῖν καί δεομένων τῆς ἡμετέρας συμπαραστάσεως συνανθρώπων ἡμῶν.

Κατόπιν τούτων, ἡ Ἀδελφότης ἡμῶν ὑποδέχεται πάντα ἄνθρωπον, ὅστις κρούει τήν θύραν τῆς Ἱ. Μονῆς, μέ τήν πίστιν ὅτι ἐν αὐτῷ ὑποδέχεται τόν δι' ἡμᾶς ξενιτεύσαντα Κύριον.

Ἡ Ἠγουμένη, ἡ ὁποία ἀπαραιτῶς πρέπει νά γνωρίζῃ πόσοι καί ποῖοι εἰσῆλθον εἰς τήν Μονήν, ὀφείλει νά σπεύδῃ πρὸς συνάντησιν τῶν ἐπισκεπτῶν, ὅταν αὐτοὶ τό ζητήσουν, μετά χαρᾶς καί Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς ἀγάπης, ἵνα οἰκοδομησῇ μέ τό παράδειγμα αὐτῆς καί τήν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν αὐτῆς.

Συνεχῶς πρέπει νά ἐνχοῦν εἰς τὰ ὦτα αὐτῆς αἱ φράσεις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου· «Φῶς μέν μοναχοῖς Ἄγγελοι, φῶς δέ πάντων μοναχοῖς».

Οἱ φιλοξενούμενοι συμμετέχουν εἰς τήν λατρευτικὴν ζωὴν τῆς Ἀδελφότητος καί εἰς διακονίας ἐχούσας σχέσιν πρὸς τήν συντήρησιν καί τήν λειτουργίαν τοῦ Ξενῶνος ἢ νά ἀπασχολῶνται, κατὰ τὰς δυνατότητας αὐτῶν, καί μέ ἄλλας διακονίας, τῇ εὐθύνη καί διακρίσει τῆς Ἀρχονταρίσεως καί τῇ ἀπαραιτῶς εὐλογίᾳ τῆς Ἠγουμένης.

Οἱ φιλοξενούμενοι καί οἱ προσκυνηταὶ ἐν γένει ὀφείλουν νά γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἱ. Μονὴ δέν εἶναι χώρος παραθερισμοῦ καί διασκεδάσεως, ἀλλὰ τόπος προσευχῆς, ἡσυχίας καί ἀγιασμοῦ. Ὑποχρεοῦνται, ὡς ἐκ τούτου, νά διάγουν κοσμίως ἐν αὐτῇ, φέροντες σεμνήν ἀμφίεσιν καί ὀμιλοῦντες περιορισμένως, οὐδόλως δέ θορυβοῦντες ἢ γελοῦντες ἀπρεπῶς. Τήν εὐθύνην διά τὰ ἀνωτέρω φέρει ἡ ἀδελφὴ τῆς ὁποίας οἱ συγγενεῖς ἢ γνωστοὶ φιλοξενοῦνται, ὡς καί ἡ ἔχουσα τό διακόνημα τῆς φιλοξενίας.

Ἀπαγορεύεται τό κάπνισμα ἀπολύτως καί εἰς πάσας ἐντός τῆς ἐσωτερικῆς αὐλῆς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί εἰς ὅλους τοὺς χώρους πού περικλείονται ἐντός τοῦ περιβάλλοντος αὐτῆς.

Μουσικὰ συγκροτήματα, χοροὶ, γλέντια, ραδιόφωνα, μαγνητόφωνα, καί ὁποιοσδήποτε ἄλλος τρόπος ψυχαγωγίας καί μέ ὁποιοδήποτε μέσον ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς, τόσον κατὰ τήν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀποτομῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, ὅσον καί καθ' ὅλην τήν διάρκειαν τοῦ ἔτους, μηδέ τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας καί τῆς Πρωτομαγιάς ἐξαιρουμένων. Ἡ ἀπαγόρευσις ἰσχύει δι' ὅλους τοὺς χώρους τῆς Ἱ. Μονῆς, διά τόν δενδοφυτευμένον ἐξωτερικόν αὐλιον χώρον καί διά τοὺς χώρους τοὺς ἀνήκοντας εἰς αὐτήν.

Ἄρθρον 19
Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς

Πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α. Αἱ ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί τῶν προσκυνημάτων προερχόμενοι πρόσοδοι.

β. Αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς πωλήσεως τῶν ἐργοχειρῶν τῶν ἀδελφῶν καί τῶν δοκίμων.

γ. Αἱ πρόσοδοι ἐξ ἐκμεταλλεύσεως τῆς τυχόν κινητῆς ἢ ἀκινήτου περιουσίας αὐτῆς.

- δ. Αί ἐκ συντάξεων τῶν ἀδελφῶν.
- ε. Αἱ πάσης φύσεως δωρεαί, εἰσφοραί καί κληρονομία προερχόμενα ἐκ χρηστῆς πηγῆς.
- στ. Αἱ τυχόν Κρατικά ἐπιχορηγήσεις.
- ζ. Αἱ μέσῳ Ἑρανικῆς ἐπιτροπῆς πρόσοδοι.
- η. Αἱ ἐκ τῆς λειτουργίας ἐκθέσεως εἰδῶν εὐλαβείας ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ.
- θ. Πᾶσα ἄλλη πρόσοδος προερχομένη ἐκ χρηστῆς καί νομίμου πηγῆς.

ἄρθρον 20

Διαχείρισις τῶν πόρων

- Αἱ ὡς ἄνω πρόσοδοι δαπανῶνται:
- α. Διά τὴν συντήρησιν τῆς Ἀδελφότητος.
 - β. Διά τὰς ἀνάγκας λειτουργίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.
 - γ. Διά τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων καί τὴν προμήθειαν ζωοτροφῶν.
 - δ. Διά τὴν ἀγοράν βιβλίων καί εἰδῶν εὐλαβείας διὰ τὴν Ἐκθεσιν.
 - ε. Διά τὴν φιλοξενίαν.
 - στ. Διά τὴν συντήρησιν τῶν ἥδη ὑφισταμένων κτισμάτων.
 - ζ. Διά τὴν ἀνοικοδόμησιν νέων κτισμάτων
 - η. Διά φιланθρωπικούς καί ἱεραποστολικούς σκοπούς.
 - θ. Διά τὴν συντήρησιν καί τὴν λειτουργίαν τῶν Ἱερῶν προσκυνημάτων.
 - ι. Διά τὴν βοήθειαν τῶν ἱεραποστολικῶς ἐργαζομένων ἐκτός τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας.
- Πᾶσα δαπάνη μὴ προβλεπομένη ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

ἄρθρον 21

Σφραγίς

Ἡ σφραγίς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι κυκλική, ἔχουσα εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, πέριξ δὲ τῆς εἰκόνας δύο κύκλους. Καί εἰς μὲν τὸν ἐξωτερικόν ἔχει τὴν ἐπιγραφὴν: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ», εἰς δὲ τὸν ἐσωτερικόν τὴν ἐπιγραφὴν «ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ ΝΑΟΥΣΗΣ» σὲ βυζαντινὴ γραφὴ ἀμφότερας.

ἄρθρον 22

Περὶ τροποποιήσεως Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ

Ὁ παρῶν Ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς τροποποιεῖται τῇ εἰσηγήσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, δι' ἀποφάσεως τῶν 2/3 τῶν μελῶν τῆς Ἀδελφότητος, ἐγκρινομένης ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

ἄρθρον 23

Καθ' ἀπάσας τὰς Δεσποτικάς καί Θεομητορικάς ἑορτάς, ὡς ἐπίσης καί εἰς μνήμας μεγάλων Ἀγίων, ἦτοι Ἀποστόλων, Ἱεραρχῶν, Μεγαλομαρτύρων καί Ὁσίων τελεῖται ἀγρυπνία ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

ἄρθρον 24

Ἡ εἴσοδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς παραμένει ἀνοικτή, καθ' ὅσας ὥρας ὀρίζει ἡ Ἀδελφότης, ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν.

ἄρθρον 25

Ἡ Ἱερά Μονὴ πανηγυρίζει: τὴν 29ην Αὐγούστου εἰς τὴν μνήμην τῆς Ἀποτομῆς τῆς Τιμίας Κεφαλῆς τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Προφήτου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου.

ἄρθρον 26

Πᾶν μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ζήτημα ἢ θέμα ἀντιμετωπίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου λαμβανομένης συμφώνως πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καί τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους.

ἄρθρον 27

Ἡ ἰσχὺς καί ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ παρόντος Ἑσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τιμίου Προδρόμου Ναούσης ἄρχει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἡ Ἡγούμενη, τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί ἡ Ἀδελφότης εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν πιστὴν εὐσυνείδητον, ἀκριβῆ καί μετὰ ζήλου ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

ἄρθρον 28

Ὁ παρῶν Ἑσωτερικὸς Κανονισμὸς συνετάγη ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ὑπογράφεται ὡς ἑπεται.

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Τιμίου Προδρόμου,
15ῃ Ἰουλίου 2010

Ἡ Καθηγουμένη
Μεθοδία Βεντούρη

Τὰ Μέλη

1. Θεολογία Ντόβα
2. Θεοφανὼ Εὐθυβουλίδου
3. Ἰωσηφία Ῥοδίου

Ἐσωτερικός Κανονισμός Γυναικείας Κοινοβιακῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Πάντων Βεροίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΒΕΡΟΙΑΣ, ΝΑΟΥΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΝΙΑΣ
ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΒΕΡΟΙΑΣ

Εἰς τό ὄνομα τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Ὁμοουσίου,
Ζωοποιοῦ καί ἀδιαιρέτου Τριάδος.

Ἐν ἔτει δισχιλιοστῶ ἐνάτῳ διά πρεσβειῶν τῶν Ἀγίων Πάντων, τῶν Ἐφόρων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς, πάντων τῶν ἐν αὐτῇ ὀσιακῶς τελειωθέντων πατέρων καί ἀδελφῶν, τῶν τε εὐλαβῶν κτιτόρων, ἀνακαινιστῶν καί συντηρητῶν αὐτῆς, ἔχουσαι ὑπ' ὄψει:

α. Τήν τάξιν καί παράδοσιν τῆς καθ' ἡμᾶς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας περὶ τοῦ Μοναχικοῦ βίου,

β. Τό ἄρθρον 39 παρ. 4 τοῦ Νόμου 590/77 « Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», καί

γ. Τόν ὑπ' ἀριθμ. 39/12 -30 Ἰουνίου 1972 Καταστατικόν Κανονισμόν «Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καί Ἑσυχαστηρίων», *προβαίνομεν* χάριτι Θεοῦ, εἰς τήν σύνταξιν τοῦ παρόντος Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ τῆς Μοναστικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος, ἵνα ρυθμίζονται δι' αὐτοῦ, «εὐσχημόνως καί κατά τήν τάξιν», τά τῆς ὀργανώσεως τῆς προαγωγικῆς τοῦ πνευματικοῦ βίου καί τῆς διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μονῆς.

Ἄρθρον 1
ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΙΔΡΥΣΙΣ

Ἡ ἀνέκαθεν ἀνδρῶα Ἱερά Μονή τῶν Ἀγίων Πάντων, κειμένη ἐπὶ τὰ Πιέρια ὄρη, στήν περιοχῇ Γαλακτός, τοῦ οἰκισμοῦ Ἐλαφίνας, τοῦ Δήμου Μακεδονίδος, τοῦ Νομοῦ Ἡμαθίας, ὑπαγομένη δέ εἰς τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας, ἔλκει τὰς ρίζας τῆς ἐκ τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, καθηγιασμένη οὕσα ὑπὸ τῶν ἱερῶν ἀγώνων τῶν ἐν αὐτῇ ἀθλησάντων μακαριστῶν πατέρων. Σήμερον συνεχίζει τήν λειτουργία τῆς ὡς Γυναικεία καί Κοινοβιακή, συμφώνως πρὸς τό

Προεδρικόν Διάταγμα τό ὁποῖον ἐξεδόθη τήν 10νν Σεπτεμβρίου 2007 καί ἐδημοσιεύθη τήν 14νν Σεπτεμβρίου 2007 εἰς τό Φ.Ε.Κ. ὑπ' ἀριθμ. 196, τεύχος Α.

Ἡ Μονή ἀποτελεῖ ἐκ τοῦ Νόμου Νομικόν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου αὐτοτελές, αὐτοδιοίκητον καί ἀνεξάρτητον, διεπόμενον βάσει τῶν περὶ μοναχικῶν καθεστώτων ὀριζομένων ὑπὸ τῶν Θείων καί Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ὑπάγεται δέ εἰς τήν πνευματικὴν ἐποπτεῖαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας.

Ἡ Μοναστικὴ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς θεωρεῖται ὑφισταμένη καί λειτουργοῦσα καί ἂν ἀκόμη ἀπομείνῃ ἐν αὐτῇ μία μόνον ἀδελφή, εἰς τό πρόσωπον τῆς ὁποίας συγκεντρῶνται ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι καί τὰ καθήκοντα, ὡς ἀναγράφονται ἐν τῷ παρόντι.

Ἡ Ἱερά Μονή θεωρεῖται, ὡς εἴπωμεν ἀνωτέρω, ἐν ἐνεργείᾳ καί λειτουργίᾳ καί ἂν ἀκόμη ἀπομείνῃ μία μόνον ἀδελφή. Καί ταύτης ὅμως ἀποθανούσης, ἡ Ἱερά Μονή δέν θεωρεῖται διαληλυμένη, ἀλλῆ ὅτι τελεῖ αὕτη ἐν διακοπαῖς καί ὑπὸ τὴν ἀμεσον ἐπίβλησιν καί παρακολούθησιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας.

Ἄρθρον 2
ΣΚΟΠΟΣ

Σκοπός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, συμφώνως πρὸς τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ ἐν Κοινοβιακῇ πολιτείᾳ ἀδιάλειπτος δοξολογία τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, ὁ δὲ διὰ λειτουργικῶν καί κατ' ἰδίαν προσευχῶν, διὰ συνεχοῦς κατὰ Θεόν ἀσκήσεως καί ἐν ἀγίαις διακονίαις ἀγιασμός τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκουμένων καί ἡ ὑπ' αὐτῶν τελεία βίωσις τῆς κατὰ Θεόν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Μυστηριακῆς ζωῆς, ὁδηγούσης εἰς ψυχικὴν αὐτῶν σωτηρίαν καί θέωσιν.

Ἄρθρον 3
ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΙ ΤΟΥ ΟΙΚΕΙΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Ὁ Ἐπίσκοπος, τό ὁρατόν σημεῖον τῆς ὀργανικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, εἰς τόν ὁποῖον ἡ ἀδελφότης ὀφείλει νά ἀποδίδῃ τήν πρὸς τό ἀξίωμα αὐτοῦ ἀρμόζουσαν τιμὴν καί τόν προσήκοντα σεβα-

σμόν, ἔχει συμφώνως τοῖς ἱεροῖς κανόσι καί τῷ Καταστατικῷ Χάρτη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Νόμος 590/1977 ἄρθρο 39) τὰς κάτωθι διακαιοδοσίας:

α. Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, ὡς ὀρίζει ἡ τάξις τῆς κατ' Ἀνατολῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

β. Ἀσκεῖ πατρικῶς καί προστατευτικῶς τήν ἀνωτάτην πνευματικὴν ἐποπτείαν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί μεριμνᾷ δια τὴν κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας λειτουργίαν αὐτῆς.

γ. Ἐγκρίνει τὴν ἐκλογήν τῆς ἀναδειχθείσης ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος ἀδελφῆς ὡς Ἠγουμένης, καθὼς καί τῶν Ἠγουμενοσυμβούλων ἀδελφῶν.

δ. Ἐγκρίνει καί τελεῖ τὴν κουράν τῶν προτεινομένων ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου ἀδελφῶν.

ε. Παρέχει ἄδειαν ἀπουσίας εἰς τὴν Ἠγουμένην πέραν τῶν πέντε (5) ἡμερῶν καί ἐκτὸς Ἑλλάδος πέραν τῶν τριάκοντα (30) ἡμερῶν καί ἐγκρίνει τὰς ὑπ' αὐτῆς καί ὑπὸ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου διδομένας ἀδείας ἀπουσίας τῶν ἀδελφῶν ἐκτὸς Ἰ. Μητροπόλεως.

στ. Τῇ προτάσει αὐτῆς διορίζει τὸν Πνευματικὸν τῆς Ἀδελφότητος. Εὐκταῖον εἶναι ὁ Πνευματικὸς νὰ δύναται νὰ καλύπτῃ καί τὰς λατρευτικὰς ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ Κοινοβίου. Εἰς περίπτωσιν, ὅμως, ἀδυναμίας αὐτοῦ, μεριμνᾷ διὰ τὴν κάλυψιν αὐτῶν ὁ Μητροπολίτης.

ζ. Ἐλέγχει τὴν νομιμότητα τῆς οἰκονομικῆς διαχείρισεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καί ἐγκρίνει τὸν Προϋπολογισμόν καί τὸν Ἀπολογισμόν ἐσόδων καί ἐξόδων αὐτῆς ἐκάστου ἔτους.

η. Ἀνακρίνει τὰ κανονικὰ παραπτώματα τῶν ἀδελφῶν, κατόπιν προτάσεως τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

θ. Λαμβάνει τὰ προσήκοντα μέτρα, τῇ συνδρομῇ καί τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς, προκειμένου νὰ διαφυλάττεται ἡ ἱερότητα τῶν χώρων τῆς Μονῆς ἀπὸ ἀνευλαβεῖς ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἀπαγορεύσῃ πέρειξ καί πλησίον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἄρθρον 4

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΑ ΑΥΤΗΣ

Ἄργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι:

α. Ἡ Ἠγουμένη.

β. Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον.

γ. Ἡ Σύναξις τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 5

Η ΗΓΟΥΜΕΝΗ

Ἡ Ἠγουμένη, ὡς πνευματικὴ μήτηρ τῆς Ἀδελφότητος, ἀγρυπνεῖ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἐμπιστευμένων αὐτῇ παρὰ Θεοῦ πνευματικῶν τέκνων, «ὡς λόγον ἀποδώσουσα» ὑπὲρ

αὐτῶν, ἐπιμελουμένη καί διακονοῦσα ἐν ἐπιγνώσει τῶν ἑαυτῆς καθηκόντων καί φόβῳ Θεοῦ, ἐν ἀγάπῃ καί ταπεινοφροσύνῃ, ἐν διακρίσει καί εὐσπλαχνία, τὰ τῆς πνευματικῆς καταρτίσεως, τῆς προκοπῆς καί τῆς σωτηρίας μιᾶς ἐκάστης τῶν ἀδελφῶν. Ὀφείλουσιν, ὡς ἐκ τούτου, ἅπανσαι αἱ ἀδελφαὶ τὴν κατὰ Θεὸν προσήκουσαν αὐτῇ ὑπακοήν. Αὕτη, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, ὀφείλει νὰ εἶναι «ἀπληρὴς ὁδηγός, γνώστης τῶν Θείων Γραφῶν, ἀπερίσπαστος, ἀφιλόργυρος, ἀπράγμων, ἡσύχιος, ἀμνησίκκος, ἀκενόδοξος, ἀνυπερήφανος, ἀκολλάκευτος, ἀπερίτρεπτος, μηδὲν προτιμῶσα τοῦ Θεοῦ». Σὺν πᾶσι τούτοις τηρεῖ ἀνύστακτον τὸν πόθον τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν, ἵνα ἀνημμένας τὰς λαμπάδας κρατοῦσαι, ἀκούσωσιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς τὴν μακαρίαν ἐκείνην φωνήν: «Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται, ἐξέλθετε εἰς ὑπάντησιν αὐτοῦ».

Καθίκοντα καί δικαιοδοσίαι αὐτῆς:

α. Μνημονεύεται ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς Ἀκολουθίαις, κατὰ τὸν κεκανονισμένον τρόπον.

β. Παρακολουθεῖ τὴν τήρησιν τοῦ τυπικοῦ τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ κατὰ καιροῦς τιθεμένου προγράμματος Ἀκολουθιῶν, διακονιῶν καί πάσης φύσεως ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ. Προτείνει εἰς τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον τὴν πρόσληψιν ἢ τὴν ἀποβολὴν δοκίμων, τὴν ρασοφορίαν καί τὴν κουράν τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν.

δ. Ἀγρυπνεῖ πάντοτε, διὰ τὴν ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν τέλλεσιν τοῦ διωρισμένου παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων μοναχικοῦ κανόνος μιᾶς ἐκάστης αὐτῶν καί οἰκονομεῖ τὰς ἰδιαιτέρας περιπτώσεις.

ε. Ἀναθέτει τὰ διακονήματα τῶν ἀδελφῶν.

στ. Παρέχει εἰς τὰς ἀδελφὰς ἄδειαν ἀπουσίας διὰ σοβαρὸν τινα λόγον ἢ δι' ἀνάγκην 25 μέχρι 30 ἡμερῶν, ὡσάκις κρίνει τοῦτο ἐπιβεβλημένον· πέραν δέ τούτων τὴν ἄδειαν χορηγεῖ ὁ Μητροπολίτης.

ζ. Μεριμνᾷ διὰ τὴν διατροφήν, τὴν ἐνδυμασίαν, τὴν νοσηλείαν καί διὰ πάντας, ἐν γένει, τοὺς ὄρους διαβιώσεως ἀπάσης τῆς Ἀδελφότητος.

η. Δέχεται τὴν ἐν ταπεινώσει ἐξαγόρευσιν τῶν λογισμῶν τῶν ἀδελφῶν καί, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, συμπαρίσταται, ἐνθαρρύνει, συμβουλεῖται, ἐπιπλήττει ἢ καί δίδει παιδαγωγικῶς ἐπιτίμια διὰ τὴν ἐκκοπήν τῶν παθῶν.

θ. Συγκαλεῖ τὴν Ἀδελφότητα εἰς συνάξεις πνευματικῆς οἰκοδομῆς.

ι. Προεδρεύει τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καί τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος.

ια. Ἐλέγχει τὸ Ταμεῖον, τὴν Γραμματεῖαν καί τὴν Διαχείρισιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ιβ. Ἐκπροσωπεῖ τὴν Ἱεράν Μονὴν ἐνώπιον πάσης Ἐκκλησιαστικῆς, Διοικητικῆς καί Δημοτικῆς Ἀρχῆς, παντός Δικαστηρίου, Ὁργανισμοῦ, Νομικῶν Προσώ-

πων Δημοσίου καί Ἰδιωτικοῦ Δικαίου καί παντός ἐν γένει τρίτου.

Ἐάν, δι' οἰονδήποτε λόγον, κωλύεται ἡ Ἡγουμένη, ἡ Ἱερά Μονή ἐκπροσωπεῖται παρ' ἐνός μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, (κατόπιν ἀποφάσεως αὐτοῦ, λαμβανομένης τῆ εἰσηγήσει τῆς Ἡγουμένης).

Δι' εἰδικήν ὑπόθεσιν ἢ κατηγορίαν ὑποθέσεων, ἡ Ἡγουμένη δύναται, ἀποφάσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, νά ἀναθέσῃ, τήν ἐκπροσώπησιν τῆς Ἀδελφότητος εἰς ἕτερον μέλος αὐτοῦ ἢ καί νά προσλάβῃ, ἐγκρίσει τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, νομικόν σύμβουλον.

ιγ. Ὑπογράφει πᾶν ἐπίσημον ἔγγραφον ἐξερχόμενον ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς καί τά διπλότυπα εἰσπράξεως καί πληρωμῶν, ὡς καί τά ἐντάλματα δι ἀνάληψιν χρημάτων. Δεσμεύει τήν Ἱεράν Μονήν ἐνώπιον παντός τρίτου διά τῆς ὑπογραφῆς της τιθεμένης παρ αὐτήν τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, θέτουσα ὑποκάτω τῆς, ὑπογραφῆς αὐτῆς τήν φράσιν «καί αἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφαί».

ιδ. Ὅριζει κατά τήν κρίσιν της, μίαν τῶν ἀδελφῶν, ἵνα ἀναπληροῖ αὐτήν ἐν τῇ ἀπουσίᾳ της ἢ ὁσάκις, λόγῳ ἀσθενείας ἢ ἀλλοῦ τινός παροδικοῦ κωλύματος, ἀδυνατεῖ νά ἀσκήσῃ τά καθήκοντά της.

Ἡ Ἀναπληρώτρια ἐνεργεῖ ἀντ' αὐτῆς εἰς τὰς ὡς ἄνω περιπτώσεις καί μόνον ἐπί τρεχούσης φύσεως ἢ κατεπιγόντων θεμάτων περιορίζεται δε ἐν γένει, ἐντός τῶν πλαισίων, τά ὁποῖα καθορίζει ἡ ἀπουσιάζουσα Ἡγουμένη. Ἡ Ἀναπληρώτρια προεδρεύει τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καί τῶν Συνάξεων τῆς Ἀδελφότητος, εἰς τὰς προαναφερθείσας περιπτώσεις.

Εἰς περίπτωσιν καθῆν ἡ ὑπό τῆς Ἡγουμένης ὀριθεῖσα ὡς Ἀναπληρώτρια ἀδελφή ἀπουσιάζει ἢ κωλύεται νά ἀσκήσῃ τά καθήκοντά της, ἡ Ἡγουμένη ἀναπληροῦται ὑπό τῆς πρώτης τῶν Ἡγουμενοσυμβούλων, κωλυομένης δέ καί αὐτῆς, ὑπό τῆς δευτέρας. Ἐάν καί αὕτη κωλύεται, τήν Ἡγουμένην ἀναπληροῖ ἡ πρώτη κατά σειράν πρεσβείων κουρᾶς ἀδελφή, κωλυομένης δέ καί αὐτῆς, ἐπίσης, ἡ ἐπομένη κ.ο.κ.

Ἐκλογὴ τῆς Ἡγουμένης

Ἡ Ἡγουμένη καθίσταται δι' ἐκλογῆς ἐάν ἡ Ἱερά Μονή ἔχει ἐγκαταβιούσας τουλάχιστον πέντε (5) ἀδελφάς, ἀλλῶς διορίζεται ὑπό τοῦ οικείου Μητροπολίτου, κατά τά ὀριζόμενα ὑπό τοῦ Νόμου 590/ 1977 ἄρθρον 39, παράγραφος 5 (περὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) καί ὁ διορισμός ἰσχύει ἐφ' ὅσον εἰς τήν Ἱεράν Μονήν ἐγκαταβιοῦν ὀλιγότεραι τῶν πέντε(5) ἀδελφῶν. Συμπληρωμένου τοῦ ἀριθμοῦ πέντε (5), συμπεριλαμβανομένης καί τῆς διορισθείσης Ἡγουμένης εἰς αὐτόν, γίνεται ἡ ἐκλογὴ Ἡγουμένης κατά τά ὀριζόμενα εἰς τόν παρόντα Κανονισμόν.

Ἡ δι' ἐκλογῆς ἀναδειχθεῖσα Ἡγουμένη εἶναι ἰσόβιος, ἔστω καί ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκαταβιουσῶν ἀδελφῶν μειωθῇ κάτω τῶν πέντε (5).

Ἡ ἐκλογὴ τῆς Ἡγουμένης λαμβάνει χώρα ὡς ἀκολουθῶς:

Μετά τήν χρεῖαν τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης, ὡς Τοποτηρήτρια, ἀναλαμβάνει ἀμέσως καί αὐτοδικαίως ἡ ἀδελφή ἡ ἔχουσα τὰ πρεσβεῖα τῆς κουρᾶς.

Ἡ ἐκλογὴ διεξάγεται τό ἀργότερον εἴκοσι (20) ἡμέρας μετά τήν χρεῖαν τῆς θέσεως καί προαναγγέλλεται πέντε (5) ἡμέρας ἐνωρίτερον, δι' ἀνακοινώσεως ἐν τῇ τραπέζῃ καί διά τοιχοκολλησεως ἐγγράφου εἰς τήν θύραν τῆς τραπέζης.

Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγειν καί ἐκλέγεσθαι ἔχουν ἅπασαι αἱ ἔχουσαι μοναχικὴν κουράν ἀδελφαί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς καί αἱ ρασοφόροι, πλὴν τῶν δοκιμῶν.

Ἡγουμένη ἐκλέγεται ἡ λαβοῦσα τὰς περισσοτέρους ψήφους. Ἐάν ἐκλεγῇ ρασοφόρος, ὑποχρεοῦται ἀμέσως μετά τήν ἐκλογὴν καί πρό τῆς ἐνθρονίσεως αὐτῆς νά καρῆ εἰς Μεγαλόσχημον.

Εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας τίθεται κλῆρος κατά τό ἀποστολικόν πρότυπον.

Τά τῆς προετοιμασίας καί διεξαγωγῆς τῶν ἐκλογῶν ἐκτελεῖ ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἐκ τῆς Τοποτηρήτριας, ἡ ὁποία καί προεδρεύει, μετά τῆς ἐχούσης τὰ πρεσβεῖα μετ' αὐτήν ἀδελφῆς καί μιᾶς εἰσέτι μοναχῆς ὀριζομένης ὑπό τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ὡς γραμματέως. Κατ' ἀρχήν, συντάσσεται βᾶσει τοῦ Μοναχολογίου καί γνωστοποιεῖται εἰς τήν Ἀδελφότητα, ὀνομαστικὸς κατάλογος τῶν ἐχόντων δικαίωμα ψήφου, ὅσον καί τῶν ἐχόντων δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἀδελφῶν. Κατά τήν ὀρισθεῖσαν ἡμέραν ἡ Ἀδελφότης συνέρχεται εἰς τό Καθολικόν τῆς Μονῆς μετά τό πέρας τῆς Ἱ. Ἀκολουθίας ἢ τῆς Θ.Λειτουργίας. Διαπιστωθείσης τῆς ἀπαρτίας ἄρχεται ἡ διαδικασία τῆς ἐκλογῆς.

Ἐκάστη ψηφοφόρος ἀδελφή λαμβάνει ἐσφραγισμένον ψηφοδέλτιον εἰς τό ὁποῖον ἀναγράφονται δακτυλόγραφα τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν ἐχόντων δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι καί ἐκλέγειν ἀδελφῶν καί θέτει ἐκάστη τό σημεῖον τοῦ Σταυροῦ (+) πρό τοῦ ὀνόματος τῆς προτιμῆσεώς της (μόνον ἕναν Σταυρόν). Ἐπειτα ὑπογράφει εἰς τόν ὑπό τῆς Ἐφορευτικῆς Ἐπιτροπῆς καταρτισθέντα κατάλογον τῶν ἐκλογέων.

Μετά τό πέρας τῆς ψηφοφορίας ἡ Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἀποσφραγίζει τήν ψηφοδόχον καί καταμετροῦνται αἱ ψήφοι ἐνώπιον τῆς Ἀδελφότητος, ἡ ὁποία ὑποχρεοῦται νά εἶναι παρούσα μέχρι τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ ἀποτελέσματος καί τῆς διευθετήσεως ἐνδεχομένων ἐνστάσεων σχετικῶν μέ τήν ἐκλογὴν, αἱ ὁποῖα ὑποβάλλονται ἀμέσως μετά τήν καταμέτρηση τῶν ψήφων καί μόνον τότε. Ἐάν σημειωθῇ τό σημεῖον

του Σταυρου σέ περισσότερα από ένα ονόματα, τό ψηφοδέλιτον εἶναι ἄκυρον. Ἐάν ἀκυρωθῆ ἡ ἐκλογή, διεξάγεται εὐθύς νέα ψηφοφορία.

Τῆς ἐκλογῆς ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριος δέσις ἐν τῷ Καθολικῷ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Ἡ ἐκλεγείσα Καθηγουμένη ἐγκαθίσταται ἐκκλησιαστικῶς ὑπό τοῦ οικείου Μητροπολίτου εἰς σχετικὴν τελετουργίαν καὶ ἀκολουθῶς ἀναλαμβάνει τὰ καθήκοντά της καὶ ἀσκεῖ αὐτὰ ἰσοβίως, ἐπιφυλασσόμενη τῶν περὶ δικαστηρίων διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Ν.590, ἄρθρον 59, παρ.5).

Περατωθείσης τῆς ἐκλογῆς συντάσσεται πρακτικόν, ὃπερ ὑπογράφεται ὑφ' ἀπασῶν τῶν ἀδελφῶν, αἱ ὁποῖαι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἀφ' ἐνός μὲν ὑποβάλλεται ἐντὸς τριημέρου εἰς τὸν οικεῖον Μητροπολίτην καὶ ἀφ' ἐτέρου δέ Οὗτος παρακαλεῖται νὰ ἐγκρίνη τὴν ἐκλογὴν καὶ ἐντὸς δέκα (10) ἡμερῶν νὰ προβῆ εἰς τὴν ἐνθρόνισιν τῆς ἐκλεγείσης Ἡγουμένης, δι' ἐιδικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας.

Χρεια τῆς θέσεως τῆς Ἡγουμένης

Ἡ θέσις τῆς Ἡγουμένης χρεύει:

- α. Ἐνεκα θανάτου αὐτῆς.
- β. Ἐνεκα παραιτήσεώς της.
- γ. Ἐνεκα ἐκπτώσεως αὐτῆς:

1. Ἐάν παραβιάζῃ τὸν παρόντα Κανονισμόν καὶ ἐφ' ὅσον δέν θελήσῃ νὰ ἀνανήψῃ, ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς διαδοχικὰς ἐγγράφους συστάσεις τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

2. Ἐάν ἀποδειχθῇ ἀνεπαρκὴς πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ εἰς αὐτὴν ἐμπεισιευμένου λειτουργήματος, εἴτε λόγῳ γήρατος εἴτε λόγῳ πιστοποιουμένης ἰατρικῶς ἀνιάτου ἢ μακροχρονίου πνευματικῆς ἢ σωματικῆς ἀσθενείας.

3. Ἐάν καταδικασθῇ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων ὡς αἰρετικὴ ἢ ἐπὶ διαπράξει βαρέων ἠθικῶν ἢ κανονικῶν παραπτωμάτων, ὅποτε ἡ ἐκπτώσις ἐπέρχεται ἅμα τῇ τελεσιδικῶ καταδίκῃ αὐτῆς.

Ἄρθρον 6

ΤΟ ΗΓΟΥΜΕΝΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ἡ ἐν γένει διοίκησις, διαχείρισις καὶ εὐθύνη ἐπὶ πάντων ἐν γένει θέματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τῆς Ἀδελφότητος αὐτῆς ἀνήκει εἰς τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον.

Ὡς Ἡγουμενοσύμβουλοι ἐκλέγονται πρόσωπα διακρινόμενα ἐπ' ἀρετῇ καὶ διαθέτοντα διοικητικὰ προσόντα, εὐσεβῆ ζῆλον, αὐταπάρνησιν καὶ ταπεινὸν φρόνημα. Πρόσωπα διακρινόμενα διὰ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν συνέπειάν των εἰς τὴν μοναχικὴν ζωὴν καὶ τὴν ἐνθερμον δραστηριότητα ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς τοῦ Ἱ. Κοινοβίου, πρὸ πάντων δέ, πρόσωπα δυνάμενα νὰ συνεργασθοῦν ἐν ταπεινώσει καὶ ἀγάπῃ μετὰ τῆς

Ἡγουμένης καὶ νὰ συμβάλουν εἰς τὴν εὐρυθμοτέραν λειτουργίαν καὶ τὴν προαγωγὴν τῆς Ἱ. Μονῆς. Ὄφείλεται δέ αὐταῖς ὁ προσήκων ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος σεβασμός.

1. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον εἶναι τριμελὲς μετὰ τῆς Ἡγουμένης, ὅταν ἡ ἀδελφότητα ἀριθμῆ μέχρι εἴκοσι (20) μοναχῆς καὶ πενταμελὲς πέραν τῶν εἴκοσι (20) ἀδελφῶν. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ὀρίζει τὴν Οἰκονόμον, τὴν Ταμίαν καὶ τὴν Γραμματέα.

2. Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται ἡ Ἡγουμένη νὰ δικαιοπρατῆ ἄνευ τῶν Συμβούλων οὔτε καὶ αἱ Σύμβουλοι ἄνευ τῆς Ἡγουμένης.

3. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον συνεδριάζει ὡσάκις ἤθελε κληθῆ ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης ἢ αἰτήσουσιν τὴν σύγκλησίν του τὰ μέλη αὐτοῦ.

4. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν. Ἐπὶ ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ γνώμη τῆς Ἡγουμένης.

5. Κατὰ τὰς συνεδριάσεις τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἅπαντα τὰ μέλη αὐτοῦ ἐκφράζουν ἐλευθέρως τὰς ἀπόψεις των, συμπεριφέρονται δέ ἔναντι ἀλλήλων, μετ' ἀπολύτου σεβασμοῦ καὶ σεμνοπρεπείας. Ἐπὶ διαφωνίας, δύναται νὰ αἰτήσουν ὅπως ἐγγραφῆ ἡ γνώμη των εἰς τὰ πρακτικά.

6. Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἀσκεῖ γενικῶς, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱ. Κανόνων καὶ τῆς κειμένης νομοθεσίας, τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τὰ τῆς διαχειρίσεως τῆς τυχόν ὑπαρχούσης μοναστηριακῆς περιουσίας.

7. Ἀποφασίζει, τῇ προτάσει τῆς Ἡγουμένης καὶ τῇ συμφώνῳ γνώμῃ τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός τῆς Ἀδελφότητος, διὰ τὴν ρασοφορίαν ἢ τὴν μεγαλοσχημίαν τῶν ὠρίμων πρὸς τοῦτο ἀδελφῶν καὶ γνωρίζει τὰς ἀποφάσεις ταύτας εἰς τὸν οικεῖον Μητροπολίτην.

8. Συντάσσει τὸν Προϋπολογισμόν καὶ τὸν Ἀπολογισμόν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τῆς Μονῆς ἐκάστου ἔτους καὶ ὑποβάλλει αὐτοὺς εἰς τὸν οικεῖον Μητροπολίτην.

9. Προτείνει εἰς τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος τυχόν τροποποιήσεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἐν ὄλῳ ἢ ἐν μέρει, ἢ συμπλήρωσιν αὐτοῦ.

10. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου διεξάγεται καθὼν τρόπον καὶ τῆς Ἡγουμένης. Ἐντὸς δέ πέντε (5) ἡμερῶν ἀνακοινοῦται τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐκλογῆς εἰς τὸν Μητροπολίτην καὶ ἡ ἐπικύρωσις παρέχεται γραπτῶς.

11. α. Τὰ μέλη τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου προέρχονται ἐκ τῆς ἀδελφότητος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐκλέγονται ὑπ' αὐτῆς διὰ μίαν 5ετίαν. β. Δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι ἔχει πᾶν μέλος τῆς ἀδελφότητος, πλὴν τῶν δοκίμων.

12. Ἡ ἀνάδειξις τῶν μελῶν τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου γίνεται δι' ἀπολύτου πλειοψηφίας τῶν ψηφίζοντων μελῶν τῆς ἀδελφότητος. Μὴ ἐπιτυχανομένης κατὰ ταῦτα ἐκλογῆς, ἡ ψηφοφορία ἐπαναλαμβάνεται.

Ἐφ' ὅσον αὕτη ἐκ νέου καταστῆ ἄγονος, διεξάγεται τρίτη τοιαύτη, ὅτε ἡ ἀνάδειξις γίνεται διὰ σχετικῆς πλειοψηφίας.

13. Ἡ ἐκλογή διεξάγεται μυστικῶς διὰ ψηφοδελτίων καὶ ἐντός τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς καὶ τῆς ἐκλογῆς τῆς Ἠγουμένως.

14. Τὴν ἐκλογὴν διεξάγει τριμελής Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐξ ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

15. Μετὰ τὸν θάνατον ἢ τὴν παραίτησιν ἢ ἔκπτωσιν τῆς Ἠγουμένως διατηρεῖται τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον καὶ μετὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς νέας Ἠγουμένως τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον παραμένει μέχρι λήξεως τῆς θτείας αὐτοῦ.

α. Καθήκοντα Γραμματέως:

Ἡ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διεξάγει τὴν πάσης φύσεως ἀλληλογραφίαν τῆ ὑποδείξει τῆς Ἠγουμένως. Εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν διαφύλαξιν καὶ τήρησιν τοῦ ἀρχείου τῆς Μονῆς, καταγράφει τὰ Πρακτικὰ τῶν Συνάξεων τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου καὶ τῆς Ἀδελφότητος. Παρακολουθεῖ τὴν ἀλληλογραφίαν, τὸ βιβλίον Πρωτοκόλλου, τὸ Μοναχολόγιον, τὸ Δοκιμολόγιον καὶ φυλάσσει τὴν σφραγίδα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

β. Καθήκοντα Οἰκονόμου:

Ἡ Οἰκονόμος εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν καθόλου διαχείρισιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἡ Οἰκονόμος, σέ συνεργασία πάντοτε μετὰ τῆς Ἠγουμένως, μεριμνᾷ διὰ τὴν προμήθειαν καὶ συντήρησιν τῶν τροφίμων καὶ ὀλων τῶν χρειῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Χορηγεῖ τὰ ἀναγκαῖα εἰς τὸ Μαγειρεῖον καὶ τὴν Τράπεζαν.

Λαμβάνει φροντίδα διὰ τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τῶν ἀδελφῶν καὶ εἰσπείνεται σχετικῶς εἰς τὴν Ἠγουμένην καὶ τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον.

Εἶναι ὑπεύθυνος εἰς τὴν ἀποθήκην τροφίμων καὶ εἰς τὴν ἱματιοθήκην τῆς Μονῆς. Μεριμνᾷ διὰ τὰς ἀγορὰς καὶ εἰσπείνεται τὰ διαχειριστικὰ θέματα εἰς τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον.

Ἡ Οἰκονόμος εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἔργων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ τὴν συντήρησιν ἢ ἐπέκτασιν τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων καὶ ἐν γένει φροντίζει διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

γ. Καθήκοντα Ταμίου:

Ἡ Ταμίας εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν διαφύλαξιν τοῦ ταμείου καὶ τὴν τήρησιν τῶν βιβλίων αὐτοῦ. Τηρεῖ τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν διαχείρησιν τῶν οικονομικῶν τῆς Ἀδελφότητος λογιστικὰ βιβλία. Καταρτίζει, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, τὸν Προϋπολογισμόν καὶ τὸν Ἀπολογισμόν ἐσόδων καὶ ἐξόδων, καθέκαστον ἔτος. Ἐνεργεῖ εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐγκεκριμένου ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἐτησίου Προϋπολογισμοῦ, ἐκδίδουσα τὰ

ἠριθμημένα οἰκεῖα διπλότυπα ὑπογραφόμενα ὑπὸ τῆς Ἠγουμένως καὶ τῆς Ταμίου καὶ καταχωρίζει αὐτὰ εἰς τὸ βιβλίον Ταμείου. Διενεργεῖ τὰς εἰσπράξεις καὶ πληρωμὰς, διὰ διπλοτύπων ἀποδείξεων ἠριθμημένων.

Ἀναλήψεις καταθέσεων παρὰ Τραπεζῆς καὶ λοιπῶν Ὄργανισμῶν ἐνεργοῦνται ὑπὸ τῆς Ταμίου ἢ ἐτέρου προσώπου, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου. Πᾶν ἔντυπον θεωρεῖται καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ἀριθμημένον κατὰ σελίδαν καὶ σφραγίζεται ὑπὸ τῆς σφραγίδος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

ἄρθρον 7

Ἡ ΣΥΝΑΞΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

1. Τὴν Σύναξιν τῆς Ἀδελφότητος συγκροτοῦν ἅπασαι αἱ ἀδελφαὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου, δύνανται νὰ μετέχουν καὶ αἱ δόκιμοι εἰς ὀρισμένας συνάξεις.

2. Συγκαλεῖται ὑπὸ τῆς Ἠγουμένως καὶ τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου:

α. Εἰς περίπτωσιν ἐκτάκτου καὶ ἰλίαν σοβαροῦ θέματος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, προκειμένου νὰ ζητηθῇ ἡ γνώμη τῆς Ἀδελφότητος ἢ πρὸς ἐνημέρωσιν αὐτῆς.

β. Πρὸς ἐκλογὴν τῆς Ἠγουμένως καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ἠγουμενοσυμβουλίου.

γ. Διὰ τὴν τροποποίησιν τῶν μὴ βασικῶν διατάξεων τοῦ παρόντος κανονισμοῦ.

δ. Πρὸς ἐνημέρωσιν τῆς Ἀδελφότητος διὰ τὸ ἀνατιθέμενον εἰς ἐκάστην ἀδελφὴν διακόνημα.

Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν καὶ τηροῦνται πρακτικὰ.

Εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τῶν 2/3 τῶν μελῶν αὐτῆς ἢ τουλάχιστον τοῦ ἡμίσεος σὺν μιᾷ αὐτῶν.

ἄρθρον 8

Τὸ Ἠγουμενοσυμβούλιον εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσλαμβάνῃ νομικὸν σύμβουλον ἀνεγνωρισμένης νομικῆς ἰκανότητος καὶ ἐμπορούμενον ὑπὸ χριστιανικῶν ἀρχῶν διὰ ὀρισμένον χρόνον.

ἄρθρον 9

ΠΟΡΟΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

α. Αἱ πόροι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς εἶναι αἱ χάριν αὐτῆς εἰσφοραὶ ἐν γένει τῶν Ἀδελφῶν αὐτῆς, τῆς Ἐκκλησίας, τῶν πιστῶν, τῶν Νομικῶν Προσώπων καὶ τοῦ Κράτους καὶ αἱ πρόσοδοι ἐξ αὐτῶν.

β. Ἄπαξ τοῦ μηνός ἡ Ἠγουμένη μετὰ τῆς Οἰκονόμου καὶ τῆς Ταμίου ἀποσφραγίζουν τὸ παγκάρι τῆς Μονῆς, καταμετροῦν τὰ ἐκ τῆς κηρωπηθείσης ἔσοδα

καί εισάγουν τὰς εισφορὰς τῶν πιστῶν εἰς τὸ ταμεῖον, συντασσομένου πάραυτα σχετικοῦ Πρακτικοῦ ὑπογραφομένου καί ὑπὸ τῶν τριῶν.

Ἄρθρον 10
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΠΟΡΩΝ

Αἱ ἐκ τῶν ἀνωτέρων πηγῶν προερχόμεναι πρόσοδοι δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσι:

1. Διὰ τὴν συντήρησιν τῆς ἀδελφότητος.
2. Διὰ τὰς ἀνάγκας λειτουργίας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.
3. Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν ἐγκαταστάσεων τοῦ Καθολικοῦ καί τῶν λοιπῶν οἰκοδομημάτων.
4. Διὰ τὴν οἰκοδόμησιν καί προσθήκην νέων ἐγκαταστάσεων.
5. Διὰ τὴν φιλοξενίαν.
6. Δι ἐλεημοσύνας.
7. Πᾶσα δαπάνη μὴ προβλεπομένη ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀποφασίζεται ὑπὸ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου.

Ἄρθρον 11
Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ

α. Ὁ Πνευματικὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς διορίζεται ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καί Καμπαρίας, κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ὀλομελείας τῆς Ἀδελφότητος.

β. Ὁ Πνευματικὸς ἐξομολογεῖ καί τελεῖ Ἐφημεριακά καθήκοντα ὡσὰκτις δύνανται· εἰς περίπτωσιν ἀδυναμίας αὐτοῦ, ἡ Ἱερά Μονὴ θά ἐξυπηρετῆται ὑπὸ ἱερέως, φροντίδι τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου. Ὁ Πνευματικὸς συνεργάζεται μετὰ τῆς Ἡγουμένης διὰ πᾶν θέμα ἀνακύπτον ἐντὸς τῆς Ἀδελφότητος καί, ἐάν τὸ ἀπαιτοῦν αἱ ἀνάγκαι τῶν ἀδελφῶν, τελεῖ συνάξεις συγκαληόμενας ὑπὸ τῆς Ἡγουμένης, καθ ὅς συμβουλεύει τὰς ἀδελφὰς διὰ τὴν καλυτέραν πνευματικὴν ἐπίδοσιν καί πρόοδον.

γ. Παρακλήσει τῆς Ἀδελφότητος πρῶτος καί ἰσόβιος Πνευματικὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Πάντων διορίζεται παρὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Βεροίας, Ναούσης καί Καμπαρίας ὁ Ἁγιορείτης Ἀρχιμανδρίτης π. Παῦλος Χατζημανέττας, ὡς Πατὴρ καί Πνευματικὸς Ὁδηγὸς τῶν ἀδελφῶν τῆς νῦν Ἀδελφότητος καί εἰς ὃν ὀφείλει αὐτὴ ὑπακοὴν καί εὐγνωμοσύνην.

Θέλησις δέ ἡμῶν εἶναι ὅτι οὗτος ἢ ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ τῆς ἡμετέρας Ἀδελφότητος ἰσοβίως.

Ἄρθρον 12
Η ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΩΝ

Ἡ Ἱερά Μονὴ ὑπακούουσα εἰς τὸ ἀποστολικόν «τὴν φιλοξενίαν διώκοντες» καί ἀσπαζομένη τὴν Ἀγιοπατερικὴν Παράδοσιν καί τὴν τηρουμένην τοιαύτην ὑπὸ

τῶν Ἱερῶν Κοινοβιακῶν ἐν Ἑλλάδι Μονῶν, παρέχει ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνατοτήτων τῆς φιλοξενίαν, εἰς πρόσωπα πνευματικά.

Ἡ φιλοξενία ἀποτελεῖ ἐντολήν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἐτι δέ καί παρακαταθήκην τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

Ἄγνωστα πρόσωπα δέν φιλοξενοῦνται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ.

Οἱ φιλοξενούμενοι παρακολουθοῦν τὰς Ἱεράς Ἀκολουθίας καί συμμετέχουν εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Ἀδελφότητος.

Ἄρθρον 13
ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ δέν τελιοῦνται γάμοι καί βαπτίσεις.

Ἄρθρον 14

Ἡ εἴσοδος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς παραμένει ἀνοικτὴ καθ ὅς ὥρας ὀρίζει ἡ ἀδελφότης, ἀναλόγως τῶν ἐποχῶν.

Καθ' ἑκάστην Τετάρτην καί Παρασκευὴν ἡ ἐξώθυρα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς παραμένει κλειστή, διὰ νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα αἱ ἀδελφαὶ νὰ ἐπιδίδωνται μὲ περισσοτέραν ἄνεσιν καί ἡσυχίαν εἰς τὰ πνευματικά των καθήκοντα.

Ἄρθρον 15
ΣΦΡΑΓΙΣ

Ἡ Ἱερά Μονὴ ἔχει ἰδίαν κυκλικὴν σφραγίδα, φέρουσαν ἐν τῷ μέσῳ τὸν δικέφαλον ἀετὸν καί περὶ αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΒΕΡΟΙΑΣ & ΝΑΟΥΣΗΣ - ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ».

Ἄρθρον 16
ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΒΙΟΥ

Τὸ Ἱερόν Κοινόβιον ἀποτελεῖ μικράν κοινωνίαν ἀτόμων ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνηγμένων, ἵνα βιώσουν ἐν σώματι «κατάστασιν ἀσωμάτων».

Ὡς ἐκ τούτου πρόκειται διὰ πρότυπον χριστιανικὴν κοινωνίαν ἐμφανίζουσα διφυῆ χαρακτῆρα. Εἶναι ἐπίγειος πολιτεία μὲ οὐράνιον πολίτευμα. Ἐπειδὴ δέ εἶναι ἅπαντα κοινά, κοινόν « τὸ ἐγχείρημα τῆς σωτηρίας», ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος τῆς ἐξουθενώσεως τοῦ ἀτόμου ὑπὲρ τοῦ συνόλου. Ὁ κίνδυνος ὁμως αὐτὸς ἀποσοβεῖται, ὅταν ρυθμίζονται ἅπαντα κατὰ τὸ πνευματικὸν συμφέρον μιᾶς ἐκάστης τῶν ἀδελφῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι τὸ σύνολον ὑπηρετεῖ ἕκαστον μέλος.

Ἡ τήρησις αὐτῆς τῆς ἰσορροπίας ἀπαιτεῖ παρὰ τῆς Ἡγουμένης σύνεσιν, νοῦν ἐξέφρονα, πεφωτισμένην διάνοιαν, μακράν πάσης ἐπάρσεως καί ἐπαράτου οἰήσεως.

Αἱ ἀδελφαὶ ὀφείλουσιν νὰ ζοῦν ὡς ἄγγελιοὶ ἀγνίζουσαι ἑαυτὰς καὶ μετὰ πάσης αὐταπαρνήσεως ἐπιδιόδουσαι εἰς τὴν διακονίαν τοῦ συνόλου. Συμπεριφέρονται μεταξύ των μετὰ πάσης ἀπλότητος, ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ πνευματικῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἀδελφὰς καὶ δὴ τὰς ὑπερηλικίους. Ἐπιδίδονται μετὰ πάσης προθυμίας εἰς τὰς διακονίας, προάγουσιν καὶ ἐπιμελοῦνται τὸ συμφέρον τῆς Ἀδελφότητος.

Τηροῦν τὴν ἱεραρχίαν κατὰ τὰ πρεσβεῖα κουρᾶς.

Προσέρχονται ἐγκαίρως εἰς τὰς Ἀκολουθίας ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ, συμμετέχουσαι ἐπιμελῶς εἰς τὰ τελούμενα.

Οὕτω συγκροτεῖται πολιτεία, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ δυνατόι προσφέρουσιν τὸ κατὰ δύναμιν καὶ οἱ ἀσθενεῖς λαμβάνουσιν τὸ κατὰ ἀνάγκην.

Αἱ ἀδελφαὶ καταλλήλως χειραγωγούμεναι δημιουργοῦν κλῆμα ψυχικῆς ἀνέσεως, φιλαλληλίας, χαροποιοῦ πένθους, κατανύξεως, συναγωνιζόμεναι καὶ ὄχι ἀνταγωνιζόμεναι «καθάπερ ἵπποι», ἀμμιλώμεναι, λίθοι συναρμολογούμενοι εἰς οἰκοδομὴν πνευματικὴν, μέλη συναρμολογούμενα εἰς σῶμα Χριστοῦ, λαμπάδες συγκαίόμεναι καὶ ἐκπέμπουσαι φῶς Χριστοῦ.

ἄρθρον 17

Τηρούμενα Βιβλία ἐν τῇ Μονῇ

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τηροῦνται τὰ ἑξῆς ἐπίσημα Βιβλία:

1. Πρωτόκολλον εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐγγράφων.
2. Βιβλίον Πρακτικῶν Ἱγουμενοσυμβουλίου.
3. Βιβλίον Πρακτικῶν Συνάξεως τῆς Ἀδελφότητος.
4. Μοναχολόγιον.
5. Δοκιμολόγιον.
6. Κτηματολόγιον ἀκινήτου καὶ κινητῆς περιουσίας τῆς Ἱ.Μονῆς.
7. Βιβλίον Ταμείου.
8. Ἐντάλματα πληρωμῶν καὶ Διπλότυπα Εἰσπράξεων.
9. Βιβλίον καταγραφῆς Ἱερῶν Λειψάνων καὶ Εἰκόνων.
10. Βιβλίον καταγραφῆς Ἱερῶν Σκευῶν, τιμαλφῶν καὶ ἀφιερωμάτων.
11. Βιβλίον καταγραφῆς τῶν Βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

ἄρθρον 18

ΤΑ ΔΙΑΚΟΝΗΜΑΤΑ

Ἡ ἄσκσις διακονήματός τινος εἶναι καὶ ἀπαραίτητος καὶ λίαν ὠφέλιμος. Ἄπασαι αἱ ἀδελφαὶ ἐξασκοῦν τὸ ὑπὸ τῆς Καθηγουμένης καθορισθέν δι' ἐκάστην διακόνημα, ληφθέντων ὑπόψιν τῶν δυνατοτήτων ἐκάστης. Οὐδεμία δύναται νὰ ἀρνηθῇ τὸ ἐντελλόμενον αὐτῇ διακόνημα ἐκτός ἀσθενείας, ὅποτε αὕτη οἰκονομεῖται ὑπὸ τῆς Ἱγουμενῆς.

Τὰ διακονήματα εἶναι προσωρινὰ καὶ ἐναλλασσόμενα ἢ μεγαλυτέρας διαρκείας ὡς τὰ ἀπαιτοῦνται εἰδικὴν γνῶσιν καὶ ἐξάσκησιν.

Αἱ βασικαὶ διακόνισσαι εἶναι:

Ἡ Γραμματεὺς, ἡ Οἰκονόμος, ἡ Ταμίας, ἡ Ἐκκλησιάρισα, ἡ Ἀρχοντάρισα, ἡ Βηματάρισα, ἡ Ἀγιογράφος, ἡ Μάγειρος, ἡ Τραπεζοκόμος, ἡ Ἱερογράφτρια, ἡ Κηπουρὸς, ἡ Βιβλιοδέτης, ἡ Βιβλιοθηκάρια, ἡ Ὁδηγὸς, ἡ Ξενοδόχος, ἡ Θυρωρὸς, ἡ Κεντήτρια, ἡ Εὐτρεπίζουσα τὴν Ἱερὰν Μονήν.

ἄρθρον 19

Πᾶν θέμα μὴ προβλεπόμενον ὑπὸ τοῦ κανονικοῦ δικαίου, τῆς νομοθεσίας καὶ τοῦ παρόντος, ρυθμίζεται κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου.

ἄρθρον 20

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ

Ἐάν παραστῇ ἀνάγκη τροποποιήσεως, συμπληρώσεως ἢ καὶ καταργήσεως ἄρθρου ἢ ἄρθρων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἀποφασίζει ἡ Ἀδελφότης κατόπιν ἠτιολογημένης εἰσηγήσεως τοῦ Ἱγουμενοσυμβουλίου, ἐφ' ὅσον συμφωνήσουσιν τὰ 2/3 τῶν μελῶν αὐτῆς τῇ συμφωνίᾳ πάντοτε τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καὶ τῇ ἐγκρίσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ἄρθρον 21

Ὁ παρῶν κανονισμὸς συνετάγη ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίων Πάντων, κατὰ μῆναν Νοέμβριον τοῦ ἔτους 2009 καὶ ἰσχύει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἡ Ἱερὰ Σύναξις ψηφίσασα τὸν κανονισμὸν τοῦτον ἔθεσε ἕναν ἀπλοῦν δείκτην διὰ τὰς ἀδελφὰς, αἱ ὁποῖαι ὀδεύουσιν τὴν πρὸς τὸν οὐρανὸν πορείαν, ἵνα μετὰ χαρᾶς καὶ μὲ ἀνύστακτον ὄμμα προσβλέπουσιν πρὸς τὴν οὐρανίαν Βασιλείαν, εἰσέλθουσιν δὲ ὡς αἱ φρόνιμοι παρθένοι (Ματθ. ΚΕ, 1-13) μὲ λάμπουσιν στολήν τῶν ἀρετῶν καὶ μὲ λαμπάδας τοῦ θείου φωτός εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ εἰς αἰῶνας αἰώνων ἀγαλλόμεναι. Ἀμήν.

Ἐπογράφεται τὸ παρὸν ὡς ἔπεται:

Ἡ Προεστῶσα
Χριστοδοῦλη μοναχὴ

Τὰ μέλη
Θεολογία μοναχὴ
Νεκταρία μοναχὴ
Ἀμφιλοχία μοναχὴ
Φεβρωνία μοναχὴ

Τροποποιήσις καί ἀντικατάστασις τοῦ ἄρθρου 4
τοῦ Κανονισμοῦ Διοικήσεως, Διαχειρίσεως καί Λειτουργίας
τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος:
«Κέντρον Ἐκκλησιαστικῆς Διακονίας Οἰνοφύτων»
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καί Λεβαδείας

Ἡ ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔχουσα ὑπ ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 1 παραγ. 4 καί 29 παραγρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τήν ὑπ' ἀριθμ. 595/16.1.1997 Πρᾶξιν τοῦ Μητροπολίτου Θηβῶν καί Λεβαδείας Ἱερωνύμου περί ἰδρύσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΟΙΝΟΦΥΤΩΝ» καί τόν ἀπό 16.1.1997 Κανονισμόν Διοικήσεως, Διαχειρίσεως καί Λειτουργίας αὐτοῦ (ΦΕΚ 146/13/4.3.1997).

3. Τήν ὑπ' ἀριθμ. 25/15.5.2011 Ἀπόφασιν καί τήν ὑπ' ἀριθμ. 463/ 9.6.2011 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θηβῶν καί Λεβαδείας κ. Γεωργίου.

4. Τήν ὑπ' ἀριθμ. 49/14.6.2011 Γνωμοδότησιν τοῦ Εἰδικοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

5. Τήν ἀπό 16.6.2011 Ἀπόφασιν Αὐτῆς.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Τήν τροποποίησιν καί ἀντικατάστασιν τοῦ ἄρθρου 4 τοῦ ἀπό 16.1.1997 Κανονισμοῦ Διοικήσεως, Διαχειρίσεως καί Λειτουργίας τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπό τόν τίτλον «ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ ΟΙΝΟΦΥΤΩΝ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καί Λεβαδείας (ΦΕΚ 146/Β' /4.3.1997) ὡς ἀκολουθῶς:

« Ἄρθρον 4

α) Τό Ἰδρυμα διοικεῖται ὑπό πενταμελοῦς Διοικητικοῦ Συμβουλίου. Ἰσόβιος Πρόεδρος τούτου εἶναι ὁ

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, ὡς Ἰδρυτής καί δημιουργός αὐτοῦ, ἀναπληρούμενος ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Θηβῶν καί Λεβαδείας κ. Γεωργίου.

Τά ὑπόλοιπα τέσσαρα μέλη μετά τῶν ἀναπληρωτῶν τῶν, προτείνονται ὑπό τοῦ Προέδρου καί διορίζονται ὑπό τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καί Λεβαδείας.

β) Αἱ θέσεις τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου εἶναι τιμητικά καί ἄμισθοι.

γ) Τό Διοικητικόν Συμβούλιον συνεδριάζει τῇ προσκλήσει τοῦ Προέδρου καί εὐρίσκειται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων τριῶν τουλάχιστον μελῶν.

δ) Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν καί εἰς περίπτωσιν ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου.

ε) Μέλος παραιτούμενον, μὴ ἐνδιαφερόμενον ἢ μὴ μετέχον ἀδικαιολογητῶς εἰς τρεῖς συνεχεῖς συνεδρίες τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἀντικαθίσταται ὑπό νέου μέλους κατόπιν προτάσεως τοῦ Προέδρου.

στ) Οἱ δύο ὑπάλληλοι, οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τό Κέντρον, ἀναλαμβάνουν ὁ εἰς τήν ὄλην πνευματικὴν κίνησιν καί δραστηριότητα αὐτοῦ καί ὁ ἄλλος τήν Διοίκησιν, Διαχείρισιν καί Λειτουργίαν τῆς βιβλιοθήκης καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Προέδρου».

Ἡ παρούσα Ἀπόφασις, μὴ προκαλοῦσα δαπάνην εἰς βᾶρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θηβῶν καί Λεβαδείας, νά δημοσιευθῇ διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως καί τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησία».

Ἀθῆναι 16 Ἰουνίου 2011

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ἀρχιμ. Μᾶρκος Βασιλάκης

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ

Ἱερά Μητρόπολις Νικοπόλεως καί Πρεβέζης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καί Ἐφημερίων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀνθοτόπου Ἱ. Ἀρτης,
Ἁγίας Κυριακῆς Ἀπομέρου Ἱ. Ἀρτης,
Ἁγίας Μαρίνης Βαλιανιδούσας Πρεβέζης,
Ἁγίου Ἀθανασίου Ἱ. Ἀρτης,
Ἁγίας Παρασκευῆς Μύτικα Ἱ. Ἀρτης,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Πρεβέζης,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Πρεβέζῃ τῇ 30ῃ Ἰουνίου 2011

† Ὁ Νικοπόλεως καί Πρεβέζης ΜΕΛΕΤΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καί Ἐφημερίων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίας Βαρβάρας (περιοχῆς Ἀναγεννήσεως)
Νεαπόλεως,
Δώδεκα Ἀποστόλων Πεύκων,
(τρεῖς θέσεις ὀργανικῆς)

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Νεαπόλει τῇ 16ῃ Ἰουνίου 2011

† Ὁ Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως ΒΑΡΝΑΒΑΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 6.7.2011

Συνῆλθε τὴν Τετάρτη, 6 Ἰουλίου 2011, στὴν πρώτη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Ἰούλιο ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμου.

Κατὰ τὴν σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Στίς 9.00 ὄροσῆλθε στὴν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Δ.Ι.Σ. ὁ Ἐξοχώτατος κ. Εὐάγγελος Βενιζέλος, Ἀντιπρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὑπουργός Οἰκονομικῶν, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, προκειμένου νὰ συζητηθοῦν κοινὰ θέματα ἀντιμετωπίσεως τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως καὶ πῶς ἡ Ἐκκλησία θὰ συμβάλει σέ αὐτά.

Κατὰ τὴν προσφώνησή του ὁ Μακαριώτατος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε δεόντως τὸν Ἐξοχώτατο κ.

Ἀντιπρόεδρο τῆς Κυβερνήσεως γιὰ τὴν παρουσία του στὴν Συνεδρίαση τῆς Δ.Ι.Σ., τόνισε ὅτι τὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν ἱερῶν Μυστηρίων σώζει τὸν ἄνθρωπο καὶ διὰ τῆς κοινωνικῆς προσφορᾶς καὶ τῆς φιλανθρωπίας Της ἔμπρακτα ἀποδεικνύει τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπο σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολή τοῦ Κυρίου. Ἀνέφερε ἐπίσης ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι σφικτὰ δεμένη μὲ τὴν Πολιτεία καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἡ Ἐκκλησία ἔχει κάνει πολλές θυσίες καὶ ἔχει προσφέρει διαχρονικὰ πάρα πολλὰ ἀνάλογα μὲ τίς ἀνάγκες κάθε ἐποχῆς. Ἐπεσήμανε ὅτι ὑπάρχει σύμπτωση ἀπόψεων τοῦ κ. Ἀντιπροέδρου καὶ ὄλων τῶν Μελῶν τῆς Κυβερνήσεως μὲ τὴν Ἐκκλησία καὶ πρότεινε :

α) Νὰ δημιουργηθεῖ μία κοινὴ Ἐπιτροπὴ ἀξιοποιήσεως τῆς ἐναπομεινάσης Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας καὶ στὴ συνέχεια ἡ δημιουργία ἑνὸς Κοινοῦ Ταμείου γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν ἐμπεριστατων συνανθρώπων μας καὶ

β) Νὰ δημιουργηθοῦν οἱ προϋποθέσεις ἐλέγχου γιὰ τὴν διασφάλιση τῆς ἀξιοποιουμένης περιουσίας.

Στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ Μεγάλου Συνοδικοῦ: Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ Οἰκονομικῶν κ. Εὐάγγελο Βενιζέλο καὶ τὸν Ἀρχιγραμματεῖα τῆς Ἱ. Συνόδου Ἀρχιμ. Μάρκο Βασιλάκη (6.7.2011).

Ὁ Ἐξοχώτατος κ. Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, κατά τὴν ἀντιφώνησή του εὐχαρίστησε τὸν Μακαριώτατο Πρόεδρο καὶ τὰ Μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν χαρὰ νὰ βρίσκεται ἀνάμεσά τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν καλὴ καὶ συνετὴ διαχείριση τῶν θεμάτων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀναφέρθηκε στὴν διαταραχὴ τῆς κοινωνικῆς συνοχῆς ἐξ αἰτίας τῆς κρίσεως νοοτροπίας καὶ ἠθικῆς, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα καὶ τὴν οἰκονομικὴ κρίση.

Τόνισε ὅτι ἀρκετὰ πράγματα πού ἐφαρμόζονται στὴν Κρατικὴ Διοίκηση καὶ Πρόνοια ἀπορροεῦν ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ τοὺς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας.

Συγκεκριμένα εἶπε: «Τόσο οἱ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχες ὅσο καὶ ὁ Ἱερός Κληρὸς ἔχουν πλήρη συνείδηση τῶν σημερινῶν καταστάσεων. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἱερατικὸς καὶ Θεόπνευστος Ὄργανισμός ὁ ὁποῖος, ὅπως γνωρίζω καὶ εἶναι γνωστό σέ ὅλους, προσφέρει πάρα πολλὰ σέ ὅλες τίς τάξεις καὶ ἡλικίες τῶν ἀνθρώπων, εἴτε αὐτὸ λέγεται πνευματικὴ προσφορά καὶ στήριξη, εἴτε αὐτὸ λέγεται παροχὴ ὑπηρεσιῶν σέ Ἱδρύματα, Φιλίππων, Ταμεῖα καὶ Συσσίτια, καὶ θὰ ἤθελα ἐκ μέρους τῆς Πολιτείας νὰ Σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ Σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴν σταματήσετε νὰ τὰ προσφέρετε».

Καὶ ἔκλεισε λέγοντας: «Ὅπως εἶναι γνωστό, ὑπάρχουν προβλήματα στὴν ἐκτέλεση τοῦ Κρατικοῦ Προϋπολογισμοῦ καὶ ἡ ὕφεση καὶ τὰ πρόσθετα διορθωτικὰ μέτρα ἀναγκάζουν ὅλους μας νὰ πραγματοποιήσουμε μίαν πανστρατεία συνεργασίας γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἐπιβιώσουμε ὡς Κράτος ἐλεύθερο».

Στὴ συνέχεια ἔλαβαν τὸν λόγο ὅλοι οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες θέτοντας ἐρωτήματα καὶ καταθέτοντας ἀπόψεις γιὰ αὐτὰ τὰ θέματα.

Τέλος, ὁ Ἐξοχώτατος κ. Ἀντιπρόεδρος, ἀφοῦ τόνισε τὸν ἀπόλυτο σεβασμὸ τῆς Πολιτείας στὸ αὐτοδιοικητο τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸν διάλογο πού ἀκολούθησε ἔδωσε ἀπαντήσεις στὰ τεθέντα ἐρωτήματα ἐκφράζοντας τίς θέσεις τῆς Πολιτείας καὶ δεσμευόμενος γιὰ τὴν συνεργασία καὶ συμπόρευση τῶν δύο θεσμῶν, ἡ ὁποία ἤδη ὑπάρχει καὶ μέσω τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς Ἐκκλησίας Πολιτείας, γιὰ τὸ ἔργο τῆς ὁποίας ἐνδιαφέρεται καὶ ἐνημερώνεται συνεχῶς.

Ἐκ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἡ Ἡμερίδα τῆς Συν. Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου

Τὴν Πέμπτη 16 Ἰουνίου 2011 ἐπραγματοποιήθη στὸ Διορθόδοξο Κέντρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Ἱερά Μονὴ Πεντέλης, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, Ἡμερίδα μέ φορεὰ διοργανώσεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου, μέ γενικὸ τίτλο θέματος: «Τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ» (Ἰωάννου 3,8) – Ὁρθόδοξη πνευματικὴ ζωὴ– Σύγχρονοι ποιμαντικοὶ προβληματισμοί». Στὴν Ἡμερίδα συμμετείχαν ἀρκετοὶ Ἱεράρχες καὶ Κληρικοὶ Ποιμαντικοὶ Συνεργάτες τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Κεντρικὸ θέμα τῆς διοργανωθείσης Ἡμερίδος ὑπῆρξε ἡ αὐθεντικὴ ἔκφραση καὶ βίωση τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητας σήμερα. Οἱ εἰσηγητὲς τῆς Ἡμερίδος ἐστίασαν τὴν προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τους στὴν ἀνάλυση τῶν ἐκφράσεων τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητας ὑπὸ τὸ φῶς τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου ὡς καὶ τῆς πρακτικῆς ἀσκήσεως καὶ βιώσεως αὐτῆς μέσα στὸ εὐχαριστιακὸ καὶ χαρισματικὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ - τὴν Ἐκκλησία.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος στὸ μήνυμα πού ἀπύθυνε πρὸς τοὺς συμμετέχοντες στὴν Ἡμερίδα, ὑπογράμμισε ὅτι τὸ θέμα ἄπεται κατ οὐσίαν τῆς βιωματικῆς ἐμπειρίας καὶ ἐκφράσεως τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητας στὴν σύγχρονον κοινωνίαν, πνευματικότητος ἥτις ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν σωστικὴν ἀντιπρότασιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰ διαμορφωθέντα ἀδιέξοδα τῆς συγχρόνου κοινωνίας. Ἀνεφέρθη ἐπίσης στὸ ὅτι ἐντὸς τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ πνεύματος τῶν καιρῶν μας καὶ ὑπὸ τὴν προοπτικὴν τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως ἡμῶν, ὁ ἄνθρωπος καλεῖται ὅπως ἐπιλέξῃ τὴν βιωματικὴν ἐμπειρίαν τοῦ προσφιλοῦς μηνύματος τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς ζωῆς. Τέλος δέ ἐτόνισε ὅτι ἐντὸς τοῦ ἐπικρατοῦντος σκοτοῦς ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, φορεὺς καὶ ἐκφραστὴς τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητας, εἰς καιροὺς νεφελώδεις καὶ δυσχειμέρους, διατηρεῖ ἄγρυπνον τὸν φάρον, τὸν καθηγοῦντα τοὺς πλέοντες εἰς κυματῶδη πελάγη ἀπελπισίας καὶ φυλάσσει ἄσβεστον τὴν κανδήλαν τῆς θεοδότου Αὐτῆς ἀποστολῆς .

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καί Ποιμαντικοῦ Ἔργου, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας καί Φιλαδελφείας κ. Κωνσταντῖνος, στήν προλογική του εἰσήγηση ἀναφέρθηκε σέ πέντε κύρια ζητήματα, ἡ ἀπάντησι τῶν ὁποίων κρίνεται ἐπιτακτική προκειμένου νά ἀνιχνεύσουμε τό πῶς ἡ ὀρθόδοξη παράδοσι βιώνει τήν πνευματική ζωή ὡς ζωή ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Πρόκειται γιά τά ἑξῆς ζητήματα: Μποροῦν οἱ ἀπαντήσεις τοῦ Κυρίου στοὺς τρεῖς πειρασμούς τοῦ διαβόλου στήν ἔρημο νά ὀριοθετήσουν τίς δικές μας ἀπαντήσεις σήμερα; Οἱ Μακαρισμοί στήν ἐπί τοῦ Ὁρους Ὀμιλία μποροῦν νά ἐκφράσουν στήν ἐποχή μας τά ὄρια μίας ἐπικαιρῆς πνευματικῆς ζωῆς; Ποιά μπορεῖ νά εἶναι ἡ συμβολή τῆς λατρείας γενικά καί τῆς προσευχῆς ὡς προϋπόθεσι μίας πνευματικῆς ζωῆς; Τέλος, οἱ δυσκολίες τόσο τῶν ἀγάμων ὅσο καί τῶν ἐγγάμων στή βίωσι τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Ὁ Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Βασίλειος Θεομῶς, Ἐπίκουρος Καθηγητής τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, στήν εἰσήγησή του μέ θέμα «Ἡ οὐσία τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Μία ἢ πολλές πνευματικότητες;» ἀναφέρθηκε στό γεγονός ὅτι ἡ λέξι «πνευματικότητα» ἔχει δεχθῆ κατά καιροὺς πολλές σημασίες, οἱ περισσότερες τῶν ὁποίων δέν ἀνταποκρίνονταν στό θεολογικό τῆς νόημα. Ἐχει χρησιμοποιηθῆ γιά νά ἐκφράσει τήν πουριτανική αὐτοσυγκράτησι, τήν ἠθική συμμόρφωσι, τήν ψυχολογική ἱκανοποίησι ἀπό τή θρησκευτικότητα, τή διεύρυνσι τῆς συνειδητικῆς κ.ἄ. Στήν εἰσήγησι αὐτή ἔγινε μία ἀπόπειρα νά περιγραφοῦν οἱ κυριώτερες παραφθορές τῆς, ἀλλά καί νά διατυπωθῆ μία θεολογική πρότασι γιά τό αὐθεντικό νόημά τῆς, τό ὁποῖο ἔγκειται στόν ἐξαγιασμό τοῦ ἀνθρώπου διά τῆς ἀγάπῆς.

Ὁ Ἐλλογιμώτατος κ. Χρῆστος Καρακόλῆς, Ἐπίκουρος Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν στήν εἰσήγησή του «Ἡ ὀρθόδοξη πνευματική ζωή κλήρου καί λαοῦ, ὑπό τό φῶς τῶν τριῶν πειρασμῶν τοῦ Κυρίου» ἀναφέρθηκε στό γεγονός ὅτι κληρῶς καί λαός συναπαρτίζονται τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία. Ὡς ἐκ τούτου ἡ πνευματική ζωή, παρά τίς ἰδιαιτερότητες τῆς σίτις ἐπί μέρους περιπτώσεις

τῶν κληρικῶν καί τῶν λαϊκῶν, εἶναι κατά βάση κοινή γιά ἀμφοτέρους. Αὐτό ἀκριβῶς ἰσχύει καί γιά τοὺς πειρασμούς, οἱ ὁποῖοι κατ' οὐσίαν ἀμφισβητοῦν τήν πραγματική παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή μας καί ἐπιχειροῦν νά κλονίσουν τή δική μας πίστι καί ἀφοσίωσι σέ αὐτόν. Τόνισε δέ ὅτι ἡ ἐπιτυχῆς ἀντιμετώπισι τῶν πειρασμῶν προϋποθέτει πίστι, προσήλωσι στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ταπείνωσι.

Ὁ Αἰδεσιμολ. Πρεσβύτερος κ. Κωνσταντῖνος Παπαθανασίου, Δρ. Θεολογίας, στήν εἰσήγησή του μέ θέμα «Ἡ ἄσκησι τῶν Μακαρισμῶν τοῦ Κυρίου ὡς ἔκφρασι πνευματικῆς ζωῆς» τόνισε ὅτι οἱ μακαρισμοί δείχνουν καί κατευθύνουν τόν πιστό πρὸς τή μακαριότητα, δηλαδή στό πῶς θά μπορέσει νά δεχθῆ ἐνεργῶς τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή του. Δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ὁδοδείκτες τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τῆς πορείας τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τή θέωσι. Χαρακτηριστική περίπτωσι ἡ σπουδαία σημασία τῶν μακαρισμῶν, πού δείχνει ὅτι ἡ τελειότητα μπορεῖ νά ἀποκτηθῆ σέ κάθε ἐποχή καί ὅτι ἡ ἀγιότητα εἶναι προνόμιο ὅλων τῶν ἐποχῶν καί ὅλων τῶν ἀνθρώπων, διότι τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἐνεργεῖ καί στή δική μας ἐποχή.

Ὁ Ἐλλογιμώτατος κ. Παναγιώτης Σκαλτοῆς, Ἀναπλ. Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, στήν εἰσήγησή του μέ θέμα «Ἡ προσευχή ὡς προϋπόθεσι μίας πνευματικῆς ζωῆς» ἀναφέρθηκε στό γεγονός ὅτι ἡ προσευχή ἔχει χαρισματικό καί πνευματικό χαρακτήρα μέ τήν ἔννοια ὅτι ὁ προσευχόμενος ἀνθρώπος βρίσκει τή χαρισματική γνώσι τοῦ Θεοῦ καί τήν ἐνότητά του. Γίνεται ἔτσι ἡ προσευχή πνευματική λειτουργία, καθρέφτης δηλαδή τῆς πνευματικῆς ζωῆς καί ἐργαστήριο κάθαρσις τῆς καρδίας ἀπό τοὺς ἐμπαθεῖς λογισμούς καί ἐγκαθίδρυσις σ' αὐτήν τοῦ Παναγίου Πνεύματος καί ὅλης τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἡ ἐορτή ὡς ἀποκορύφωσι τῆς προσευχητικῆς ἀναφορᾶς καί κοινωρίας τοῦ ἀνθρώπου μέ τό Θεό καθίσταται σημεῖο ἀναφορᾶς τῆς ἀδιάλειπτῆς μνήμῆς τοῦ Θεοῦ, τρόπος βίωσις τῆς ἐν Χριστῷ χαρᾶς καί εἰρήνης, καί δυνατότητα ἐνότητις μέ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀπαλλαγῆς ἀπό τίς κοσμικές συντυχίες καί γενικότερα προϋπόθεσι εὐρεσις τῆς ὑπαρξιακῆς του ταυτότητις.

Ὁ Αἰδεσιμ. Πρωτοπρεσβύτερος κ. Βασίλειος Καλλιακμάνης, Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, στήν εἰσήγησή του μέ θέμα «ῚΑγαμοί καί ῚΕγγαμοί στή βίωση τῆς πνευματικῆς ζωῆς» ἀνέφερε τά ἑξῆς:

Βάση τῆς πνευματικῆς ζωῆς τόσο τῶν ἐγγάμων ὅσο καί τῶν ἀγάμων ἀποτελεῖ τό ὀρθό δόγμα καί τό κατά Χριστόν ἦθος. Δία τῶν μυστηρίων ἐκκέεται ἡ χάρις στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου καί μέ τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν καλλιεργεῖται καί ἀναπτύσσεται. ῚΕτσι ὁ χριστιανός ὑφίσταται πνευματικές μεθηλικιώσεις καί σκοπός εἶναι νά φθάσει «εἰς ἀνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ». Ὁ πνευματικός ἀνθρώπος ἀποτελεῖται ἀπό σῶμα κοῖκό, ψυχή λογική καί ῚΆγιο Πνεῦμα, καί εἶναι ἐκεῖνος στόν ὁποῖο ἀναπαύεται τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, εἴτε ἔγγαμος εἶναι εἴτε ἄγαμος. ῚΕκεῖνος πού ἐκουσίως καί συνεργιακά ἀποδέχεται τή χάρις διά τῶν μυστηρίων καί τηρεῖ τίς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ.

ῚΥπάρχουν ἀναλογίες ἀνάμεσα στήν πνευματική ζωή τῶν ἐγγάμων καί τῶν ἀγάμων ἀλλά ταυτόχρονα διακρίνεται καί διαφορετική μεθοδολογία κατά τήν ἀσκότη τῆς. Λ.χ. κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ οἱ μοναχικές ἀρετές τῆς ὑπακοῆς, τῆς ἀκτημοσύνης καί τῆς παρθενίας ἀναλογικά μποροῦν νά ἐφαρμοστοῦν καί ἀπό τοὺς ἐγγάμους χριστιανούς. ῚΗ πρώτη ὡς ὑπακοή τῶν παιδιῶν στοὺς γονεῖς, ἀλλά καί ὡς ὑπακοή μεταξὺ τῶν συζύγων, ἡ δευτέρα ὡς ἀποφυγή τοῦ πλοῦτου καί τῆς ἐγκόσμιας δόξας καί ἡ τρίτη ὡς σωφροσύνη καί ἀποφυγή τῆς φιλήδονης καί τρυφλῆς ζωῆς.

Στό τέλος τῆς συνεδριάσεως τό λόγο ἔλαβε ὁ Πρόεδρος τῆς Συνοδικῆς ῚΕπιτροπῆς Θείας Λατρείας, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Ἰωνίας κ. Κωνσταντῖνος. ῚΑφοῦ εὐχαρίστησε τοὺς ὁμιλητές γιά τίς ἐνδιαφέρουσες καί οὐσιαστικές παρατηρήσεις, ἔξιπρε τήν ἰδιαίτερη σημασία πού εἶχε ὁ ἰδιαίτερα γόνιμος διάλογος πού ἐπακολούθησε. Κατόπιν ἀνέγνωσε τά πορίσματα καί τίς προτάσεις τοῦ συνεδρίου καί εὐχαρίστησε ὄσους συνετέλεσαν στήν ἄρμονική καί ἐπιτυχημένη ὁργάνωση τῆς ῚΗμερίδος τῆς ῚΕκκλησίας μας.

ῚΕκ τῆς ῚΕραῆς Συνόδου τῆς ῚΕκκλησίας τῆς ῚΕλλάδος

*Μία ἀκόμη “Ὶεραποστολική” ἐκστρατεία
ἑνός προτεσταντικοῦ σωματείου*

Γιά μία ἀκόμη χρονιά, σέ συνέχεια προηγούμενων προσπλυτιστικῶν δραστηριοτήτων τῆς, ἡ νεο-

προτεσταντική ὁργάνωση «ῚΕλληνική Ὶεραποστολική ῚΕνωση» προγραμματίζει μία ἀκόμη εὐρείας κλίμακας προσπλυτιστική δραστηριότητα, μέ τήν ὀνομασία «ῚἸσοῦς τοῦ Ναυῆ 4», τό τελευταῖο δεκάμηρο τοῦ Ὶουλίου 2011, στοὺς νομούς ῚΑχαΐας καί ῚΑργολίδας, μέ τήν διανομή καί προσπλυτιστικῶν ἐντύπων.

ῚΗ «ῚΕλληνική Ὶεραποστολική ῚΕνωση» ἄν καί ἰδρύθηκε τό τελευταῖο τέταρτο τοῦ 20οῦ αἰῶνα, θεωρεῖ τήν ῚΟρθόδοξη πίστη ὡς «πνευματικά δεσμά αἰώνων», ὅπως ἡ ἴδια ἔχει δηλώσει στό παρελθόν.

ῚΥπενθυμίζουμε γιά μία ἀκόμη φορά ὅτι οἱ ῚΟρθόδοξοι Χριστιανοί ὡς μέλη τοῦ ἑνός καί μοναδικοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς ῚΕκκλησίας, δέν ἔχουν ἀνάγκη τίς διάφορες νεοφανεῖς αἰρετικές κινήσεις, οὔτε τοὺς διάφορους αὐτοχειροτονημένους «κῆρυκούς» τους ἀπό τό ἐσωτερικό ἢ τό ἐξωτερικό.

ῚΕκ τῆς ῚΕραῆς Συνόδου τῆς ῚΕκκλησίας τῆς ῚΕλλάδος

ῚΕρά ῚΑρχιεπισκοπή ῚΑθηνῶν

Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου γιά τά Special Olympics

Να ζήσουμε ἀπό κοντά τοὺς ἀγῶνες τῶν Special Olympics, στοὺς μοναδικούς ἀγῶνες “πού ἔχουν μόνο νικητές” μᾶς προσκαλεῖ σέ μήνυμά του ὁ Μακαριώτατος ῚΑρχιεπίσκοπος ῚΑθηνῶν καί πάσης ῚΕλλάδος κ. Ὶερόνυμος.

Ὁ ῚΑρχιεπίσκοπος τονίζει πὼς μέ τοὺς ἀγῶνες τῶν Special Olympics δίνεται ἡ ἀφορμή σέ ὅλους μας νά ξανασκεφθοῦμε τό περιεχόμενο τῆς ἔννοι-
ας «ἄνθρωπος», καθὼς καί τήν ποιότητα τῶν ἀνθρωπίνων σχέσεων.

“ῚΗ πατρίδα μας”, προσθέτει, “δέν φιλοξενεῖ ἀπλά ἕνα ἀθλητικό γεγονός, ἀλλά ταυτόχρονα ἕνα πολιτιστικό μέ θεολογικές προεκτάσεις. ῚΥποδεχόμαστε ἕνα καθρέπτη, ὁ ὁποῖος εἰκονίζει τήν ποιότητα τῆς πίστεως μας, τοῦ πολιτισμοῦ μας, τοῦ τρόπου μέ τόν ὁποῖο ἀντιλαμβανόμαστε τή διαφορετικότητα, τήν ἀμοιβαιότητα, τό αἶσθημα τοῦ «ἀνήκειν»”.

Καί σημειώνει: “Οἱ ἀθλητές καί οἱ συνοδοὶ τους ἔχουν τήν ἀνάγκη τῆς ὑποστήριξῆς μας, τοῦ χειροκροτήματός μας στά στάδια στά ὁποῖα ἀγωνίζονται”. “Εἶναι, ἴσως, οἱ μοναδικοί ἀγῶνες πού

έχουν μόνο νικητές, στους οποίους βλέπουμε την πίστη, τό θάρρος, την έλπίδα, τή συμμετοχή νά αγωνίζονται στόν άθλητικό χώρο ενάντια στήν απομόνωση και στήν περιθωριοποίηση. Οί άγώνες αυτοί δέν έχουν φαινόμενα φανατισμού και βίας” αναφέρει χαρακτηριστικά.

Καταλήγοντας ό Μακαριώτατος υπογραμμίζει πώς ή ώφέλεια τής συμμετοχής μας θά είναι ένα παραπάνω κίνητρο νά αγωνιστούμε άκόμα περισσότερο στήν προσωπική μας ζωή. οί καρδιές μας νά ανοιχθούν περισσότερο στόν άλλο άνθρωπο. Νά αντιληφθούμε ότι ή προσωπική στάση ζωής είναι ή φανέρωση τής ουσιαστικής πίστης στό Χριστό και γι’ αυτό δείγμα πολιτισμού και άναίρεση τής οποιασδήποτε κρίσης.

Χορηγός σίτισης τών άθλητών και έθελοντών τών Special Olympics ή Ίερά Άρχιεπισκοπή

Η Ίερά Άρχιεπισκοπή Άθηνών έχει αναλάβει τή σίτιση τών άθλητών και τών έθελοντών τών Παγκόσμιων Άγώνων Special Olympics πού ξεκίνησαν τό Σάββατο 25 Ίουνίου στήν Άθήνα.

Έως και τίς 4 Ίουλίου τού 2011 πραγματοποιήθηκαν στήν Άθήνα οί Special Olympics, στους οποίους συμμετείχαν 7.000 άθλητές μέ διανοητική ή σωματική άναπηρία από 180 χώρες τού πλανήτη.

‘Ο έορτασμός τών 80 χρόνων τού Ί. Ναού Κοιμήσεως Θεοτόκου Ήλιουπόλεως Άττικής

Τήν Κυριακή 26 Ίουνίου τ.έ. πραγματοποιήθηκε ή πρώτη από μία σειρά έκδηλώσεων για τή συμπλήρωση 80 ετών από τήν ίδρυση και τόν εγκαινιασμό τού Ίερού Καθεδρικού Ναού Κοιμήσεως Θεοτόκου Ήλιουπόλεως Άττικής. Στήν Άρχιερατική Θεία Λειτουργία προσέστη ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βελεστίνου κ. Δαμασκνός και συμμετέσχε ό Θεοφιλέστατος Ήπίσκοπος Φωτικής κ. Διονύσιος. Κατά τή διάρκεια τής Θείας Λειτουργίας χειροτονήθη σέ διάκονο ό υποδιάκονος Χαρίλαος Βασιλόπουλος. Για τή σημασία τών έορτασμών μίλησαν ό Σεβασμιώτατος κ. Δαμασκνός, ό Θεοφ. κ. Διονύσιος, ό Προϊστάμενος τού Ναού Πανος. Άρχιμανδρίτης π. Σπυρίδων Κατραμάδος και ό Δήμαρχος Ήλιουπόλεως κ.

Βασίλειος Βαλασόπουλος. Στόν περιβάλλοντα χώρο παρουσιάσθηκε φωτογραφική έκθεση μέ χαρακτηριστικά στιγμιότυπα από τήν ίδρυση και τήν ιστορική πορεία τού Ναού τής Κοιμήσεως Θεοτόκου. Τήν έπιμέλεια τής έκθέσεως ανέλαβε ό Ένοριακός Σύνδεσμος Ήπιστημόνων.

Δημόσια παρέμβαση τού Μακαριωτάτου για τά οικονομικά μέτρα

Συγκεκριμένες προτάσεις για νά βγούν οί Έλληνες από τό άδιέξοδο και νά ανακουφιστούν από τό “άλγος τών νέων μέτρων”, όπως αναφέρει χαρακτηριστικά, κάνει μέ έπιστολές του στόν Ύπουργό Οικονομικών κ. Εύ. Βενιζέλο και τόν διοικητή τής Τράπεζας τής Ελλάδος κ. Γ. Προβόπουλο ό Μακαριώτατος Άρχιεπίσκοπος Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ίερώνυμος.

Δέν μπορούμε νά άδιαφορούμε, σημειώνει, όταν τόσο νέοι άνθρωποι προβληματίζονται και βιώνουν τήν άβεβαιότητα για τό μέλλον τους, τήν προδοσία πολλές φορές και τήν αγανάκτηση τών συνανθρώπων μας. “Πολλοί άνθρωποι έχουν φτάσει στά όριά τους και οιαδήποτε περαιτέρω πίεση μπορεί νά προκαλέσει πολλά δεινά”, υπογραμμίζει.

Πρός τόν ύπουργό Οικονομικών κ. Εύάγγελο Βενιζέλο και τόν Διοικητή τής Τράπεζας τής Ελλάδος ό Μακαριώτατος προτείνει:

α. Τήν αναστολή τών πλειστηριασμών από τίς Έλληνικές Τράπεζες, όσων έχουν λάβει είτε ύψηλό, είτε χαμηλό δανεισμό για άγορά πρώτης κατοικίας.

β. Τήν ενίσχυση τών μέτρων για άνάπτυξη και βιώσιμη επιχειρηματικότητα και

γ. τήν επανεξέταση τού άυστηρού φορολογικού πλαισίου μέ γνώμονα τήν ίση συμμετοχή στήν άπόσβεση τού έθνικού χρέους.

Τά παραπάνω μέτρα, καταλήγει στήν έπιστολή του ό Μακαριώτατος, έχουν τή δύναμη νά ξεκουράσουν τόν δοκιμαζόμενο λαό μας, τονίζοντας πώς “όπως πολλές φορές έχει αναφέρει, τόσο η Ίερά Σύνοδος, όσον και ή έλαχιστότης μου, ή κρίσις πού βιώνουμε έχει κυρίως πνευματικά αίτια και όχι οικονομικά”.

Ἱερά Μητρόπολις Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσας

*Διαμαρτυρία γιά τή σχεδιαζόμενη κατάργηση
τῆς Μαθητικῆς Ἑορίας.*

Μέ ἐπιστολή του (ἀπό 20.6.2011) πρὸς τὴν Ὑπουργό Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης καί Θρησκευμάτων κ. Ἄννα Διαμαντοπούλου καί πρὸς τὸν Διευθύνοντα Σύμβουλο τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Νεότητας κ. Παναγιώτη Μανούρη ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως, Πωγωνιανῆς καί Κονίτσας κ. Ἀνδρέας διατυπώνει τὸ αἴτημα νὰ μὴν καταργηθεῖ ἡ Μαθητικὴ Ἑορία Κονίτσας, στὸ πλαίσιο σχεδιαζομένων σχετικῶν περικοπῶν. Στὴν ἐπιστολή του ὁ Σεβασμιώτατος ἐκφράζει τὴν ἀγωνία τῆς ἀκριτικῆς ἐπαρχίας του καί διερωτᾶται: «Ποῦ θὰ διαμένουν αὐτὰ τὰ παιδιά καί ποῦ θὰ σιτίζονται, προκειμένου νὰ ὀλοκληρώσουν τὰς σπουδὰς των εἰς τὸ Γυμνάσιον καί τὰ Λύκεια (Γενικὸν καί ΕΠΑΛ);».

Ἱερά Μητρόπολις Σύρου

*Ἡ Μῆλος ἀνακηρύσσεται τὸ φθινόπωρο
«Ἱερό νησί»*

Ἐνα σημαντικό μνημεῖο τῶν πρώτων χριστιανικῶν χρόνων, οἱ Κατακόμβες τῆς Μήλου, συγκεντρώνει ἐσχάτως τὸ ἐνδιαφέρον πιστῶν καί μὴ, στὸ πανέμορφο νησί τῆς Μήλου. Γιά τὸ διήμερο Σάββατο 18 καί Κυριακή 19 Ἰουνίου εἶχαν προγραμματισθεῖ στή Μῆλο ἐκδηλώσεις παρουσίας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας καί τοῦ Ὑπουργοῦ Πολιτισμοῦ, ὥστε νὰ ἀνακηρυχθεῖ καί ἐπισήμως ὡς «Ἱερὴ Νῆσος», ὅπως εἶχε ἀποφασισθεῖ ὁμόφωνα ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο καί εἶχε περάσει σέ νομοσχέδιο τὸ 2009 ἀπὸ τὸν τότε ὑπουργό Ἑσωτερικῶν κ. Προκόπη Παυλόπουλο.

Τὸ πρόσφατο ἀτύχημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὸ πόδι, ἀλλὰ καί οἱ πολιτικές ἐξελίξεις μεταθέτουν τίς ἐκδηλώσεις γιά τὸ Φθινόπωρο.

Ὡστόσο, πλῆθος πιστῶν συρρέουν στή Μῆλο, καθὼς ἐκτός ἀπὸ τίς ἱεροπραξίες στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Τρυπητῆς, θὰ ἀπευθυνθοῦν δεήσεις καί μέσα στὸν χῶρο πού καταλαμβάνουν οἱ κατακόμβες.

Ὅπως δήλωσε στὸ ΑΠΕ-ΜΠΕ ὁ Μητροπολίτης Σύρου, Τήνου καί Μυκόνου, κ. Δωρόθεος, «οἱ Κατακόμβες στὸ ἱερό νησί τῆς Μήλου ἀποτελοῦν ἓνα μοναδικὸ Ταφικὸ Μνημεῖο τῆς Πρωτοχριστιανικῆς Ἑλλάδος. Σέ μία ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία ἡ ἐπιστροφή στὶς ἀγέραστες καί εὐχυμες ρίζες τῆς συλλογικῆς μας ζωῆς καί τῆς παραδόσεώς μας προβάλλεται ὡς δραστικὸ ἀντίδοτο στή πολυεπίπεδη κρίση πού βιώνουμε, πρέπει ὅλοι νὰ ἐπισκεφθοῦμε τίς Κατακόμβες τῆς Μήλου γιά νὰ ἀντλήσουμε δύναμη καί κουράγιο ἀπὸ τίς μορφές τῶν ἀνθρώπων πού ἔζησαν καί ἀναπαύθηκαν αἰώνια ἐκεῖ, τελεσιουργώντας τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς μέσα στήν Εὐχαριστιακὴ Προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἱερά Μητρόπολις Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης

*Πραγματοποιήθηκε τὸ Γενικὸ Ἱερατικὸ
Συνέδριο*

Στὶς 21 Ἰουνίου τ.ἔ. πραγματοποιήθηκε στή συνεδριακὴ αἴθουσα τοῦ Ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Ὑδρας τὸ Γενικὸ Ἱερατικὸ Συνέδριο τῆς Μητροπόλεως. Τῶν ἐργασιῶν προήδρευσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης κ. Ἐφραίμ. Χαιρετισμὸ ἀπύθυνε ὁ Δήμαρχος Ὑδρας κ. Ἀγγελος Κοτρώνης. Προηγήθηκε Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία, κατὰ τὴν ὁποία κήρυξε τὸν Θεῖο Λόγο ὁ Ἱεροκέρυξ Ἀρχιμ. Γρηγόριος Νανακούδης.

Κύριοι εἰσηγητῆς τοῦ Συνεδρίου ἦσαν: Ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλῆς Χριστοδούλου, Δρ. Θεολογίας, μέ θέμα: «Τὸ μυστήριον τοῦ βαπτίσματος- Θεολογικὴ καί τελετουργικὴ προσέγγιση. Ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση παρεκκλίσεων κατὰ τὴν τέλεσιν» καί ὁ Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης, Καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. μέ θέμα: «Θεολογικά καὶ Ποιμαντικὰ βήματα τοῦ Γάμου. Ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση παρεκκλίσεων κατὰ τὴν τέλεσιν». Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συζητήσεως ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἐφραίμ ἀνακοίνωσε ὅτι τὰ ἐπόμενα γραπτὰ κηρύγματα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως θὰ ἀφιερωθοῦν στὰ μυστήρια τοῦ Γάμου καί τοῦ Βαπτίσματος.

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Πατριαρχεῖον Ἀντιοχείας

Ἐκλογή νέων Ἐπισκόπων

Συνήλθε, σέ τακτική τῆς συνεδρία, ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ὑπό τὴν προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς κ. Ἰγνατίου Δ΄, ἀπὸ τῆς Τρίτης 21η τοῦ τρέχοντος μηνὸς μέχρι καὶ τὴν Πέμπτη 23η, σπὴν Αἴθουσα Συνεδριῶν τοῦ Πατριαρχικοῦ μεγάρου σπὸ μοναστήρι τοῦ Balamand.

Κατὰ τὴν συνεδρεία συμμετεῖχαν οἱ μητροπολίτες Ἡλιουπόλεως Σπυρίδων, Ὁρους Λιβάνου Γεώργιος, Ἐπιφανείας Ἡλίας, Βηρυτοῦ Ἡλίας, Τύρου καὶ Σιδῶνος Ἡλίας, Μεξικοῦ Ἀντώνιος, Σαντιάγο (Χιλῆς) Σέργιος, Σάο-Πάολο Δαμασκηνός, Αὐστραλίας Παῦλος, Ἐμέσης Γεώργιος, Βερροίας καὶ Ἀλεξανδρέττας (Χαλέπι) Παῦλος, Ἀργεντινῆς Σιλουανός, Εὐρώπης Ἰωάννης, Ἀρκαδίας Βασίλειος καὶ Τριπόλεως Ἐφραίμ.

Ἐπίσης συμμετεῖχαν ὁ γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Ντίμας καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κάρρας κ. Γατῆς, Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Παναγίας Μπλαμάντ.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν δύο συνεδριῶν ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξελέξε δώδεκα (12) νέους Ἐπισκόπους.

Οἱ Ἀρχιμανδριῖτες Ἀθανάσιος (Φάχντ), Ἡλίας (Τόμε) καὶ Δημήτριος (Σάορπακ), ἐξελέγησαν Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι σπὴν Ἱερά Μητρόπολη Ἀρκαδίας.

Οἱ Ἀρχιμανδριῖτες Ἐφραίμ (Μαλούλι), Ἰγνάτιος (Ἐλκῶσι), Ἰωάννης (Χαϊκάλ), Ἰγνάτιος (Σάμαν), Μᾶρκος (Χούρι) καὶ Ρωμανός (Dawd), ἐξελέγησαν βοηθοὶ Ἐπίσκοποι σπὴς Ἱερές Μητροπόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ (Εὐρώπης, Μεξικοῦ καὶ Σάο - Πάολο).

Τέλος, ἐξελέγησαν τρεῖς βοηθοὶ Ἐπίσκοποι γιὰ τὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, ὁ Ἀρχιμανδριῖτης

Νικόλαος (Βααλάκι), ὁ Ἀρχιμανδριῖτης Ἰσοάκ (Βαρακάτ) καὶ ὁ Ἀρχιμανδριῖτης Κόστα (Καυάλ).

Ἐκκλησία τῆς Κύπρου

Συνάντηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μέ τὸν νέο Πρόεδρο τῆς Βουλῆς

Στίς 15.6.2011 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Χρυσόστομος εἶχε σπὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή συνάντηση μέ τὸν νέο πρόεδρο τῆς Βουλῆς Γιαννάκη Ὁμήρου.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εὐχάρηκε σπὸν κ. Ὁμήρου νὰ ἐπιτύχει σπὸν νέο ρόλο πού ἀναλαμβάνει καὶ τόνισε ὅτι ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ ἴδιος θὰ εἶναι σπὴ διάθεσή του «γιὰ νὰ φανοῦν χρήσιμοι ὅπου μποροῦν γιὰ τὸ καλὸ τῆς πατρίδας, τοῦ λαοῦ καὶ τῆς ἐθνικῆς ὑπόθεσης τοῦ τόπου».

Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς δήλωσε ὅτι ἐξέφρασε σπὸν Ἀρχιεπίσκοπο τὴν βούλησή του γιὰ στενή συνεργασία μέ σπὸν «τὴν προαγωγή τῶν κοινῶν ἐθνικῶν σκοπῶν τῆς ἀπελευθέρωσης καὶ τῆς δικαίωσης τῆς πατρίδας».

Ὁ κ. Ὁμήρου τόνισε ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν μπορεῖ νὰ ἀπουσιάζει ἀπὸ τίς ἐθνικές ἐπάξεις.

Μπορεῖ, ἀνέφερε, νὰ ὑπάρχει διάκριση Πολιτείας-Ἐκκλησίας, ἀλλά, σημείωσε, «ὅταν χειμάζεται ὁ Κυπριακὸς Ἑλληνισμὸς καὶ μέ τὴν κληρονομία πού κουβαλᾷ, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ εἶναι παροῦσα, γρηγοροῦσα καὶ ἀγρυπνοῦσα».

Ἐκπεθύθησαν τὰ ὀσπᾶ ἀγνοουμένου ἱερέως

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος, τὴν Κυριακή 26 Ἰουνίου 2011 προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τοῦ εὐρεθέντος ἀγνοουμένου (ἀπὸ τὴν τουρκικὴ εἰσβολὴ τοῦ 1974) ἱερέως τῆς Ἀγκαστίνας (Ἀμμοχώστου) Παπαεπιφανίου Ἰωάννη, σπὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Γεωργίου Λατσιῶν. Τὰ ὀσπᾶ αὐτοῦ τοῦ ἀκούραστου λειτουργοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ φλογεροῦ ἀγωνιστῆ τῆς Ἐλευθερίας βρέθηκαν σέ τοποθεσία τοῦ χωριοῦ Μία Μηλιά καὶ ταυτοποιήθηκαν μέ τὴ μέθοδο DNA.